

ХЕДЪР КУЛМЯН

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ПО-СИЛНА ОТ МАГИЯ

*ВЪЗХИТИТЕЛНА ТВОРБА. ОЧАРОВАТЕЛНА НАСЛАДА
ЗА ЛЮБИТЕЛИТЕ НА РОМАНТИКАТА.*

Пъблишърс Уикли

ХЕДЪР КУЛМАН ПО-СИЛНА ОТ МАГИЯ

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Преди 500 години красавицата Алис Феър е била омагьосана от феите. Но може да получи свободата си, ако спаси душата на Лусиън Уор, коравосърдечния маркиз на Тистълуд Касъл. И ако покори леденото му сърце.

Отначало Лусиън едва понася дръзката и пряма девойка, на която е станал настойник. Досега никой не се е осмелявал да оспорва заповедите му. Нито да обърне целия замък наопаки. За да се отърве от своенравната Алис, Лусиън решава да я представи в обществото и да ѝ намери съпруг. Но за Алис все не може да се намери подходящ кандидат...

ЛЕГЕНДАТА ЗА ЗАМЪКА ТИСТЪЛУД

Извадки от историята на Тистълуд Касъл

Съставил Рандолф Уор, четвърти маркиз на Тистълуд Касъл, 1693 г.

„Нито една хроника на Тистълуд Касъл няма да бъде пълна, ако не описва легендата за създаването на този замък. Макар че не вярвам на тази история, мнозина от обитателите на Тистълуд Доунс все още са готови да се закълнат, че всичко в нея е истина. Само поради тази причина реших да прибавя и древната легенда към моята хроника.

Историята започва от Ламастид. Годината била 1315. В онези времена феите и духовете са обитавали хълма Копторн и често са се скитали сред стръмните варовикови скали на запад — точно където сега се намира замъкът Тистълуд Касъл. В деня, с чието описание се заражда тази приказка, начело на шествието пристъпвал принц Ангъс — висок, строен, с червеникави коси и пронизващи синьо-зелени очи, напомнящи за океанските води в крайбрежни плитчини. Първороден син на крал Дагда, според единодушното мнение на феите и духовете той бил най-очарователният от всички принцове.

Ранната утрин вече преваляла, когато процесията стигнала до поляните, където сега се шири Тистълуд Касъл. През онези далечни дни там нямало нищо, освен китни полски цветя и един самотен магарешки бодил^[1]. Точно под този храст Ангъс съзрял спящата непозната — ослепително красива девойка. И се влюбил в нея от пръв поглед. Покорен от невинната ѝ прелест, принцът се отклонил от свитата си, твърдо решен да спечели сърцето ѝ.

За да не си помислите, че подобно поведение тогава е било нещо обичайно, длъжен съм незабавно да отбележа, че се считало за нещо нечувано принц от царството на феите и духовете да предложи любовта си на смъртно създание. Причината била съвсем проста и лесноразбираема — феите и самодивите били толкова красиви и неземно обаятелни, че надали някоя от простосмъртните девойки

можела да ги изкуши. Такава красавица навярно се раждала само веднъж на хиляда години.

Но тази девойка, Роуина, сигурно е била по-чаровна и от богинята на любовта, защото според легендата е била първата и единствена представителка на човешкия род, успяла да спечели сърцето на принц от царството на феите. Когато най-сетне се пробудила, първото, което зърнали красивите ѝ очи, било ослепителното лице на прелестния Ангъс, който свирел вълшебна мелодия на златната си арфа.

Разбира се, и тя се влюбила в него от пръв поглед. Немислимо било да се случи нещо друго... Той бил неописуемо красив, истинско възплащение на младостта, изяществото и любовта. Никая жена не би могла да устои на чара му. Когато Роуина най-после повдигнала ресници, принц Ангъс веднага коленичил пред нея, за да ѝ се закълне, че ще ѝ бъде предан завинаги.

Те двамата останали там чак до залез-слънце, когато здрачът отстъпил пред нощния мрак. А щом тъматата спуснала криле над земната шир и над главите им се разпрострял звездният балдахин, влюбените се заклели във вечна любов. И когато най-после се разделили — някъде късно след полунощ — Роуина вече не била девица.

Всеки ден тя се връщала при магарешкия бодил. И винаги заварвала Ангъс да я чака с трепетен взор. И всеки път се любили до захлас, а когато листата на дърветата окапали от хладния есенен повей, тя заченала дете.

Ангъс веднага разбрал, че семето му ще даде плод. А щом плодът в утробата на неговата любима наедрял, той предусетил, че ще имат не една, а две рожби — мъжка и женска. Всяка родителска двойка би се зарадвала от подобна вест, но принцът станал мрачен и замислен. Като предводител на феите и духовете, му било забранено от Бога да обитава света на хората, а за Роуина било немислимо да остане в неговото царство, защото така рискувала да се раздели завинаги с безсмъртната си душа.

За да го разберете, трябва да сте наясно с духовете и феите. Те всъщност са небесни ангели, низвергнати от Бога и прогонени от Рая, лишени от безсмъртни души. Вместо тях, те имат друг вид духовна субстанция. Тя им е дадена само за хиляда години, след което

лекокрилите загиват и се превръщат на прах. Същата участ е отредена и на хората, които останат с тях.

Ангъс знаел това и понеже горещо копнеел Роуина и децата, с които тя ще го дари, да имат надежда да се върнат в небесните селения, завинаги затворени за него, веднага заповядал на своите хора да се заемат с градежа на солидно укрепен замък — сред моравите, осеяни с диви цветя и магарешки тръни — там, където за пръв път я срещнал. Звучи невероятно, но според древната легенда замъкът бил издигнат от феите само за една нощ. На разсъмване принцът обявил, че тази внушителна крепост отсега нататък ще се нарича Тистълуд Касъл, в чест на хроста, под който пламнала любовта между него и красивата Роуина. Там се настанила неговата жена със своята свита, докато самият Ангъс останал в пещерата, скрита в подножието на близкия хълм.

Сезоните се редували. Есента отстъпила пред мразовитата зима, зимните ледове се стопили от поривите на топлите пролетни ветрове. Роуина родила близнаците си точно в полунощ, при настъпването на двадесет и първи юни — деня на лятното слънцестоене. Както ѝ бил предсказал Ангъс, едното било момиче — нарекли го Елинор, а другото — момче. Кръстили го Лусън. И двете бебета наследили приказната златиста коса на майка си и неотразимите синьо-зелени очи на баща си.

Благодарение на грижите на вълшебните същества, децата на Ангъс и Роуина израснали силни, стройни и изумително красиви. Още от най-ранна възраст Елинор удивлявала феите и духовете със свръхестествените си способности да лекува рани и болести. Брат ѝ Лусън превъзхождал всичките си връстници с рицарските си умения. Дори го удостоили със звание веднага щом навършил шестнадесет години.

За самата Роуина било достатъчно да продължи да живее в света на хората, за да си осигури правото да бъде приета в небесните селения, но децата ѝ, като всички потомци на подобни смесени бракове, притежавали само наполовина безсмъртна душа. Другата половина била духовна субстанция. А всеки знае, че за да бъде приет в Рая, трябва да притежава ненакърнена чистота.

Но не всеки знае, че ако някое от тези същества се влюби в простосмъртно създание, истински, до пълно себеотдаване, ще може

да слее двете си половини и да заслужи правото да прекрачи райските двери. Защото любовта на смъртен мъж или жена ще го пречисти и ще го изпълни с доброта и праведност, претопявайки останките от покрехката духовна субстанция.

Елинор била само на петнадесет години, когато се венчала за един порядъчен и благовъзпитан рицар, чието име било Алън де Уор. Техният брачен съюз се крепял на чиста и искрена любов. Двамата млади били благословени от съдбата с девет деца и безоблачно щастлив живот.

Но Лусън бил много далеч от всичко това, защото копнеел само за бойни подвизи. Въобще не се вълнувал от мисълта за женитба, макар че много девойки тайно въздишали по него и се опитвали да го отклонят от военните походи, за да го примамят в брачното ложе. Кой можел да ги упреква, че се прехласвали по този очарователен момък, способен само с появата си да накара всички девичи сърца трескаво да туптят. Но той сякаш не забелязвал многобройните си обожателки и сърцето му оставало несмутимо — до деня, в който срещнал Алис ла Фер.

Тя била празноглаво и суетно създание, непостоянна и лекомислена. Нищо не гъделичкало така силно самолюбието ѝ, както успехите ѝ в подстрекаването на рицарите да се надпреварват за нейната благосклонност. Затова ловко флиртувала с всеки, който успеел да задържи поне за миг погледа ѝ. Но след като засищала суетата си, своенравната красавица с надменен смях отблъсквала опитите на поредната си жертва да се сближи с нея. Оправдавала се с думите, че винаги може да си намери някой по-достоеен и помъжествен кандидат. От Архангеловден нейният фаворит бил младият Лусън, синът на принц Ангъс и Роуина. И това станало причината за неговата гибел.

Случило се по време на рицарския турнир в Тистълуд Касъл, точно в деня на лятното слънцестоене. Празникът бил шумен и многолюден. Щедрите награди привлекли рицари от близо и далече. Сред тях се появил и Брайън Фицсимънс — най-ревностният обожател на Алис ла Фер. Той обаче въобще не копнеел да спечели голямата награда на турнира, защото нищо друго не го вълнувало, освен мисълта да прониже в гърдите съперника си Лусън.

Макар че Лусън бил отличен боец, омразата на Брайън била толкова силна, че му придала неподозирани способности. В разгара на схватката той успял да го проние с меч си. Острието се впило така дълбоко в ребрата на злочестия Лусън, че малко оставало да разкъса сърцето му. Смъртнораненият воин веднага бил отведен от оръженосците си в спалнята, където останал прикован на легло през целия ден и през следващата нощ, измъчван от непоносими болки.

Алис, изплашена от последиците от лекомисления си флирт с Брайън Фицсимънс, коленичила край леглото на Лусън, обляна в сълзи. Не преставала да кърши ръце в напразни опити да го утеши, защото всъщност го обичала, макар и по своему, въпреки самовлюбеността си, която не ѝ позволявала да му отдаде докрай сърцето си. А той се нуждаел именно от това, за да спаси душата си.

Никой не могъл да си обясни защо в този злокобен ден феите не са предпазили Лусън от фаталния удар на Брайън. Знаело се само, че след като смъртта набележи поредната си жертва, тя е обречена завинаги и никакви магии на приказни същества не могат да я спасят. Лусън издъхнал в полунощ, точно в часа, в който навършил деветнадесет години, с името на Алис на уста.

И в същия миг на прага се появил Ангъс.

Сломеният принц коленичил до смъртното ложе на единствения си наследник и безутешно заплакал с горчиви сълзи. Накрая поел в ръцете си безжизненото тяло на любимия си син. Притиснал го до гърдите си, както се прегръща младенец. Алис знаела, че Ангъс е неземно същество и понеже се бояла от гнева му, веднага се скрила в най-тъмния ъгъл на залата.

Един по един се събрали седемте братя на принц Ангъс. Двама от тях открили ужасеното момиче и го довели в краката на съкрушения баща. Все още притискайки трупа на сина си в ръце, принцът се надигнал и с гневни слова провъзгласил, че тя е виновна за гибелта на Лусън. Макар че Алис се обляла в сълзи, кършейки ръце и изричайки най-жарки клетви като доказателство за невинността си, Ангъс останал мрачен и непоклатим като скала. От тогава повече никой никога не видял тщеславната Алис ла Фер. През онази кошмарна нощ безследно изчезнало и тялото на Лусън.

Носели се слухове, че баща му го погребал в подножието на стръмните варовикови скали, защото именно през тази нощ загадъчно

се появили древните символи, изсечени там.

В 1543 година един ирландец, нает за възпитател на най-младите потомци на фамилията Ла Фер, открил, че могат да бъдат разчетени само ако се използва древната писменост на келтите. След много усилия, той успял.

*«Поразен от злокобна смърт, достоен воин,
роден от простосмъртна и от възшебен принц,
отново ще възкръсне, но само веднъж
и с Божията промисъл ще отлети към небесата.*

*Това ще е съдбата на Лусън де Тистълуд,
сина първороден на славния принц Ангъс.
Бог на младостта, любовта и красотата от другия
свят
и на Роуина, възлюбената му простосмъртна
съпруга.»*

Дали това е точният превод на древния надпис... Може само да се гадае... Така поне твърди легендата и мнозина от обитателите на Тистълуд Касъл непоколебимо вярват в нея. И още чакат, като си задават неизменния въпрос при всяко раждане на момче в имението: Дали това не е той?“

[1] Магарешкият бодил (тистълуд на англ.) е изобразен в герба на Шотландия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Съсекс, 1816 г.

— Той се е завърнал — обяви Алура, канцлерът по сърдечните дела в царството на феите и духовете.

— Той? — повтори Алис, макар да знаеше много добре кой е този „той“. Очакваше го с нетърпение вече почти петстотин години. Неговото завръщане можеше да означава свободата ѝ.

Глупавият въпрос намръщи феята.

— Лусън де Тистълуд, разбира се!

След всички тези векове на надежди, копнеж и молитви за този ден, сега Алис би трябвало да изпита неудържима радост. Странно, ала душата ѝ се изпълни със страх и лошо предчувствие. Ами ако се окажеше безсилна да се справи със задачата, която я очакваше? Ако се провали?

Не! Не можеше да си го позволи! Пое дълбоко дъх, опитвайки се да превъзмогне задушавачата я тревога. Въздухът бе влажен и пропит от миризмата на плесен, подземен въздух като в затворническа килия. Той постоянно ѝ напомняше за това, което щеше да загуби, ако се провали. Отново потръпна от страх.

— Кога?

Алура взе тънкия като паяжина пергамент и се взря в изписаните редове, неразличими за зрението на простосмъртни като Алис. Намръщи се. Погледът ѝ бягаше по документа, сякаш не можеше да открие това, което търси. Накрая се чу тържествуващото „аха“.

— Ангъс казва тук, че се е преродил в 1783 година. На 25 юни.

— Хиляда седемстотин осемдесет и трета? — объркано повтори Алис и безпомощно вдигна ръце. — Коя година сме сега? — Едно от първите неща, които научи за света на феите и духовете, беше тайнството на тяхното време — тук то се отмерваше по съвсем различен начин. Понякога летеше — тогава десет години се равняваха на един ден във вълшебното царство. Друг път бе точно обратното —

десет приказни години отговаряха само на един реален ден. Всичко бе толкова объркано!

— Днес е 16 февруари 1816 година. — Алура плъзна тънкия свитък върху бюрото и посочи датата с дългия си бял показалец.

Очите на Алис се разшириха от изненада. Вгледа се в украсения с изящна гравюра календар. За последен път бе посетила света на смъртните през 1753 година. Тогава бе изпратена, за да помогне на високомерната и богата графиня на Маунтбъри да се омъжи за Фредерик Кодингтън — беден и скромен бъчвар, но с чисто и любящо сърце. Значи бяха изминали повече от шестдесет години!

Внезапна тревожна мисъл смръщи веждите ѝ. Когато принц Ангъс — сега вече крал — я бе обрекъл да бъде пленница на подземния свят, той я бе предал под попечителството на Алура, за да се заеме с уреждането на хорските бракове. Освен това бе добавил, че се надява тя да придобие достатъчно умения, за да помогне на Лусън да открие истинската си любов, когато се прероди.

Добросъвестната Алура бе изпращала Алис да осъществи повече от десетина брачни съюза за един век. След всеки един докладваше на Ангъс. Той я изслушваше внимателно и винаги ѝ задаваше един и същ въпрос: „Какво научи за истинската любов?“. На което тя все му отвръщаше с неразбиращ поглед. Макар че нито веднъж не се бе провалила и винаги успяваше да доведе избраниците пред олтара, за нейно огромно учудване Ангъс само въздишаше и поклащаше глава, мърморейки:

— Добре. Може би следващия път ще успееш.

Когато питаше Алура какво е искал да каже кралят, тя също само поклащаше глава и отговаряше загадъчно:

— Вслушай се в сърцето си. Единствено то знае верния отговор.

Сега, докато Алис се взираше с невиждащ поглед в календара, една ужасна мисъл се промъкна в съзнанието ѝ. Да не би Ангъс и Алура да са загубили надежда, че тя някога ще научи това, което се предполагаше, че трябва да научи по време на сватовническите си похождения на земята? Може би затова не я бяха изпращали толкова дълго в света на смъртните? Дали тъкмо поради тази причина не ѝ бяха възложили да помогне на преродения Лусън да открие истинската любов?

Алис преглътна с усилие. Прероденият Лусън вече беше на... тридесет и две години. Отдавна бе минал възрастта, когато повечето мъже се влюбват и женят.

С нарастваща паника Алис вдигна поглед от календара и срещна искрящите зелени очи на феята Алура. Ако това наистина беше така, тя бе пропуснала и последната възможност да поправи злото, което му бе причинила преди толкова много векове, а това означаваше, че ще загуби и безсмъртната си душа.

Страхът я задуши. Когато Ангъс я обрече на пленничеството в подземния свят, той ѝ обеща, че ако тя успее да открие истинската любов на преродения Лусън, любовта, от която го бе лишила при предишния му живот, това ще бъде нейното изкупление. Тогава ще бъде освободена и върната в света на смъртните в предишната си физическа обвивка. Ако обаче се провали, ще прекара остатъка от съществуването си в подземния затвор, за да се превърне във фея и завинаги да загуби безсмъртната си душа.

Сякаш прочела мислите ѝ, Алура заговори:

— Знам, че измина доста време, откакто за последен път бе изпратена в света на смъртните, но Ангъс имаше видение, че Лусън ще се прероди в края на миналия век и ми заповяда да те оставя да си починеш, за да събереш сили и да успееш да му помогнеш да открие истинската любов, когато достигне зрелостта.

Алис облекчено въздъхна.

— Значи не съм била...

— ... пренебрегната за тази деликатна мисия? — Смехът на Алура отекна подобно на стотици сребърни звънчета. — Не, разбира се, че не. Той не би могъл да го направи.

Алис я изгледа учудено.

— Всеки смъртен е роден с предопределена съдба — верига от житейски събития, които душата му е длъжна да следва. Когато тази верига се прекъсне от самия смъртен или от някой друг, тя трябва да бъде възстановена, преди да се реши дали този човек ще отиде на небето. Ако човекът я прекъсне сам с греховни дела, длъжен е сам да я поправи. Когато обаче виновникът е някой друг — както е в случая с Лусън — тогава именно той, значи ти, трябва да възстанови веригата на съдбата. Предполагам, че вече ме разбираш. Ангъс няма друг избор, освен да ти се довери.

Алис кимна, но бръчката на челото ѝ не се изглади. Сведе отново поглед към календара и промърмори:

— Разбирам защо точно аз съм длъжна да открия истинската любов на Лусън, ала не разбирам защо Ангъс ме е накарал да чакам толкова дълго. Не е ли било по-добре, ако Лу... — Хвърли въпросителен поглед към феята. — Не знам как да го наричам сега. Кой е той?

— Лусиън Джеймс Уор, седми маркиз на Тистълуд. — Феята многозначително повдигна вежди. От устните на Алис се изтръгна смаяно възклицание. — Както много често се случва, той се е преродил отново в собственото си семейство.

Новината повдигна малко духа на Алис. По време на сватовническите си мисии, тя се бе срещала с няколко поколения от рода Уор. Дори през 1574 година се наложи да обезкуражи един от тях, Филип Уор, който ухажваше жена, предопределена за друг. Да накара бедното момиче, чезнещо от любов, да забрави и да отдаде сърцето си на отредения ѝ от съдбата спътник, бе едно от най-големите предизвикателства. А Филип Уор бе очарователен и красив, мъж, който всяка жена мечтае да нарече свой съпруг.

— Искаш ли да ме попиташ за още нещо?

Алис сви рамене. Вече се бе успокоила.

— Просто се чудех защо Ангъс е чакал Лусиън Уор да стане на тридесет и две години, за да намери истинската любов. Любовта ни спохожда много по-лесно, когато сме млади.

— Може би... Но истинската любов, от която Лусиън се нуждае, за да постигне духовно безсмъртие, трябва да бъде много по-чиста и по-силна от тази, която изпитваме през младостта. Тя се открива много по-трудно, а понякога дори не осъзнаваме, че е дошла. Ала препятствията я правят много по-ценна и прекрасна. Това е любовта, която трае вечно.

— А коя е избраницата? — Алис се съмняваше, че съществува толкова силно и непреходно чувство.

Алура поклати глава.

— Страхувам се, че не мога да ти кажа. Откриването ѝ е част от изкуплението.

— Но аз дори не познавам този мъж! Откъде мога да знам каква жена ще му подхожда? — Тревогата ѝ се надигна с нова сила.

— Сигурна съм, че с твоя богат опит като сватовница ще я разпознаеш.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че вече има жена, която го харесва?

— С неговата репутация и титла? Има много жени, които биха били щастливи да спечелят сърцето му. Макар че повечето от тях всъщност не го познават лично. Той съвсем наскоро се е завърнал в страната, понеже е участвал в сраженията срещу Наполеон и е бил адютант на генерал Уелингтън. Възхищението на дамите се основава най-вече на възторжените разкази за геройските му подвизи. Знаеш за войната с Франция, нали?

Алис кимна. Феите обичаха войните не по-малко от музиката и танците.

— Добре — продължи Алура, — не се съмнявам, че подвизите на Лусиън са често обсъждана тема във висшето общество. — Млъкна и се замисли за миг, после дълбоко въздъхна. — Много жалко, че Брайън Фицсимънс вече не е жив. Той би могъл да ти разкаже подробности и да ти помогне да разбереш що за човек е Лусиън.

— Брайън е мъртъв? — ахна Алис, припомняйки си тъмнокосия красив рицар. — Как е загинал? Мислех, че е пленник в царството на Съри?

— Беше там, но в началото на войната Ангъс го изпрати на бойното поле с Лусиън Уор със строгата заповед да го охранява. Това бе неговото изкупление, задето уби Лусиън, когато още беше Лусън. — Феята искрено съжаляваше. — Загина при Ватерло, промушен с щик.

— Дали е бил... искам да кажа дали когато е умрял, е бил омагьосан от Ангъс? — зададено прошепна Алис. Някои казваха, че ако един смъртен умре, докато е подвластен на магията на подземния свят, неговата омагьосана душа никога няма да бъде приета на небето и той ще броди като призрак по земята, докато настъпи денят на Страшния съд. Очите ѝ се наляха със сълзи при мисълта, че Брайън, когото някога бе харесвала, а после обвиняваше себе си, че го е подтикнала към убийство, има подобна участ.

Усети, че някаква ръка я стиска леко за рамото и вдигна глава. Погледът ѝ бе замъглен от тъга. Алура стоеше до нея. Като всички феи, и тя притежаваше способността да се придвижва по-бързо от

мигването на човешко око и толкова тихо, че никой смъртен не можеше да я чуе.

Коленичи до стола на Алис, а синьо-зелените ѝ поли се разстлаха около нея. Приличаше на нимфа, изплувала от бездните на морето. Взе ръката ѝ и уверено заговори:

— Магията бе развалена, когато прероденият Брайън взе решението да пожертва живота си, за да спаси Лусиън. Сигурна съм, че сега той е на небето.

Алис се помоли за спасението на душата му.

— А сега да се върнем към нашия сватовнически проблем. — Алура се изправи и грациозно закрачи из стаята.

Обзаведена в пурпурно, зелено и златно — любимите цветове на могъщата фея — тя приличаше на кабинет на някой адвокат или banker. Всъщност всичко в този свят бе копие на земния. Причината за подражанието бе завистта на феите към хората заради безсмъртните им души. Така те се преструваха, че са като тях.

— От три месеца Лусиън е в Англия. — Алура продължаваше да крачи развълнувано из стаята. — От тях два е прекарал в Лондон. Но досега нито веднъж не си е направил труда да присъства на някой бал, вечеря или обяд, където би могъл да срещне подходящата дама.

Тук феята спря рязко и се обърна с лице към Алис. Явно беше раздразнена.

— Проблемът е, че той не вярва в любовта, нито пък има желание да намери жена, която да го убеди в съществуването ѝ. Не се задържа повече от две минути в компанията на някоя млада девойка. — Поклати глава. — Купува си само забавления за една нощ... или седмица, или месец.

Приповдигнатото настроение на Алис напълно се бе изпарило.

— В такъв случай какво очакваш от мен? Да го завържа и да го завлека насила някъде, където ще срещне подходящата жена?

Устните на Алура се извиха бавно в загадъчна усмивка.

— Да. Макар че той ще трябва доброволно да отиде при нея.

— Съмнявам се, че дори Ангъс притежава силата да го накара да стори това, след като няма никакво желание, както сама ми каза. А нали е против правилата да се използва магия?

Алура я изгледа многозначително.

— За това, което имам предвид, не се изисква никаква магия. Нужна си единствено ти.

— Аз? — смая се Алис.

— Да, ти — кимна феята. — Алис Феър, сестрата на Бевис Феър, барон на Феърфакс.

— Сестра? На Бевис Феърфакс? — Алис беше напълно обърквана. Знаеше, че фамилното ѝ име през годините се е превърнало във Феър и че преди век Уилям Феър е бил удостоен с титлата барон. Обаче сега за пръв път чуваше за Бевис Феър.

— Когато изпратихме Брайън обратно в света на хората, ние го сменихме с Бевис Феър, потомък на брат ти Едуин. Той...

— Какво сте направили с истинския Бевис? — Имаше пълното право да попита, макар че потомците на брат ѝ до голяма степен бяха опетнили почтеното име на семейството ѝ.

— О, не се тревожи за него. Той с огромна радост се съгласи да бъде сменен. — Алура презрително изсумтя. — По времето, когато го пленихме, баща му току-що му бе купил военен чин в кавалерията и той отчаяно търсеше начин да се измъкне от задълженията си. Разбрах, че възрастният Феър се е надявал, че военната служба ще помогне на сина му да стане истински мъж. Ала непоправимият страхливец Бевис бе много щастлив да си смени мястото с Брайън и да си живее спокойно в нашия свят. Всъщност той сам помоли да остане тук, макар да знаеше, че завинаги ще изгуби безсмъртната си душа.

Презрително свитите ѝ устни съвсем ясно издаваха мнението ѝ за този мъж.

— Както и да е, с малко магия, колкото да се промени външният му вид, Брайън се превърна в Бевис Феър. За съжаление бащата на Бевис почина малко след това и не можа да изпита заслужената гордост от смелостта на сина си.

Алис поклати глава.

— Не виждам каква връзка има всичко това с въвеждането на Лусиън в обществото?

— Нашето намерение бе да накараме Бевис, или по-точно Брайън, да спаси на няколко пъти живота на Лусиън. Когато войната свърши, Бевис трябваше да му напише писмо, в което го моли да намери подходящ съпруг на сестра му, която всъщност си ти. Могъщият маркиз на Тистълуд може и да не вярва в любовта, но той е

мъж на честта и именно това щеше да го застави да направи услуга на човека, спасил живота му. — Фейта разтвори широко ръце. — И така Лусиън нямаше да има друг избор, освен да въведе сестрата на Бевис в лондонското общество и да я представи на подходящите кандидати.

— Нима възнамерявате да смените и дъщерята на Феър? — изумено попита Алис, ужасена, че двама от членовете на едно и също семейство ще трябва да бъдат подменени.

— Няма дъщеря. Трябваше да я създадем — безгрижно сви рамене Алура. — Много е просто. Изпратихме феи-вестоносци да прошепнат за нея на съседите и приятелите на Феър. Така всички ще са убедени, че са познавали дъщеря му от самото ѝ раждане и никой няма да се усъмни в самоличността ѝ.

— Планът е добър — призна Алис, както винаги впечатлена от лукавството и умението на феята. — Колко жалко, че няма да можем да го използваме.

Алура повдигна тънките си извити вежди.

— Не можем ли?

— Не виждам как, след като Брайън е мъртъв.

Фейта я изгледа самодоволно.

— Вместо Бевис да изпрати писмо на Лусиън, ние изпратихме едно от името на адвоката му, в което го уведомяваме, че Бевис Феър, барон Феърфакс, е поверил попечителството над сестра си на него. Като изрично се посочва, че желанието на Бевис е Лусиън да се погрижи да намери на младото момиче подходящ съпруг колкото се може по-скоро. — Алура отново се засмя звънливо. — Както вече изтъкнах, Лусиън Уор е човек на честта. Мисълта да кавалерства на младата дама в обществото може и да не му се нрави особено, но той никога няма да пренебрегне задълженията си.

Алис плесна въодушевено с ръце.

— Чудесно! В такъв случай аз ще трябва само да го придружавам, да реша коя жена го обича най-силно и да се погрижа да ги отведе до олтара. — Нещата вече не ѝ изглеждаха толкова безнадеждни.

— Струва ми се, че забравяш най-важното.

— Нима?

— Той също трябва да обикне тази жена. Страхувам се, че точно тук ще срещнеш доста трудности.

Алура отново закричи из стаята.

— Когато Лусън умря, неговата половин душа отиде някъде между рая и ада. Тъй като ние не сме сигурни какво точно представлява това място, подозираме, че е по-близо до ада, защото душите винаги се завръщат оттам изсушени и неспособни да обичат. Лусън или Лусиън, предполагам, че ще трябва да свикнем да го наричаме така, е бил между рая и ада повече от четиристотин години. Ние не помним някой друг да е оставал толкова дълго. Затова душата му е напълно опустошена и в нея не са останали никакви чувства.

— Ако Лусиън Уор не притежава емоции, как очакваш от мен да го накарам да се влюби? — Алис усещаше как собствената ѝ душа чезне. — Както и двете отлично знаем, истинската любов е чувството, което най-трудно може да се породи у един смъртен.

— Да, но с търпение и постоянство душата му ще се излекува и възстанови. Тогава той би могъл да бъде научен отново да чувства.

— И моята работа ще се състои тъкмо в това?

— Да, първите няколко урока ще бъдат твои. Но след като душата му познае няколко чувства, тя ще закопнее за още и още и сама ще ги потърси. Тогава ще бъде готов да познае истинската любов.

— Но как да го науча да чувства?

Алура се усмихна.

— Просто като бъдеш самата себе си.

Видя недоверчивата гримаса на Алис и допълни:

— Лусиън Уор е прекарал по-голямата част от живота си, изолирайки се от другите хора, избягвайки всякакви ситуации, които биха могли да го накарат да изпита непознати за него емоции. Не бива да забравяш, Алис, че чувствата плашат тези, на които са им чужди. Именно този страх е бил причината веднага след завършването на Оксфорд Лусиън да си купи военен чин. Войната е единственото, което той наистина разбира. Воинският инстинкт на Лусън е бил много силен, когато е умрял, и сега играе доминираща роля в това, което е останало от душата му. Както и да е, тъй като сега е задължен да представи една млада девойка в обществото, животът му ще се промени и ще го постави в ситуации, които толкова усилено е избягвал досега. И няма да може да попречи на непознатите чувства да се промъкнат в душата му. Приятни или болезнени, всяко едно от тях ще

помогне за възкръсването и обновяването на душата му. Накрая ще е готов да обикне.

— Но...

— Омагьосаната душа на Лусиън ще издъхне в нощта на лятното слънцестоене, така че не разполагаш с много време. Както знаеш, ако загуби душата си, преди тя да е станала цялостна и съвършена, той ще умре и завинаги ще бъде изгубен. Изключително важно е да откриеш истинската му любов и да излекуваш душата му преди тази дата.

— Но ти винаги си ми казвала, че една фея живее хиляда години — възрази Алис, обзета от все по-нарастващо безпокойство. — А Лусиън... въз... Лусиън е бил създаден преди по-малко от петстотин?

— Преди четиристотин деветдесет и девет години и двеста тридесет и пет дни, ако искаме да бъдем съвсем точни. А това означава, че ти имаш на разположение само сто и тридесет дни, за да изпълниш задачата си докрай.

Алис бързо пресметна наум.

— Но в такъв случай стават точно петстотин години! Как е възможно?

За миг Алура се озова отново седнала зад бюрото.

— Лусиън разполага само с половината от живота на една фея. Това прави петстотин години. Те се навършват в нощта на лятното слънцестоене. Тогава Лусиън ще навърши тридесет и три години, а Лусиън петстотин.

Алис изпита усещането, че сърцето ѝ се е качило в гърлото. Ако за четири месеца не успееше да открие истинската любов на Лусиън Уор, по нейна вина той за втори път щеше да загуби живота си, но сега заедно с безсмъртната си душа. Раменете ѝ безпомощно се отпуснаха. Бременето бе много по-голямо, отколкото можеше да понесе.

Явно отчаянието бе съвсем ясно изписано на лицето ѝ, понеже Алура се протегна и успокоително я потупа по бузата.

— Хайде, хайде, Алис. Няма причина да си толкова унила. Ще се справиш. Двамата с Ангъс сме убедени, че тъкмо ти ще намериш жената, която съдбата е предопредила за Лусиън.

Ала вместо да я накарат да се почувства по-добре, думите на феята задълбочиха отчаянието ѝ. Жената, предопределена от съдбата? А какво ще стане, ако намери неговата любов, но не с подходящата жена?

Лицето на Алура придоби онова познато изражение, сякаш отново бе прочела мислите ѝ.

— Не се тревожи, че той ще обикне не тази, която трябва. Това не може да се случи. Сърцето няма да му позволи.

След тези думи Алис се почувства по-добре.

Алура отвори уста да добави още нещо, но в същия миг една блестяща вихрушка от разноцветни сияния се материализира до лакътя ѝ. Светлините се уплътниха и образуваха мъжка фигура, висока около седем сантиметра и половина. Това бе фея-вестоносец или сплетник, както ги наричаха в подземния свят.

— Да, Етън? — попита Алура, след като вестоносецът ѝ се поклони.

Етън запърха с разноцветните си крилца, озова се до ухото ѝ и зашепна нещо. Алура кимна и го освободи. Той отново се превърна във вихрушка от искрящи светлини и се стопи в небитието.

Алура остана мълчалива известно време, изучавайки замислено Алис.

— Изглежда Лусиън Уор те вика по-рано, отколкото очаквахме. Етън ми каза, че адвокатът на Бевис днес е получил съобщение от него, че е изпратил карета до Феърфакс, която утре трябва да те отведе в лондонската му къща. Имаме късмет, че нашият вестоносец бе достатъчно предвидлив да накара всички обитатели на имението Феърфакс да мислят, че ти, единствената наследница, каквато наистина ще станеш, ако се справиш със задачата си, гостуваш на приятели в Есекс и тази вечер ще се завърнеш у дома. Ще уредя да пристигнеш в имението някъде около осем часа.

Алис кимна. Внезапно гърлото ѝ бе пресъхнало и не можеше да говори. Всичко ставаше прекалено бързо.

Очевидно Алура също смяташе така, защото промърмори:

— Надявах се, че ще имаме време да те посветя в новите привички на лондонското общество. Но, както и да е, през последните три месеца Хедли бе в света на смъртните, за да наблюдава Лусиън. Сигурна съм, че той ще съумее да ти помогне.

— Хедли?

— Хедли Браг.

— Изпращаш Хедли Браг с мен? — Алис се задави, отвратена само от изговарянето на името на този нечистоплътен циничен зъл дух.

Когато я изпращаха в света на смъртните, винаги ѝ даваха някоя фея да ѝ помага и да ѝ служи, като отстранява непредвидените пречки.

Могъщата фея кимна.

— Но защо? — думите сами се изплъзнаха от устните на Алис. — Искам да кажа... — Безпомощно разтвори ръце. — Той е зъл дух! Какво знае един зъл дух за сватовничеството?

— За съжаление нищо. Ако имах избор, щях да изпратя някой, който има опит в тази работа, като Елфуин или Херта. Но Ангъс настоява да бъде Хедли. Изглежда, че той също е длъжник на душата на Лусън.

— Не мога да си представя какво общо би могъл да има един миризлив зъл дух с такъв великолепен рицар като Лусън!

— Не се заблуждавай от размъкнатия му външен вид. Някога е бил, а осмелявам се да кажа, че ако пожелае отново може да бъде, един от най-великите смъртни воители. Когато Лусън... — Махна с ръка. — Задължението на Хедли е било да го следва и да го охранява в сраженията. Трябвало е да го пази и по време на турнири и двубои с други рицари. За съжаление имал слабост към виното и в деня, когато Лусън е бил убит, си бил пийнал повечко. Всъщност, по време на трагедията, Хедли лежал мъртво пиян на пода в оръжейната, затова Ангъс го обвинява за смъртта на Лусън не по-малко отколкото теб и Брайън.

— Щом е така, защо Ангъс не го е изпратил да охранява Лусиън в последната война?

Феята се загледа в попивателната си, сякаш я виждаше за пръв път.

— През вековете той стана доста непредсказуем и... доста безотговорен, така че Ангъс се страхуваше да му възложи тази задача.

Алис впери ужасен поглед в Алура. Беше толкова потресена, че думите не можеха да излязат от устата ѝ. Значи за четири месеца трябваше да открие истинската любов на един безчувствен мъж, и то само с помощта на някакъв си безотговорен зъл дух!

Със сигурност бе обречена на провал!

ГЛАВА 2

Лондон

— Спиш ли, Лус? — прошепна жената и бавно плъзна ръка по мускулестия му гръб.

Той повдигна клепачи, разкривайки студени и сиви като стените на затвора в Нюгейт очи. Остана да лежи няколко секунди неподвижно. Взираше се в нея по своя странен и неразбираем начин. После изсумтя презрително и се претърколи настрани.

— По дяволите, за какъв ме мислиш, Рейна? За тъп и неопитен младок, който захърква дълбоко веднага след като задоволи плътските си нужди?

— Не! Не! Разбира се, че не! Ваша светлост, както винаги бе... — Махна с ръка, търсейки подходящата дума. — Изключителен любовник!

И това не бе лъжа. Въпреки че бе най-безчувственият мъж, когото бе срещала, Лусиън Уор в същото време бе съвършеният любовник. Не можеше да проумее как бе възможно такова съчетание...

Комплиментът ѝ го накара отново да изсумти, този път с още по-подчертано презрение.

— Ако джобовете му са пълни с пари, дори един импотентен стар развратник ще бъде сметнат за великолепен от любовницата си.

Рейна отвори уста, за да възрази възмутено, ала нещо в присвитите му очи я спря. Само промърмори приглушено:

— Спомена, че трябва да си тръгнеш в седем часа, за да си вкъщи, когато пристигне някакъв гост. Навярно е много важна личност, след като могъщият маркиз Тистълуд е готов да му бъде на разположение.

— Не е гост — студено я поправи той, — а моята нова повереница. Предполагам, че е на деветнадесет или двадесет години.

— Твоя повереница? — Не успя да скрие удивлението си. Не можеше да повярва, че някой ще остави една млада госпожица под попечителството на такъв суров и мрачен ерген.

— Да, моя повереница. — Отметна завивките и стана от леглото. — Сестра на един офицер. Той загина при Ватерло, промушен с щик, който бе предназначен за мен. Затова едва ли можех да откажа, когато адвокатът ми писа по въпроса за попечителството на сестра му.

Рейна го проследи с поглед, докато прекосяваше стаята, за да си вземе дрехите. Мускулите му бяха изваяни, кожата — гладка и лъскава като кафеникава коприна, а движенията — грациозни и гъвкави като на леопард. Откакто бе куртизанка, не бе срещала мъж с толкова дяволски съвършено лице и фигура. И ако не беше студеното му държание, той щеше да бъде най-желаният и неустоим в цяла Англия.

Рейна се подпря на лакът и го загледа, когато се наведе, за да вдигне панталоните си. Искрено се наслаждаваше на стегнатия му задник и дългите мускулести крака. След като дръпна панталоните нагоре и скри привлекателната гледка, тя лениво измърка:

— И така, милорд, какви са планове ви за вашата нова повереница?

Лусиън взе снежнобялата си риза и я облече върху широките си мраморни гърди.

— Възнамерявам да ѝ намеря съпруг и то колкото се може по-скоро. — Внимателно напъха ризата в панталоните си и по войнишки опъна гънките. — Последното нещо, от което се нуждая, е една сладникаво-сентиментална девица да ми увисне като воденичен камък на шията. — Лицето му се изкриви от досада. — Само се моля... да не прилича на брат си.

— Толкова ли бе грозен?

— По-лошо — рус — заяви Лусиън с отвращение, сякаш говореше за някой със заешка устна и кривогледи очи.

— Едва ли бих нарекла това недостатък! — засмя се Рейна, а като го видя, че се мръщи, убедено продължи: — Повярвай ми, Лус, много мъже предпочитат руси жени, въпреки че, за мой късмет, ти не ги намиращ за привлекателни.

Лусиън изръмжа невярващо и се извърна към огледалото, за да завърже вратовръзката си.

— Като се вземе предвид, че зестрата ѝ се състои от потънало в дългове имение и зле ръководена фабрика за вълна, един мъж трябва да я намери за дяволски привлекателна, за да е готов да се ожени за нея.

Рейна замълча. Лусиън проклинаше изплъзващата се коприна на вратовръзката. Най-после изръмжа нетърпеливо и се извърна от огледалото.

— Ти си много богат — изтъкна Рейна, докато той вече навличаше припряно светлокафявото си сако, — ако новата ти повереница не е надарена с красота, както се опасяваш, винаги можеш да ѝ дадеш прилична зестра и така да откупиш свободата си. Преди няколко години лорд Дънхърст направи точно това. Изведнъж се оказа, че е настойник на една девица, която е кривогледа, с мустачки и без зестра. Нито един свободен мъж не я удостои с поглед, докато Негова Светлост не ѝ осигури приличен гръб от няколко хиляди лири. Не след дълго въпросната госпожица получи цели четири предложения за женитба. Е, те, разбира се, бяха все от известни развратници, такива, каквито едва ли някой баща би пожелал за съпруг на дъщеря си, но и това не бе за изпускане, като се вземат предвид недостатъците на момичето.

Лусиън прокара ръка през косата си, претегляйки наум всички за и против предложението на любовницата си. Загорялата му кожа изглеждаше светла на фона на гарвановочерните му, разбъркани къдрици.

— Може и да стане — сякаш на себе си промърмори той накрая. Въздъхна и отпусна ръка. — Но, за разлика от лорд Дънхърст, аз се чувствам задължен да се уверя, че тя ще се омъжи за човек, който брат ѝ би одобрил. Това е най-малкото, което му дължа, защото той ми спаси живота.

Рейна сви рамене, надигна се от леглото и взе аления си пенъоар.

— В такъв случай ще трябва да вложиш известна сума, за да я направиш по-желана и привлекателна за мъжете. — Приблужи към него. Лусиън тъкмо закопчаваше тъмнокафявото си палто. — На всяка цена трябва да обновиш изцяло гардероба ѝ при мадам Фаншон, да ѝ наемеш учители по обноски и танци. А ако наистина се окаже някоя безмозъчна глупачка, ще се наложи да наемеш монсеньор Буше да я научи да води светски разговори.

Повдигна се на пръсти, обви ръце около врата му и заключи между две целувки:

— Ако към всичко това се добави и една щедра зестра, не се съмнявам, че половината от ергените в Лондон ще направят пътека до

вратата ви.

— Скъпа, напомни ми в петък да те заведе при „Рандъл енд Бридж“ и да ти купя онази гривна, която толкова отдавна се опитваш да изкопчиш от мен. — С тези думи Лусиън се освободи от прегръдката ѝ.

Рейна едва се сдържа да не изписка въодушевено и да не обвие отново ръце около врата му. Но знаеше, че той не обича подобни показни изяви на благодарност, затова се задоволи само да го възнагради с усмивка и тихо да промърмори:

— Вие сте изключително щедър, милорд!

Лусиън поклати глава.

— По-скоро обичам да награждавам тези, които ми дават полезни съвети.

— Много благородно! Между другото, готвачката е изпекла от онези сладкиши с кайсии, които толкова много обичаш. Може би, преди да си тръгнеш, ще се присъединиш към мен за вечеря?

— Последния път, когато останах за вечеря, свършихме в леглото и аз пропуснах приема, който сестра ми даваше в моя чест. — Устните му се изкривиха в кисела усмивка. — Още ми го натяква!

— Ами ако обещаю да не те съблазнявам... — замърка Рейна, припомняйки си с удоволствие споменатата вечер.

Погледът ѝ срещна неговия. Очите му бяха толкова студени и безразлични, че тя потръпна.

— Не се ласкай, скъпа моя. Още не се е родила жена, която да може да ме лиши от разум и да ме съблазни.

— По дяволите, та това е цял палат! — изграчи Хедли и се надигна от седалката, когато слугата отвори вратичката на каретата. Без да чака отговора на Алис, късокракият зъл дух изскочи навън и изчезна в зимния мрак.

Алис не пропусна отвращението, с което слугата сбърчи нос, когато Хедли мина покрай него. Подобно на повечето хора, и той не можеше да го види, но със сигурност го подушваше и смяташе, че ужасното зловоние се носи от нея.

— О, страхотно! — Алис събра полите на роклята си и се приготви също да слезе от каретата.

Можеше да си представи колко много покани ще получи, ако се разнесе слухът, че новата повереница на маркиз Тистълуд ухае на помийна яма. А ако не я поканят на нито един бал или вечеря, докато трае сезонът, шансът ѝ да открие истинската любов на Лусиън Уор е точно толкова голям, колкото една фея да отиде на небето. Трябваше да измисли някакъв начин да премахне отвратителната миризма, която се носеше от тялото на Хедли.

Тъкмо обмисляше дали да не примамим злия дух да се изкъпе във ведро с лавандулова вода, когато погледът ѝ за пръв път попадна на къщата. Тревогата ѝ тутакси отстъпи пред благоговението.

Хедли бе прав. Това наистина бе палат, построен от бледожълти тухли и бял камък, в стил барок. Елегантният покрив бе украсен с красиво изваяни колони, а над високите прозорци и над входната врата имаше изящни фронтони. От къщата струеше светлина, което създаваше усещането за топлина и уют.

Алис стоеше като омагьосана, без да може да откъсне прехласнатия си поглед, когато зад гърба ѝ се разнесе дискретно покашляне. Не бе сигурна дали кашлицата е предназначена да привлече вниманието ѝ, или се дължеше на невидимата близост на Хедли, който подскачаше край слугата и си мърмореше нещо. Но каквато и да бе причината, червендалестият прислужник кимна към стълбището, най-горе на което се бе изправил внушителният иконом.

Хедли се изкиска весело, спусна се напред, направи няколко акробатически премятания и изчезна във вътрешността на къщата. Алис въздъхна с облекчение, че поне за малко се е отървала от присъствието на миризливия зъл дух и го последва плавно. Обаче облекчението ѝ не трая дълго, защото бе обзета от тревогата около предстоящата си среща с Лусиън Уор.

По време на дългото пътуване от Феърфакс Касъл се бе опитала да придума Хедли да ѝ разкаже всичко, което знаеше за маркиз Тистълуд. Противният малък дух обаче отговаряше на въпросите ѝ с някакви безсмислени недомлъвки. С все по-нарастващ гняв тя опита всичко — от подкуп до заплахи, за да измъкне някакви конкретни сведения, но напразно. Накрая се отказа и прекара остатъка от отвратителното пътуване на прозореца, вдъхвайки с наслада студения въздух, което я предпази от зловонно задушаване.

„Какъв ли е Лусиън Уор?“ — питаше се тя, докато следваше иконома през просторното преддверие с италианска мозайка и извито стълбище. С изключение на факта, че душата му можеше да се побере в един напръстник, тя не знаеше нищо за маркиз Тистълуд. Присви замислено очи. Дали ще прилича по външност или по характер на мъжа, когото някога бе познавала?

Образът на Лусън де Тистълуд завинаги се бе запечатил в паметта ѝ такъв, какъвто бе последния път, когато го видя. С блестящите златисторуси коси и тюркоазни очи, той бе най-великолепният мъж, когото някога бе срещала. Понякога я болеше да го гледа — толкова бе красив и съвършен, особено със златните си доспехи. А когато ѝ се усмихваше, лицето му бе така мило и озарено от нежност...

Разкаянието я стисна за гърлото и я задави, както винаги щом си спомнеше за Лусън. Защо беше толкова егоистична, самовлюбена и празноглава? Защо не го беценила и пазила като истинско съкровище, каквото бе той, вместо да гледа на него като на пионка. Той ѝ бе дал най-скъпоценния дар — любовта си — а в замяна бе получил само болка и страдания.

Потопена в мрачни самообвинения, Алис едва не се блъсна в гърба на намусения иконом, който рязко спря в подножието на стълбите. Очевидно по време на пътуването дългото ѝ палто се бе просмукало с миризмата на Хедли, понеже мъжът побърза да се отдалечи с изненадваща за напредналата му възраст скорост.

После стисна устни и сковано процеди:

— Негова Светлост ми нареди да ви представя веднага щом пристигнете. Разбира се, освен ако не предпочитате... хм... първо да се освежите?

От надменния поглед, с който я удостои, и презрително сбърчения му клюнест нос, беше ясно, че според него тя отчаяно се нуждае от голямо количество сапун и вода, преди да се срещне с маркиза.

За миг Алис се изкуши от мисълта да приеме предложението му и да се изкъпе и нагласи, както правеше винаги, когато знаеше, че ще се види с Лусън. Ала бързо си припомни, че той сега не беше Лусън де Тистълуд, елегантният рицар с безупречни маниери, а Лусиън Уор, един непознат, чиято истинска любов трябва да намери само за

някакви си четири кратки месеца. Тъкмо това я накара да отклони поканата на иконома.

— Ако нямате нищо против, бих искала да видя Негова Светлост веднага.

Колкото по-скоро се срещне с него, толкова по-бързо ще може да разбере каква жена би му подхождала и как да я открие.

По начина, по който икономът повдигна веждите си, бе ясно, че има много против, но верен на задълженията си, той едва забележимо кимна.

— Както желаете, госпожице Феър. Бихте ли ме последвали?

И без повече приказки се завъртя на пети и закри по дългия коридор вдясно. И тук стените бяха измазани с хоросан и по тях висяха майсторски изрисувани портрети. Подът бе застлан с дебел светлосин килим, украсен по края със зелени клончета и розови цветя.

Икономът отново не забави крачка, а рязко спря, когато стигна целта си. Без да благоволи да я погледне, за да се увери, че е до него, той почука дискретно на облицованата с ламперия дъбова врата.

— Да? — чу се отвътре мъжки глас, чиято студенина нямаше нищо общо с топлия и жизнерадостен глас на Лусън.

— Госпожица Феър пристигна, милорд.

Последва дълга пауза, сякаш мъжът от другата страна на вратата се колебаеше дали да я приеме.

— Моля, поканете я, Тидзъл.

Икономът отвори вратата и отстъпи, давайки ѝ знак да влезе. Алис преглътна с усилие и се опита да помръдне. За неин ужас сякаш се беше сраснала с пода. Отново опита, но и този път краката ѝ отказаха да ѝ се подчинят. Погледна намръщено към кожените си боти. Какво, по дяволите, ставаше?

Бясно туптящото сърце в гърдите ѝ и треперещите длани бяха достатъчно красноречив отговор. Тя бе неспокойна. Направо ужасена. Какво да каже на един мъж, чиято душа трябваше да спаси? Въпреки че поне стотина пъти бе репетирала сцената в съзнанието си, внезапно ѝ се прииска да бе приела предложението на иконома да се освежи, за да обмисли още веднъж всичко, преди да се срещне с Лусиън Уор.

— Госпожице? — подкани я Тидзъл.

Тя го погледна. Паниката ѝ нарастваше с всяка изминала секунда.

Очите на иконома се разшириха, сякаш ѝ заповядваше да престане да се държи като глупачка, и той отново посочи към стаята.

Алис пак сведе поглед към краката си и съсредоточи цялата си воля да ги накара да се отлепят от килима. За нейно облекчение този път те помръднаха и Алис успя по някакъв начин да прекрачи прага. Без да вдигне поглед или да помисли как е прието да се държи през този век, тя направи несръчен поклон.

От лявата ѝ страна се разнесе дълбок смях.

— Отлично изпълнено, госпожице Феър. Сигурен съм, че моят прапрапрадядо е искрено впечатлен.

Алис вдигна сковано глава и осъзна, че се взира в голяма камина от черен мрамор, над която виси портрет на някакъв господин, облечен в дрехи от преди няколко века. Изчерви се, сигурна, че лицето ѝ е станало пурпурно като дългото палто на джентълмена от стената. Хвърли боязлив поглед в посоката, откъдето бе дошъл гласът. Това, което видя, я направи още по-неспокойна.

Лусиън Уор по нищо не приличаше на Лусън де Тистълуд. О, безспорно бе много красив мъж, но по един мрачен и строг начин, който тя намираще по-скоро за притесняващ, отколкото за приятен и галещ окото. Очевидно той също не бе никак очарован от това, което виждаше, тъй като я наблюдаваше с явно отвращение.

Оскърбена до дъното на душата си, Алис побърза да извърне поглед. За пръв път, откакто бе пленница в подземното царство, ѝ бе позволено да се появи в света на смъртните с истинския си образ и очакваше, че ще бъде посрещната със същото възхищение, както преди петстотин години.

Когато Ангъс я повери в ръцете на Алура с нареждането да я посвети в сватовническото изкуство, изричните му инструкции бяха, че Алис ще бъде изпращана на земята или в образа на пълничка матрона, или като стара мома с остро лице и тънки устни. Нейната прекалена суетност се нуждаеше от един добър урок, а за целта най-удачното решение бе да бъде лишена от мъжкото възхищение, което тя обожаваше.

Алис въздъхна. Явно критериите за женска красота се бяха променили през вековете...

— Госпожица Феър? — изрече Лусиън.

Заповяда си да го погледне отново.

Той се бе изправил зад бюрото и с любезен жест ѝ посочваше удобното кресло.

— Моля, седнете! — Лицето му не изразяваше нищо.

Когато понечи да изпълни молбата му, гласът на икономата я спря.

— Защо първо не свалите палтото и бонето си, госпожице?

Алис кимна и му подаде дрехите си. Хванал с два пръста палтото и бонето, от които се разнасяше вонята на Хедли, икономът побърза да излезе.

— И така, госпожице Феър, мога ли да ви наричам Алис? — За разлика от повечето мъже, които я гледаха с почиттелно уважение, докато задаваха подобен въпрос, Лусиън бе втренчил поглед в косата ѝ, сякаш в нея се бяха свили отровни змии.

Алис несъзнателно опипа стегнатия кок на врата си и промърмори:

— Би било чудесно, милорд!

— В такъв случай, когато сме насаме, ти също можеш да ме наричаш Лусиън, но на публично място ще очаквам да се обръщаш към мен официално. — Погледът му се плъзна по тялото ѝ. — Като твой настойник ще очаквам да се отнасяш с нужното уважение към мен, винаги и навсякъде. Разбрахме ли се? — От презрителната извивка на устните му бе ясно, че тялото ѝ не можеше да се надява на одобрението му, също както лицето и косата ѝ.

Мразеше се заради болката, която това ѝ причиняваше. Наистина се опитваше да се пребори с прекалената си женска суета. Сведе поглед към скута си. Вярно, че черната рокля не подчертаваше нито фигурата ѝ, нито цветовете ѝ, но не мислеше, че изглежда чак толкова ужасно.

— Надуто магаре, нали? — Хедли се бе материализирал върху единия ъгъл на бюрото и безгрижно полюляваше косматите си крака. Очевидно бе откраднал сладкиши от кухнята, тъй като по кафявата му брада имаше трохи, а устата му бе изцапана със сметана.

— Разбрахте ли ме, госпожице Феър? — повтори Лусиън този път по-високо, сякаш смяташе, че тя има затруднения със слуха.

Алис кимна по-скоро в знак на съгласие с определението на Хедли, отколкото с наставленията на Негова Светлост. Трите минути, които прекара в компанията му, бяха достатъчни, за да разбере, че маркизът на Тистълуд е най-надменният и надут аристократ, когато

някога бе имала нещастieto да срещне. А това я изпълни с още по-мрачно предчувствие относно успеха на мисията ѝ.

— Добре — отсече Лусиън. — Сигурен съм, че ще се разбираме, ако с такава готовност следваш всичките ми напътствия.

— ... следваш напътствията ми... следваш напътствията ми — изимитира го Хедли и вирна надменно нос. — Да не си домашното му куче!

Алис наблюдаваше Лусиън, който взе едно писмо и прегледа съдържанието му. Явно толкова много бе свикнал всички безропотно да се подчиняват на заповедите му, че не очакваше някой да се осмели да му възрази. Испита непреодолимото желание да каже или направи нещо, което да намали поне малко огромното му самочувствие и убедеността в собствената му важност.

В лъскавите като мъниста кафяви очи на Хедли блеснаха лукави пламъчета.

— Не е зле да ритнеш по задника този лорд Надут пуяк и да го попиташ какво ще стане, ако не следваш напътствията му — изкиска се пакостливият дух. — Обзалагам се, че за него ще е съвсем непознато изживяване някой да се престраши да му се противопостави.

Алис премести поглед от Хедли към Лусиън. Ноздрите му потрепваха леко, сякаш току-що бе подушил задушаващата миризма на малкото същество. Хедли бе прав. Алура ѝ бе казала, че всяко ново изживяване, приятно или не, ще накара Лусиън да испита чувства, които ще обогатят и съживят душата му. А след като нейното задължение бе именно това...

— Какво ще стане, ако не съм съгласна да следвам напътствията ви? — избъбри внезапно тя.

Лусиън продължи да чете, после бавно вдигна поглед и го прикова в лицето ѝ. Очите му се присвиха — явен знак за раздражението.

— Никак не е уместно да се опитваш да ми възразяваш. Ще правиш само това, което ти кажа.

Алис се усмихна сладко, макар че мускулите на лицето я заболяха от усилието.

— Вие не отговорихте на въпроса ми, милорд.

— Защото той не се нуждае от отговор.

Алис се наведе напред, за да му каже нещо предизвикателно, но в същия миг Хедли се настани в средата на бюрото и се разкрещя. Ноздрите на маркиза потръпнаха от отвращение, а очите му се разшириха от възмущение.

— Мили боже, госпожице Феър! Кога за последен път сте се къпали?

Тя сви безгрижно рамене, но не благоволи да му отговори.

— Щом задавам въпрос, очаквам отговор! — Лусиън се отдръпна колкото се може по-далеч от отвратителната миризма.

— Не смятам, че въпросът ви се нуждае от отговор.

Очевидно Хедли бе прав в предположението си, че никой досега не се е осмелявал да му възрази, тъй като Лусиън остана смаян. Но не задълго. Бързо се съвзе и подхвана изненадващо сговорчиво:

— Разбирам, че и на теб положението не ти се нрави, но не можем да направим нищо. — Плъзна към нея писмото, което четеше. — Както сама виждате, драга ми госпожице Феър, вие съвсем законно сте моя повереница, а аз съм ваш настойник. Мой дълг е да се погрижа за бъдещето ви.

Алис взе писмото и се престори, че внимателно го чете. След това го остави на бюрото и вдигна глава, за да срещне погледа му.

— Къде е казано, че трябва да следвам напътствията ви?

— Там, където е казано, че не бива да оспорваш напътствията на по-възрастните от теб. Това е неписан закон, един от тези, за които мислех, че си известена още от люлката. — Въздъхна и взе писмото. — Страхувам се, че намирането на подходящ съпруг за теб ще се окаже доста по-трудно, отколкото се надявах.

Алис предизвикателно вирна брадичка.

— Благодаря, но и сама мога да си намеря съпруг. Както и да е, искам да ви предупредя, че никак не бързам. Може би ще се замисля сериозно над този въпрос след... — Махна небрежно. — Може би след пет-шест години.

Оказа се, че Алура е била съвсем права, когато ѝ каза, че новите чувства ще причинят доста неудобства в тази изпепелена душа. Ако не бе толкова млад и не изглеждаше напълно здрав, Алис щеше да си помисли, че Лусиън всеки момент ще получи апоплектичен удар.

— Ти ще се омъжиш, когато аз кажа и за когото аз реша! — процеди най-сетне през зъби маркизът. — Твоят брат ме е натоварил

със задачата да ти намеря подходящ съпруг и аз възнамерявам да го сторя колкото се може по-скоро.

Алис срещна лукавия поглед на Хедли.

— Когато Бевис ви е поверил моето щастие и мен самата, той навярно е очаквал, че ще се държите като почтен мъж... заради когото е пожертвал живота си. Сигурна съм, че дори за миг не е помислил, че ще ме накарате насила да се омъжа. — Не можа да устои на изкушението да изпусне една дълбока въздишка. — Бедничкият ми скъп брат... Ние бяхме толкова близки... Съмнявам се, че добрата му душа някога ще намери покой, ако аз съм нещастна.

Хедли се разкикоти и едва не падна от ръба на полицата с книги.

— Дай му да се разбере на този лорд Надут пуяк!

В този момент лорд Надут пуяк здраво стискаше устни. Явно бе възнамерявал да я заключи на тавана и да я държи на хляб и вода, докато не я застави да се омъжи за този, когото сам е избрал. Изтъквайки саможертвата на Бевис и призовавайки към задълженията на честта, Алис бе засегнала дълбоко изсушената му душа и го бе накарала да изгуби почва под краката си. По начина, по който я гледаше, беше ясно, че не знае какво да й отговори, което навярно също бе съвсем ново чувство за него.

Но както и преди малко, Лусиън много бързо си възвърна самообладанието.

— Брат ти е осъзнавал, че като на всяка жена главата ти е пълна с разни романтични измислици за любовта и едва ли ще си способна сама да си намериш подходящ съпруг. Той е искал да се омъжиш разумно, а не заради вашите небивалици. Възложил е тази отговорна задача на мен, понеже е бил сигурен, че ще изпълня желанието му.

Алис недоверчиво изсумтя.

— Не виждам нищо такова в писмото. Да не би това да е още един от вашите неписани закони?

Лусиън сви рамене.

— Не. Това е просто здрав разум, нещо, което е недостъпно за младите госпожици, така че не очаквам да го открия и у теб.

Сега бе ред на Алис да онемее. От лекотата, с която бе изрекъл обидните думи, ставаше напълно ясно, че той изобщо не се съмнява в правотата им. Толкова силно впи ръце в облегалките на креслото, че дланите я заболяха. Този аристократ бе най-лошият от всички

надменни, твърдоглави и надути магарета, които бе срещала! Навярно трябваше да каже на Хедли да повика Алура, за да ѝ отдаде доброволно душата си, понеже не можеше да си представи, че някоя жена ще хареса, а още по-малко ще обикне Лусиън Уор!

— Обещавам ти, Алис — с режещ глас продължи той, — че ще ти избира съпруг, достоен за сестрата на човека, спасил живота ми. Отначало може и да не одобриш избора ми, но след известно време ще осъзнаеш мъдростта на преценката ми и ще ми бъдеш благодарна.

Изглеждаше толкова самодоволен, че Алис не се сдържа.

— Нима? И що за мъж проклетата ви мъдрост ще сметне за достоен? Някой надменен и мрачен тип като самия вас?

Очевидно определението мрачен и надменен не бе нещо ново за Негова Светлост, понеже той леко сбърчи нос и почти добронамерено я смъмри:

— Дамите не си служат с думи като „проклет“. Виждам, че ще трябва да поработим доста върху маниерите и езика ти, както и... — сбърчи многозначително нос... — чистотата ти.

— Не аз съм тази, която се нуждае от уроци по добро държание. Не виждам нищо лошо и в начина си на изразяване, нито пък в чистотата си!

Лусиън изцъка неодобрително.

— Защо трябва да възразяваш на всяка моя дума? Нима не разбираш, че не можеш да ми наложиш волята си?

— Ако бях на ваше място, нямаше да бъда толкова сигурна.

— Запомни думите ми, Алис! И то добре! Без значение колко упорито ще ми се противопоставяш, в крайна сметка ще стане моето. Ще бъдеш сгодена преди края на сезона и омъжена преди края на годината. — Сякаш въздухът пламна, когато леденият му сив поглед се срещна с мълниите в сините ѝ очи. — Защото, скъпа моя, аз никога не губя! Никога!

Самонадеяният му отговор изви устните ѝ в лека усмивка.

— Никога не казвайте „никога“, милорд!

ГЛАВА 3

Лусиън изруга под нос и се свлече в креслото, без да обръща внимание на любопитните погледи на приятелите си от клуба. Досега не се бе чувствал толкова странно. Толкова дяволски обезпокоен. И за всичко бе виновна тази проклета Алис Феър!

Още веднъж мислено се удиви на случилото се. Фактът, че една неопитна госпожица бе разрушила именно това, с което се гордеше най-много — невъзмутимото спокойствие и умението да се владее при всички обстоятелства — бе напълно непонятен за него. Липсата на контрол бе нещо толкова непознато за съдържаната му природа, че сега се чувстваше напълно объркан и не знаеше как ще се справи с невероятната ситуация.

— По дяволите, Тистълуд, никога не съм те виждал в такова мрачно настроение!

Лусиън вдигна поглед от чашата с порто, която унило съзерцаваше, и видя приятеля си Стивън Рандолф, граф на Марчланд, да се отпуска в креслото до него. За разлика от останалите джентълмени в „Уайт“, облечени все в подходящи вечерни облекла, побърканият на тема коне Стивън се бе издокарал с дрехи за езда, които изглеждаха така, сякаш притежателят им току-що е направил последната си обиколка в конюшните на Татърсол. Въпреки нещастieto, стоварило се върху плещите му, Лусиън му се усмихна. Без съмнение това, което стърчеше от разрошената кестенява коса на приятеля му, бе сламка сено.

— Тази вечер наистина се чувствам доста зле.

Стивън наклони глава, а топлите му кафяви очи светнаха от любопитство.

— Странно! Трудно ми е да си представя какво те е разстроило толкова много, освен ако... — наклони глава на другата страна, — нямаш никакви неприятности с жена или с кон. — Слабите му страни внезапно се покриха с руменина. — Да не би да е свързано с новия ти жребец? Знаеш, че ще се радвам да го купя.

— Жена е.

— О! — Стивън не си направи труда да скрие разочарованието си. — Нали те предупредих за Рейна? Избухлива, с остър език! Това е от испанската ѝ кръв.

— Не е Рейна, а Алис. — Лусиън пресуши чашата си на един дъх. Само споменаването на името ѝ го караше да ожаднява.

Стивън даде знак на келнера.

— Алис? Нова приятелка, така ли?

Лусиън подигравателно сви устни.

— Едва ли съм от тези мъже, които ще изпаднат в мрачно настроение заради една капризна любовница. Алис е моята нова повереница. Най-невзрачното и най-невъзпитаното малко създание, което съм имал нещастията да срещна.

— Не мога да повярвам на ушите си! Повереница? Кой е този луд, който е могъл да измисли подобно нещо? Не се обиждай, но ти едва ли си бащински тип. Искам да кажа...

— ... искаш да кажеш, че мразя децата. — Лусиън горчиво се изсмя. — Не се обиждам, Стивън. Колко жалко, че лорд Феърфакс не е преценил така правилно характера ми, както ти.

— Лорд Феърфакс? Това не беше ли онзи твой приятел, когото промушиха с щик вместо теб? — Стивън високо подсвирна в отговор на мрачното кимване на Лусиън. — Добре си се подредил. Ти му дължиш много повече, отколкото да се погрижиш за дъщеря му.

— Сестра.

— Млада дама? — Интересът на Стивън видимо нарасна. — Аз предположих, че става дума за дете.

— Като се има предвид фигурата ѝ, може да мине за дете — промърмори Лусиън. — Никакви чувствени извивки, никакви гърди. И като капак на всичко — руса. — От устните му се изтръгна толкова прочувствено стенание, сякаш току-що го бяха осъдили на заточение в Австралия. Всъщност каторгата изглеждаше много по-привлекателна в сравнение с перспективата за съвместен живот с Алис. — Най-лошото в цялата тази заплетена история е, че човекът ме е натоварил със задачата да ѝ намеря подходящ съпруг. Ако имах възможност да избирам, щях да предпочета щикът да бе промушил мен!

— Хайде стига, Лус! — Стивън приятелски го потупа по рамото. — Много мъже харесват блондинки. Аз самият съм имал няколко.

— Да, но твоите поне са имали гърди!

Стивън сви рамене.

— Нямам нищо против стройната и слаба фигура. Това е по-добре, отколкото някоя жена, угоена като коледна патица.

— Тистълуд! Марчланд!

Лусиън погледна през рамо. Стантън и Брадуел! Едва не изохка на глас. Най-големите кречетала и клюкари в цял Лондон. Когато ставаше въпрос да подушат някоя пикантерия, по чувствителност носовете им можеха да се мерят само с тези на свинете, обучени да откриват трюфели. Сега двамата се взираха в него, а очите им светеха от любопитство, очевидно предусетили, че се задава нещо скандално.

— Тъкмо казвах на Брадуел, че тази вечер си доста мрачен, Тистълуд — заяви Стантън и кривогледите му сини очи се присвиха подозрително. — Казах му: „Брадуел, ще трябва да се постареем да повдигнем настроението на Тистълуд“. Нали точно това ти казах, Брадуел?

Лорд Брадуел поклати глава в знак на съгласие, а сврачешкото му лице сякаш се изостри още повече.

Този път Лусиън изпъшка на глас. Дори и когато бе в най-добро разположение на духа, не можеше да понася тези клюкари. А при сегашното си настроение изпита обезпокоителното подозрение, че търпението му ще се изчерпи окончателно и наистина ще даде повод за скандални приказки. Отвори уста, за да ги сложи на мястото им, но Стивън го изпревари:

— Заповядайте, присъединете се към нас, джентълмени. — Лусиън го изгледа свирепо, но той само сви рамене. — Помислих, че могат да помогнат за твоя проблем.

Ако погледът можеше да изпепелява, Стивън вече щеше да е купчинка пепел.

Но за разлика от повечето хора, които се свиваха в черупките си и си глътваха езиците от страх, когато имаха нещастieto да си навлекат недоволството на маркиз Тистълуд, той само се усмихна. Познаваше Лусиън още от Итън и много отдавна бе разбрал, че приятелят му далеч не е толкова страшен, колкото изглежда.

— Чуй ме, Лус — прошепна на Стивън, докато Брадуел и Стантън се настаняваха в креслата срещу тях, — тези двамата знаят много повече за обществото, отколкото самото то знае за себе си.

Нищо чудно да са наясно кои мъже си търсят съпруги през този сезон. Могат дори да предложат някой и друг кандидат за твоята повереница. В краен случай ще разпространят слуха, че търсиш жених за момичето. А щом се разчуе, ще получатите покани за всички балове, празненства и приеми, организирани през този сезон. Така по-лесно ще успееш да намериш подходящия кандидат за повереницата си.

Лусиън премисли и накрая неохотно кимна в знак на съгласие. Колкото и да не можеше да понася компанията на Стантън и Брадуел, Стивън беше прав.

След като се настани удобно в креслото си, лорд Стантън сви тънките си устни и се наведе напред. Всичко у този мъж — от физиономията на пор до черните обувки от шевро — бе тънко и тясно. Лусиън го изгледа студено и си помисли, при това не за пръв път, че му напомня на онези странно издължени фигури, които красяха средновековните гробници.

— Е, Тистълуд — рече накрая той и се протегна, за да го потупа по рамото, — май се нуждаеш от нашата помощ?

— Може би — рязко отвърна Лусиън с нотки на неохота в гласа.

Толкова ревниво пазеше личния си живот, че само мисълта да сподели част от проблемите си с чужд човек го караше да потръпва. Усещането му бе непознато и той се намръщи. Сякаш стотици пеперуди пърхаха в стомаха му. Притисна длан към плоския си корем. Дяволски неприятно!

Неудобството да обясни затруднението си му бе спестено от Стивън, който побърза да изложи проблема.

— Тистълуд се оказал обременен с повереница... една млада дама. Нейният брат, лорд Феърфакс, му я поверил със заръката да ѝ намери съпруг. Помислих си, че вие, джентълмени, ще можете да ни предложите някои подходящи кандидати.

Брадуел видимо се наду, неимоверно поласкан, че могъщият маркиз Тистълуд го моли за съвет, докато Стантън бавно потри ръце.

— Струва ми се, че ще мога да ви помогна — кимна Брадуел. — При условие, разбира се, че момичето има приемлив външен вид, добри обноски и... хм... прилична зестра. — Погледна въпросително към Лусиън.

Лусиън отвърна на погледа му, докато в същото време се опитваше да измисли как да опише Алис, без да му се налага да лъже.

Лъжата, при каквито и да е обстоятелства, дори и когато би могла да му помогне да се измъкне от затруднена ситуация, бе немислима за него.

Обаче Стивън не страдаше от подобни предразсъдъци или угризения на съвестта.

— О, тя е много привлекателна млада дама — намеси се той. — Няма грешка, откъдето и да я погледнеш.

— Очи, коси? — заразитва Стантън.

— Руса — промърмори Лусиън и видимо потрепери.

— Като златен ангел — допълни Стивън.

— Фигура? — Въпросът бе зададен от Брадуел, който, когато не сплетничеше, обичаше да оглежда похотливо женските тела.

— Ммм... — Лусиън махна неопределено с ръка.

— Слаба — отново му се притече на помощ Стивън. — Като статуя на гръцка нимфа. Според последните модни увлечения — направо съвършена.

— Дявол да го вземе! — Брадуел и Стантън изглеждаха искрено впечатлени!

Лусиън кимна към келнера да му долее чашата. Нима Стивън не разбираше, че това прекалено разкрасено описание на Алис ще направи разочарованието още по-голямо, когато най-после тези мъже се запознаят с нея? Въздъхна и поднесе чашата към устните си.

— Добре. Много добре. — Стантън толкова усилено потриваше ръце, че Лусиън очакваше всеки миг да се появят дупки върху плата на ръкавиците му.

— Както я описвате, ще бъде истинско украшение за обществото — доволно заключи Брадуел.

При тези думи Лусиън се задави с портото.

Стивън го потупа по гърба и лукаво добави:

— Аз самият вчера се запознах с момичето. Изящната й руса красота идеално хармонира с нежната й душа. Истински диамант. Нали, Тистълуд?

Всички погледи се насочиха към него. Брадуел го фиксираше през монокъла си. Възпирайки желанието си да прониже Стивън с кръвнишки поглед, Лусиън принудено се усмихна. Приятелят му не злепоставяше само себе си с тези лъжи, но завличаше в блатото на измислиците и самия него.

Приемайки усмивката за потвърждение, Брадуел засия.

— Ако и зестрата е толкова голяма, колкото достойнствата ѝ, не се съмнявам, че тя ще превземе обществото като вихрушка! — По начина, по който се вираше през смешния си монокъл, бе ясно, че очаква по-подробни разяснения.

Стивън отвори уста да каже нещо, но Лусиън го ритна толкова силно по пиццала, че той успя да произнесе само едно задъхано: „Оох!“.

Избягнал неудобството да чуе, че зестрата на Алис включва половин Англия и лъвски пай от скъпоценностите на короната, Лусиън отвърна:

— Прилична. Като единствена наследница на семейство Феърфакс, тя притежава Феърфакс Касъл, триста и петдесет акра земя и фабрика за вълна. — Макар и да не обясни, че замъкът е полуразрушен, земите пустеят, а фабриката почти не работи, поне бе казал истината.

Брадуел и Стантън изглеждаха напълно удовлетворени. От енергичното кимване дори монокълът на Брадуел падна.

— Обаче трябва да добавя нещо, джентълмени — продължи Лусиън, решил, че след като Стивън го бе принудил да играе тази игра, е нужно да я изиграе докрай. — За разлика от повечето настойници, аз няма да омъжа повереницата си за някой алчен развратник само и само да се отърва от нея. — Поклати глава. — Не. Искам да ѝ избера достоен съпруг със стабилно финансово положение.

— Като се вземат предвид качествата на повереницата ти, смятам, че това няма да представлява никакъв проблем. По-скоро кандидатът ще трябва да отговаря на нейните изисквания и предпочитания — увери го Стантън.

Лусиън презрително изсумтя.

— Нейните предпочитания нямат никакво значение. Тя ще се омъжи за този, когото аз избира, а аз вече достатъчно ясно изложих условията си.

— Да. Достоен мъж със стабилно финансово положение — кимна Стантън, а Брадуел каза на минаващия келнер да донесе перо за писане, мастилница и лист хартия, за да направят списъка. После добави: — Ако нямаш никакви изисквания за възрастта, струва ми се, че няма по-достоен и стабилен мъж от лорд Хадън.

Лусиън се опита да си припомни кой е лорд Хадън, но не успя.

— Не съм сигурен, че го познавам — промърмори той.

— Това не ме изненадва — кимна Стантън. — Сигурно повече от двадесет години не е идвал в Лондон. Предпочита да си стои в... — хвърли въпросителен поглед към Брадуел, — ... Лестършир, струва ми се.

Брадуел кимна утвърдително и възкликна с „Ах!“, когато прислужникът остави принадлежностите за писане на малката масичка до лакътя му.

— Лестър, да — повтори Стантън и отново погледна към Лусиън. — Чувал съм, че имението му носи двадесет и пет хиляди лири годишен доход. Както и да е, миналата седмица се срещнахме в парка по време на утринната езда и се заговорихме. Той ми каза, че е дошъл в града, за да си търси невеста. Изглежда неговата съпруга е починала, без да му роди наследник. Сега лорд Хадън изгаря от нетърпение да запълни тази липса. Освен това...

— Колко е годишен? — прекъсна го Стивън.

— Петдесет-шестдесет — сви рамене Стантън. — Някъде там.

Лусиън замислено разтри брадичката си. За него възрастта на лорд Хадън нямаше съществено значение. Всъщност дори би могла да се окаже предимство. След като е толкова стар, той може би ще прояви снизхождение към плоската фигура на Алис. А годините и опитът биха му помогнали да се справи с твърдоглавието ѝ. Затова Лусиън кимна бавно и попита:

— Уточни ли лорд Хадън точно каква невеста си търси?

— Млада и девствена и, разбира се, здрава, та да му роди наследник.

Брадуел шумно се изкашля, за да привлече вниманието.

— Длъжен съм да ви съобщя, че лорд Хадън е методист, и то доста строг.

Лусиън сви рамене.

— В такъв случай без съмнение ще има отрезвяващо влияние върху младото момиче.

Стантън присви кривогледите си очи.

— Не бях разбрал, че повереница ти се нуждае от отрезвяващо влияние.

Лусиън едва не прехапа езика си. Премести поглед от Стантън към Брадуел, който се взираше в него през монокъла си, и поясни:

— Тя е млада и като всички млади жени силно се влияе. Просто исках да кажа, че навярно лорд Хадън ще бъде тъкмо подходящият пример, който тя да следва. — Едва не се усмихна, като видя как Стантън дава знак на Брадуел да впише името на лорд Хадън в списъка с кандидатите. Значи успя да разсее съмненията на двамата сплетници, и то без да му се налага да лъже. Погледна към Стивън, за да види дали прилежно си води записки.

Но приятелят му се взираше в него, а на лицето му бе изписан израз на неподправен ужас.

— Не говориш сериозно, нали, Лус! Би било истинско безобразие да омъжиш бедното дете за някакъв религиозен фанатик, при това три пъти по-стар от него!

— Не е нужно един мъж да бъде млад, за да стане добър съпруг — хладно го осведоми Лусиън. — Освен това няма нищо лошо да си набожен и благочестив.

Стивън избухна в смях.

— Ха! Обзалагам се, че много бързо ще промениш мнението си, ако те заставят да си легнеш с някоя стара набожна мома.

— Леглото е една малка част от брака. Освен това, за разлика от мъжа, който трябва да е поне малко привлечен от съпругата си, за да може да се представи добре, никак не е от значение съпругата да харесва брачния си партньор. Всичко, което се иска от нея, е да лежи по гръб и да се отдаде на страстта му. — Махна пренебрежително с ръка. — От жените не се очаква, пък и те не са способни на това, да изпитват удоволствие от любенето.

— Може би твоите жени не са изпитвали удоволствие в леглото, но моите със сигурност са — саркастично отвърна Стивън и многозначително повдигна вежди.

Лусиън отново пренебрежително изсумтя.

— Имаш предвид куртизанките? Но и двамата много добре знаем, че те не са като обикновените жени. Техните страстни и капризни натури са редки изключения.

— Ако подобни натури са толкова редки изключения, тогава защо толкова много съпруги слагат рога на старите си съпрузи с млади и страстни любовници? — В очите на Стивън блеснаха закачливи

пламъчета, когато ги насочи към Стантън и Брадуел. — Я ми кажете, джентълмени, как ще обясните този феномен?

Двамата мъже си размениха смутени погледи, очевидно чувствайки се доста неудобно от предмета на спора.

— Ами... — заекна Стантън и изпитото му лице придоби пурпурен оттенък.

— Атуд! — прекъсна го Брадуел, избавяйки по този начин и двамата от необходимостта да отговарят. — Лорд Атуд! Ако възрастта на лорд Хадън притеснява момичето. Той е само на двадесет и две години. Чух, че баща му изгарял от нетърпение да го види задомен, преди да си отиде от този свят. Разправят, че единственото му желание било да види внуци.

— Атуд? — повтори Лусиън и се намръщи. Името му звучеше познато.

— Момчето на Кларингболд — припомни му Стивън. — Тънки крака и пъпчиво лице. Винаги заеква, когато е в компанията на жена.

Лусиън си представи слабия и стеснителен момък. Още не бе напълно възмъжал, но обещаваеше да се превърне в чудесен мъж. Освен това бе наследник на няколко имения в Съри, едно от които граничеше със земите на семейство Феър, което можеше да накара бащата да насърчи сина си за този брак. Усмихна се и кимна към Брадуел.

— Добави и това име към списъка.

— Надявам се, че на стария Кларингболд му е останала още някоя и друга година — обади се Стивън с погребален глас. — Ще му потрябват, ако иска да види децата на Атуд. Като знам колко е непохватно момчето в женска компания, дълбоко се съмнявам, че знае как да изпълни мъжките си задължения.

— Двамата ще се научат заедно — тросна му се Лусиън.

Стивън недоволно изръмжа.

— Трудно ми е да си представя, че опитите на този недодялан младок ще се по-приятни от похотливите опипвания на един дърт фанатик.

— Мога ли да ви предложа да обмислите кандидатурата и на лорд Дрейк? — намеси се Стантън. — Той е мъж с доста богат... хм, опит.

Предложението намръщи Лусиън. Според него красивият и наконтен Дрейк имаше прекалено богат опит, за да бъде добър съпруг. Неговите любовни завоевания бяха предмет на редовни залагания сред членовете на клуба.

Обаче изглежда това нямаше особено значение за Стивън, защото той се приведе напред и заинтригувано попита:

— Сигурен ли си, че Дрейк иска да си надене брачното въже на шията?

— Чух вчера да го споделя с лорд Талбът — отвърна Стантън. — Баща му заплашил да му отреже издръжката, ако до края на сезона не му представи съпругата си.

Стивън кимна към Лусиън.

— Млад. Красив. Наследник на графство. Прекрасен избор, ако питаш мен.

— Прекрасен? — невярващо повтори Лусиън, взирайки се в приятеля си, сякаш си бе загубил ума. Всъщност сериозно се питаше дали не е точно така. — Дрейк е развратен негодник и прахосник. Не се съмнявам, че едната му ръка ще е пъхната в деколтето на шаферката, докато с другата слага венчалния пръстен върху пръста на Алис. — Твърдо поклати глава. — Не. Не става.

— Мога ли да кажа нещо в полза на Дрейк? — обади се Брадуел. Останалите кимнаха. — Въпреки че не е от най-стабилните мъже, когато се отнася за жени, той е изключително умен и проникателен и досега е успял няколко пъти да увеличи семейното състояние. А и понеже не се увлича по хазарта, жената, която се омъжи за него, няма да се нуждае от нищо, освен може би от вниманието му. Макар че се съмнявам, че ще ѝ липсва толкова много, когато дойдат бебетата.

— Точно такъв мъж ти трябва, Лус!

Лусиън се поколеба за миг, сетне неохотно кимна. Брадуел беше прав. Какво значение щеше да има дали Дрейк ще ѝ прави компания, след като Алис и децата ще са осигурени и ще живеят в охолство? Не че хранеше особени надежди, че Дрейк ще се съгласи да се ожени за повереницата му. Младият развейпрах се славеше с предпочитанията си към хубавичките лица и закръглените фигури, а Алис не притежаваше нито едното, нито другото.

— Разбира се, след като сезонът навлезе в разгара си, ще потърсим и други кандидати — заяви Брадуел, остави пачето перо и

поръси с пясък току-що изписаното име. — Ще съберем поне десетина имена.

Лусиън взе списъка. Не се съмняваше, че за да омъжи Алис, ще се нуждае от доста кандидати.

Как се осмеляваше! Що за нахално момиче! Лусиън стигна до мраморната камина, завъртя се на пети и продължи да крачи гневно. Сигурно е обладана от зъл дух! Как иначе можеше да се обясни отвратителното ѝ държание?

— Пристигнах веднага след като получих съобщението ти, Лус. — Женският глас прекъсна мрачните му мисли. — Какво е станало, че искаш да ме видиш в този безбожно ранен час?

Лусиън се извъртя толкова рязко, че едва не си изкълчи врата. Толкова бе потънал в безрадостните си мисли, че не бе чул отварянето на вратата.

— Шарлот! Благодаря на бога! — От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. Никога досега в живота си не се бе радвал толкова много да види сестра си.

— От тона на писмото ти очаквах да те намеря на смъртно легло — Шарлот свали лимоненожълтите си ръкавици. — „Ела незабавно! Отнася се за нещо от изключителна важност“. Това обикновено означава, че някой е умрял, или е смъртно болен, или най-малкото е попаднал в затвора.

— По-лошо! Много по-лошо!

— Какво би могло да е по-лошо от смъртта? — Сестра му озадачено смръщи вежди.

— Моята нова повереница!

Шарлот смаяно видя как хладнокръвният ѝ брат, който винаги се владееше до съвършенство, заравя ръка в безукорно вчесаната си коса и я превръща в щръкнала разрошена грива. За пръв път през своя тридесет и шест годишен живот Шарлот виждаше Лусиън толкова развълнуван.

Хвана го здраво за ръката и го поведе през салона към дивана, тапициран със син брокат.

— Хайде, хайде, сигурна съм, че нещата не са чак толкова лоши. Защо не седнем тук... — Младата жена се отпусна и потупа мястото до

себе си.

Вместо да седне, Лусиън отново закричи напред-назад.

— Тя е ужасна! Поведението ѝ е непоносимо. Ако бях католик, щях да изпратя да повикат свещеник, за да прогони от нея това, което я е обсебило.

Шарлот се наведе заинтригувано напред.

— И какво толкова ужасно е направило момичето? — Затаи дъх, докато очакваше отговора, представяйки си неща, толкова отвратителни, че косата ти да настръхне.

— Тя скъса списъка! — Думите изхвъркнаха от устата на Лусиън с такава ярост, сякаш нещастната девойка бе подпалила къщата.

— Списък? — намръщи се Шарлот. — Какъв списък?

— С евентуалните кандидати за женитба. — Нервните крачки на Лусиън преминаха в лек тръс. — Дадох ѝ го на закуска, като ѝ описвах всеки отделен мъж, титлата му, земите му и годишните му доходи.

Шарлот клатеше глава и смръщено наблюдаваше брат си.

— И какво очакваше да направи тя с този списък?

— Да го прегледа и да реши кой мъж ще ѝ подхожда най-много. — От гърдите му се изтръгна горчив смях. — За последен път слушам Стивън. Негова беше идеята да ѝ дам възможност да избира. Каза, че така по-лесно ще свикне с мисълта за женитбата. — Размаха гневно ръце. — А вместо това тя го скъса, и то без да го погледне, заявявайки, че съпрузите не са овнешко филе, което можеш да си поръчаш от меню.

— За бога, Лус! Ще престанеш ли да подтичваш насам-натам? Ще седнеш ли най-сетне? — възкликна Шарлот и го сграбчи за края на сакото. — Само като те гледам, ме заболява главата.

Брат ѝ се намръщи, избъбри нещо като „проклето девойче“ и се плъосна в креслото срещу дивана.

Сестра му сподави усмивката си и впери поглед в зачервеното му лице. Дяволски забавно! Невъзмутимият маркиз Тистълуд, изваден от обичайното си равновесие! Та тя го бе виждала да остава хладен и напълно безразличен в ситуация, която би накарала и светец да избухне в ярост.

Лусиън я погледна с нещо, което приличаше на смущение и високо простена.

— Ти си жена, Лоти. Какво би направила при такова държание?

Шарлот въздъхна и поклати глава.

— Ти наистина ли не разбираш?

— Какво?

Без съмнение върху лицето му бе изписано смущение.

— Колко много си разстроил бедното момиче. Тя е била под покрива ти по-малко от ден, а ти вече се опитваш да се отървеш от нея. Накарал си я да се почувства по-нежелана и от шарка!

— Да се бях разболял от шарка — мрачно промърмори Лусиън.
— Поне щях да имам някаква надежда, че скоро ще се отърва от нея.

— Сигурна съм, че преувеличаваш недостатъците й. Не вярвам да е чак толкова ужасна.

— Не и ако ти харесват опърничави невзрачни момичета, с бледи лица, които миришат като изпаднали просяци.

— Мили боже! — слисано го изгледа Шарлот. — Да не би да искаш да ми кажеш, че момичето вони?

Лусиън кимна.

— Тъкмо това я спаси от едно хубаво напляскване.

Шарлот цъкна невярващо.

— Може би бедното създание никога не е било научено на необходимостта от чистота и просто се нуждае от някой, който да му помогне?

— Да не би да предлагаш да обсъдя този проблем с нея? — Щеше да изглежда по-смаян само ако му бе предложила да завлече Алис във ваната и собственоръчно да я изкъпе.

— Разбира се, че не! — тросна се Шарлот и отново се втренчи в брат си. Лусиън смаян? Нечувано!

Той направи безпомощен жест. Безпомощен? Ставаше все по-странно и по-странно.

— Тогава какво предлагаш да направя?

— Да наемеш една зряла и опитна прислужница, която да й помага. Ще поразпитам наоколо да изпратят някоя подходяща жена след ден-два.

— Да се надяваме, че тя ще бъде достатъчно умна, за да направи нещо за външния й вид, макар че... — Лусиън се намръщи. — Предполагам, че не е по силите на обикновен смъртен.

— Ще останеш изненадан от това, на което е способна една умна камериерка. Виждала съм ги да вършат истински чудеса с помощта на

модерен гардероб и малко руж.

— Наистина ще имаме нужда от чудо — изръмжа брат й. — Не можеш прекалено много да разкрасиш това, което Бог ти е дал, а трябва да кажа, че той е бил доста пестелив към Алис.

— Стига да няма някой фрапантен дефект... — Шарлот му хвърли въпросителен поглед.

— Ако не смяташ русата коса за дефект, значи няма.

Сестра му вирна презрително глава.

— Аз също съм руса. И никой досега не го е смятал за дефект, а по-скоро за предимство.

Лусиън огледа критично косата й.

— Никога не съм те смятал за руса. Косата ти е... по-скоро кафява, отколкото жълта.

— Няма значение, аз съм блондинка.

Той сви рамене.

— Тогава ще трябва да се поправа. Явно не всички блондинки са скучни и безцветни създания.

Шарлот изсумтя възмутено. Забележката му не успя да я омилостиви.

— Като се има предвид предубеждението ти към блондинките, ще трябва лично да се запозная с повереницата ти, за да мога сама да преценя.

— Както желаш.

Лусиън отиде бавно до вратата и повика иконома. След като му нареди да доведе момичето в салона за гости, седна отново в креслото. Тъкмо се настани удобно и прислужницата внесе поднос с освежителни напитки. Разговорът за Алис бе преустановен. Шарлот наля чая и нареди в чинийки бисквити с мармалад и тънки резенчета кейк с шафран. Тъкмо хвалеше готвачката, когато на вратата тихо се почука.

Шарлот вдигна поглед, а Лусиън остави чашата си и се изправи, както изискваха добрите маниери.

— Госпожица Феър — обяви Тидзъл и направи път на една дребничка, облечена в черно фигура.

Очевидно момичето не бе съвсем лишено от обноски, както смяташе Лусиън, понеже се поклони почти елегантно.

— Влез, Алис — по-скоро заповяда Лусиън. — Сестра ми изяви желание да се запознае с теб.

Шарлот насърчително ѝ се усмихна.

— Хайде, скъпа, ела да пийнеш чай с нас! — Без да помисли, тя потупа дивана до себе си, но само след миг съжали. Ами ако момичето наистина мирише толкова ужасно, както твърдеше Лусиън?

С покорство, което бе доста изненадващо за злото и опърничаво девойче, описано от брат ѝ, Алис кимна и се подчини. Шарлот не пропусна грацията, с която се движеше, нито пък остана сляпа за елегантната ѝ фигура, прикрита от обикновената черна рокля. Когато спря до креслото на Лусиън, вежливо очаквайки да бъде представена, Шарлот огледа с любопитство ясното ѝ открито лице.

Това ли бе отвратителната повереница? Момичето бе много хубаво. Направо красавица. Не се съмняваше, че много пълни чаши ще се вдигнат в чест на златисторусите ѝ коси и големите лазурносини очи.

След като бе представена, Алис се настани на ръба на дивана до Шарлот, която ѝ подаде чаша чай, предпазливо душейки въздуха. Ухаеше на лилии. Едва ли би могло да се нарече зловоние, освен ако отвращението на брат ѝ към аромата на лилиите, не се равняваше на това към блондинките. Стрелна го с любопитство.

Той направи някаква физиономия, която сякаш казваше: „Ужасна, нали?“, след което се съсредоточи върху сладкиша си.

— Но, Лусиън, тя е очарователна! — възкликна Шарлот, изпитвайки нужда да защити бедното дете.

За щастие той не изсумтя презрително, а само лениво изрече:

— Радвам се, че ти харесва. Надявам се, че ще ми помогнеш да я подготвим за идващия сезон.

Шарлот потупа леко Алис по бузата. Каква нежна и гладка кожа!

— За мен наистина ще бъде удоволствие, Лус. Сигурна съм, че ще се сприятелим. Нали, скъпа?

— Да, надявам се. — Алис от пръв поглед бе харесала сестрата на Лусиън и ѝ бе трудно да повярва, че тази елегантна и мила дама се е родила от същата утроба, от която и лорд Надут пуяк — както Хедли продължаваше да го нарича. Усмихна се сдържано.

Дали когато душата му се облагороди, ще изостави студеното си високомерие и ще заприлича на сестра си? Въздъхна тихичко. Искрено

се надяваше да е така. Ако и душата му бе толкова красива, колкото лицето и тялото, щеше да бъде много лесно да се намери жена, която да го обикне.

— Скъпа?

Извърна се и видя, че Шарлот се визира очаквателно в нея. Сведе засрамено глава и промърмори:

— Извинете ме! Аз... хм... — Погледна към чашата в ръката си. — Опитвах се да отгатна какъв сорт е този чай.

— В бъдеще ще изисквам от теб да внимаваш, когато сестра ми ти говори — остро рече Лусиън. — Разбра ли?

— Стига, Лус. Не е нужно да си толкова строг с горкото момиче. Фактът, че обръща внимание на чая, говори много добре за домакинските ѝ умения. — Изглежда брат си с поглед, който Алис би определила като заплашителен, и отново се извърна към нея. — Специален китайски чай. Лус пие само него.

— Има защо — кимна Алис. — Много е приятен.

— Е, поне вкусовете ѝ не са отчайващо лоши! — Когато вдигна поглед към Лусиън, той вече изглеждаше напълно погълнат от кейка си.

— Това, което те питах, Алис, е от колко време си в траур? — повтори Шарлот.

Странно! Алис с наслада наблюдаваше как Лусиън се храни. Той наистина бе красив мъж и много привлекателен, когато не говореше. С огромна неохота откъсна поглед от него и насочи вниманието си към хубавичкото лице на сестра му.

— От юни. Брат ми загина при Ватерло.

— Разбира се! Как можах да забравя! Лус ми разказа за благородната саможертва на твоя брат. — На челото ѝ се появи лека бръчка и тя остави чашата си. — Но защо е минало толкова дълго време, преди да бъде осведомен Лусиън за настояничеството?

— Никой от нас не знаеше, че Бевис е искал лорд Гистълуд да бъде мой настойник. — Алис повтаряше историята, която ѝ бе разказала Алура. — Адвокатът му ни осведоми за допълнението към завещанието чак миналия месец, след като се завърна от Европа.

— Радвам се на това допълнение! — възкликна Шарлот и сграбчи ръката на Алис между дланите си. — Двамата с Лусиън сме изключително признателни на брат ти. Нашият дълг трудно може да

бъде изплатен. Но се надявам, че ще ни позволиш като съвсем малка компенсация да се погрижим за бъдещето ти. Не се съмнявам, че брат ми ще направи всичко, което е по силите му, за да те види щастлива. Аз също ще се постарая. Нали така, Лус?

Лусиън изръмжа и отпи от чашата си.

Шарлот явно го прие за съгласие, защото продължи:

— Първата ни работа ще е да те освободим от тези дрехи. След като траурът ти е свършил миналия месец, никой няма да те упрекне в неуважение. Ще ми се да добавим повечко цветове в гардероба ти. — Изглежда я замислено. — На твоята деликатна фигура отиват по-меките тонове като светлорозово, небесносиньо и бледозелено. Може би дори бяло, макар че трябва да пробваме, за да сме сигурни.

Обърна се към Лусиън, който изглеждаше искрено отегчен от разговора.

— Трябва незабавно да изпратиш бележка до мадам Фаншон, Лус!

Черните му вежди се смръщиха и отегчението му тутакси се изпари — като вълшебна фея, стопила се във въздуха.

— Аз да изпратя бележка?

— Да, ти! Мадам е изключително заета и да използваш през този сезон услугите ѝ е по-трудно отколкото да получиш аудиенция при краля. Чух, че миналата седмица е отказала дори на херцогиня Линдънбъри и на двете ѝ дъщери.

Лусиън озадачено се втренчи в сестра си.

— А какво те кара да смяташ, че няма да откаже и на мен?

— Твоето красиво лице и блестящата ти репутация.

За искрено учудване на Алис, челюстта на маркиз Тистълуд увисна при този дързък отговор.

— Извини ме, но не разбрах?

— Чу ме много добре — Шарлот дяволито намигна. — Подобно на половината жени в Лондон и мадам Фаншон е прочела всички статии за геройските ти подвизи по бойните полета и си е въобразила, че е влюбена в теб. Не се съмнявам, че ще бъде възхитена да се запознаете и няма да ти откаже.

Лусиън едва не се задави от възмущение.

— Нямам нито време, нито желанието да седя в приемната на някаква си шивачка и да се правя на компаньонка. Ако не можеш да се

добереш до услугите на тази мадам Фаншон, без да използваш мен като примамка, ще трябва да намериш друга модистка. Сигурен съм, че в Лондон гъмжи от тях.

— Но никоя не е толкова добра! И никой не може да постигне такива чудеса с женската фигура!

Лусиън огледа Алис от главата до петите и явно реши, че фигурата ѝ наистина ще се нуждае от цялото умение на чудодейната мадам, защото въздъхна и промърмори:

— Какво точно се изисква от мен?

Шарлот триумфираше.

— Не чак толкова много. Просто ще трябва да надраскаш една бележка и след това да ни придружиш до магазина ѝ. Ще я поздравя и после можеш да си тръгнеш и да ни оставиш. Само възможността да се запознае с теб, ще е достатъчна, за да се съгласи да ни приеме.

Лицето му придоби изражението на човек, на когото току-що са извадили зъб.

— О, добре! Спечели.

Алис наведе глава, за да прикрие усмивката си.

ГЛАВА 4

Беше унила утрин, студена и сива. Нито един слънчев лъч не проникваше през свъсеното зимно небе. Вятърът фучеше и покриваше стъклата със ситен скреж.

Алис се зарови под одеялата. Никак не ѝ се напускаше топлия пашкул на леглото.

— Време е да ставате, госпожице! — Новата ѝ камериерка Лети Дийкин отметна завивките.

Алис извика и потрепери от студения въздух, проникнал през тънката муселинена нощница. Зъбите ѝ затракаха и тя бързо придърпа обратно одеялата. Въпреки огъня в голямата мраморна камина, в стаята бе студено. Лети неодобрително поклати глава.

— Негова Светлост ми каза, че в единадесет часа трябва да сте готова за шивачката. И... — измъкна одеялото от ръцете ѝ и рязко го отметна, — ще бъдете готова!

— Негова Светлост казал? — промърмори Алис и изгледа смръщено Лети. — По-скоро е изляял заповедта си.

Откакто преди четири дни бе пристигнала в къщата, не бе чула нито една дума на Лусиън, изречена с приятен или поне любезен тон. Той все се сопваше и ръмжеше. Дори се държа доста грубо със собствената си сестра.

С въздишка стана от леглото и стъпи на дебелия плюшен килим. Очевидно всички край него бяха свикнали с вечно лошото му настроение, защото май тя бе единствената, която се разстройваше. Шарлот по-скоро се забавляваше.

„Е, поне днес няма да ми се наложи да прекарам много време в неприятната му компания“ — утеша се Алис, докато промушваше ръце през ръкавите на черния вълнен пенъоар, който Лети държеше.

Както бе предсказала Шарлот, отговорът на мадам Фаншон на бележката на Лусиън бе бърз и положителен. И ако всичко вървеше по план, за не повече от половин час той щеше да ги отведе до ателието ѝ, да изкаже почитанията си и след това да ги остави на спокойствие.

Веднъж само да се отърве от вечно нацупената му физиономия! Ще бъде наистина свободна да се наслаждава на няколко часа пазаруване в компанията на Шарлот. Щеше да има и възможността да я поразпита дали брат ѝ се интересува от някоя дама. Би било чудесно, ако ѝ отговори утвърдително.

Алис се усмихна, когато Лети ѝ помогна да се настани в украсения с дърворезба стол пред камината и ѝ подаде чаша с горещ шоколад. Въпреки че се бе срещала с Шарлот само два пъти, имаше чувството, че я познава отдавна. Нещо в приятелската усмивка на тази жена и в топлото ѝ държание я бе предразположило.

Изпи шоколада си и отиде в банята, за да се заеме със сутрешния си тоалет. Нетърпението и възбудата ѝ от настъпващия ден се увеличаваха с всяка изминала минута.

„Нов гардероб!“ — Алис въздъхна доволно и стъпи в медната вана. Бяха изминали почти петстотин години, откакто за последен път бе обличала нещо хубаво и модерно и самата мисъл за това я караше да потръпва от задоволство.

По време на сватовническите ѝ мисии през вековете ѝ бе позволено да се облича само в обикновени и невзрачни рокли. Сякаш грозничкият ѝ външен вид не бе достатъчно наказание! Разбира се, тежките украшения за глава, кринолините и високите бели напудрени перуки не ѝ липсваха кой знае колко. Но въпреки усилията си да обуздае прекалената си суетност, тя все още копнееше за красиви и елегантни тоалети и за въздействието, което оказваха те върху околните. Липсваха ѝ възхитените мъжки погледи, възторженият шепот и разточителните ласкателства.

Бавно се потопи в топлата вода, наслаждавайки се на пролетно-сладкия аромат на лилия, който облъхваше раменете и шията ѝ. Не изпитваше желание да възобнови жестоките си игри. Дори всеки път, когато си спомнеше държанието си в миналото, тя изпитваше дълбок срам и се питаше дали наказанието на Ангъс не е твърде снизходително.

Сега жадуваше за влюбените погледи и страстните клетви само от един мъж. Копнееше за това, което бе постигнала всяка от двойките, които бе успяла да свърже в тайнството на брака — истинската любов.

Ала никога нямаше да спечели тази най-висока награда, ако не откриеше жената, отредена от съдбата за Лусиън.

Внезапно се почувства много потисната. Надигна се от водата и даде знак на Лети да ѝ помогне да свали мократа си риза. Явно наистина изглеждаше доста унила, защото строгото изражение на прислужницата видимо се смекчи. С оживление, изненадващо за една толкова сериозна жена, тя започна да бърби за чудесата из лондонските магазини. Приказките ѝ бяха много възторжени, затова, докато Алис обличаше бельото си и закопчаваше кукичките на роклята си, едва сдържаше нетърпението си да види всичко със собствените си очи.

Представяйки си разноцветни тоалети и елегантни бонета, тя забърза надолу по стълбите, нетърпелива да разпита Шарлот за Бърлингтън Аркейд. Носеше се толкова леко, че нозете ѝ едва докосваха стъпалата. Задъхана от вълнение и очакване, прескочи последните две и се удари в... някаква тухлена стена. Един бърз поглед я осведоми, че всъщност не е тухлена стена, а самият Лусиън Уор.

С омекнали колене, Алис неволно обви ръце около него, та да не падне. Разтреперана, тя остана така няколко секунди с тяло, притиснато до неговото, и лице, заровено в хладните ленени къдрички на жабото му. Ала тези кратки секунди бяха достатъчни, за да усети стегнатите мускули под дрехите. А начинът, по който ухаеше...

Без да мисли, Алис се притисна още по-силно към ризата му. Затвори очи и вдъхна дълбоко. Прекрасно ухание! Точно както би трябвало да ухае всеки мъж — мъжествено и същевременно чисто, като сапун за бръснене с дъх на мускус.

Напълно омагьосана, тя не помръдна, докато той не хвана ръцете ѝ и не я отдръпна от себе си. Грубото движение я изтръгна от сладкия унес. Почувства се така, сякаш я бе ударил.

Какво, за бога, я прихвана, та се вкопчи в него като някоя влюбена гъска? А дори не харесваше този звяр с отвратителен характер! Смутена и засрамена, Алис заекна:

— С-съжалявам.

— И би трябвало! — Сморъци вежди. Очите му бяха потъмнели от гняв. — Закъсня. Чакам те цели пет минути! — процеди го през зъби и посегна към часовника си, за да подчертае непростимото ѝ нехайство. Очевидно го бе гледал, когато тя бе връхлетяла върху него, защото капакът му бе отворен и той висеше на черна панделка пред светлобежовите му панталони... много тесни и прилепнали.

Когато осъзна къде се е втренчила, Алис се изчерви и бързо се извърна. Беше изключително мъжествен! Лицето ѝ пламна от дръзките мисли, съвсем неподходящи за една невинна девица. Запита се дали той е забелязал безсрамното ѝ любопитство и му хвърли срамежлив поглед изпод дългите си мигли.

Както обикновено обаче, носът му бе вирнат нагоре. Лусиън се взираше в нещо, което явно бе много по-достойно за вниманието му, отколкото тя. Въздъхна облекчено.

Може би все пак не бе чак толкова лошо, че почти не я забелязваше.

Все още загледан в това, което приличаше на грозна ориенталска ваза, той грубо изрече:

— Занапред ще изисквам да бъдеш абсолютно точна. Разбра ли?

— Добре — промърмори тя, все още твърде смутена, за да се почувства обидена от заповедническия му тон.

Явно послушният ѝ отговор го задоволи, защото се усмихна. Ако изобщо можеше да се нарече усмивка лекото моментно свиване на ъгълчетата на устните.

Тогава се появи Тидзъл. Носеше палтото, шапката и ръкавиците на господаря си.

— Каретата ви чака, милорд — обяви той с едва забележимо помръдване на долната устна.

Без да го погледне, Лусиън протегна ръце. Очевидно обличането на Негова Светлост бе част от задълженията на иконома. Алис едва успя да се удържи да не се изсмее на глас, докато наблюдаваше как достолепният прислужник опъва палтото по раменете на господаря си и подрипва, за да го закопчае.

Дали това бе още една демонстрация на тиранията на маркиза? Или е бил толкова разглезен като дете, че изобщо не се е учил да се облича сам? Картината на безпомощния и объркан Лусиън и надутия лакей бе толкова смешна, че накрая Алис не издържа и сподавено се изкиска.

— Нещо забавно ли има? — Строгийт тон изразяваше пълното презрение на Лусиън към всичко смешно и забавно.

За един кратък миг Алис се изкуши да излъже, но сетне се отказа. Надменното изражение насреща ѝ показваше, че никой досега не е имал нахалството да му се присмива. Поне не в негово

присъствие. По устните ѝ пропълзя лека усмивка. Това означаваше, че бе крайно време за урок номер едно — унижението от това да бъдеш обект на подигравки.

— Намирам за доста смешно един възрастен, здрав и прав мъж да се оставя да бъде обличан, сякаш е малко дете — заяви Алис и посочи към Тидзъл, който в момента се суетеше около късата пелерина на раменете му. — И вие бихте се съгласили с мен, ако можехте да видите колко нелепо изглеждате да стоите като истукан, докато прислужникът ви гласи.

Икономът, който тъкмо оправяше яката на господаря си, замръзна и ченето му смаяно увисна. Лусиън я удостои с бегъл поглед, но остана безизразен.

Приемайки липсата на отговор като подкана за по-обстойно пояснение, Алис продължи:

— Това, което ме кара да се смее, не е толкова комичният ви вид, колкото мисълта, че вие може би наистина не знаете как да се обличате сам. — Поклати глава. — В такъв случай оставяте прислужникът да ви облича не от високомерие, а от безсилие.

Лицето на Лусиън бавно придоби познатият ѝ вече оттенък на пурпурното.

Алис със задоволство го наблюдаваше. Явно наистина бе страхотен учител. И като такъв трябваше да се погрижи душата му да се извиси колкото се може повече при този емоционален урок.

— Е, можете ли? — настоя тя, твърдо решила да отиде докрай.

— Какво? — процеди през зъби Лусиън.

— Да се обличате сам?

Маркизът избута Тидзъл, който се бе възстановил от смайването си и в момента приглаждаше единия му маншет, и се озова съвсем близо до нея.

Само един поглед върху изкривеното му от гняв лице бе достатъчен, за да смаже надигналата се в гърдите ѝ увереност. Май наистина бе отишла твърде далеч.

Прехапа смутено устни и отстъпи. Лусиън изглеждаше достатъчно вбесен, за да я сграбчи, да я преметне върху коленете си и здравата да я напердаши, както вече няколко пъти я бе заплашил. Мисълта за подобно унижение я накара да направи още една крачка,

но се препъна в долното стъпало на стълбата. Олюля се, разпери ръце и се строполи.

Подобно на лешояд, подушил плячка, Лусиън се спусна към нея. Сграбчи я и грубо я изправи.

— Къде, по дяволите, си израснала, Алис? В конюшня? — изсъска той и я разтърси. Почервенялото му от гняв лице се намираще на сантиметри от нейното.

Против волята си, Алис срещна погледа му. Пламтящата ярост в очите му бе наистина ужасяваща. Изплашена, тя се опита да отмести очи, ала той приближи лицето си още повече.

— Когато ти говоря, ще ме гледаш и ще попиваш всяка моя дума! — Този път я разтърси толкова силно, че зъбите ѝ се разтракаха. — Търпях досега безочливото ти държание, защото разбирам, че ти липсва добро възпитание. Ала търпението ми, колкото и безкрайно да изглежда, си има своите граници. Няма да позволя да ми се подиграваш! Така че те предупреждавам, госпожице Феър, дори и да не ме харесваш, си длъжна да се отнасяш с уважение към мен. — Отново я разтърси. — Разбра ли?

Алис кимна, доколкото това бе възможно, тъй като лицето му почти се допираше до нейното. За пръв път не изпитваше и най-малкото желание да спори.

Лусиън я пусна толкова рязко, че тя едва не падна отново.

— Ако държиш да запазиш кожата на задника си, хубаво е занапред да не забравяш това, което ти казах. — С тези думи той се завъртя на пети и се запъти към Тидзъл, който му подаде високия черен цилиндър и кожените ръкавици. — Предлагам да тръгваме, ако не искаш да разгневиш мадам Фаншон със закъснението си и да се лишиш от услугите ѝ.

Алис понечи да се подчини, но тогава осъзна отсъствието на Шарлот и спря.

— Няма ли да почакаме сестра ви?

— Тя няма да идва с нас.

— Какво?! — Всичките ѝ надежди за един приятно прекаран ден тутакси се изпариха.

— Казах, че сестра ми няма да ни придружи. — Лусиън наблягаше на всяка дума. — Рано тази сутрин ми изпрати бележка, в която ме уведомява, че не се чувства добре. Моли ме аз сам да те

заведа при шивачката, което и възнамерявам да направя само защото вече съм уговорил тази досадна среща.

— Погледни ме, Алис!

Алис вдигна глава и видя Хедли, който се плъзгаше по позлатеното перило. Щом стигна до завития край, нададе дрезгав вик, праметна се във въздуха и като жаба се плъосна в краката ѝ. Лъхна я зловоние.

— Отиваме при шивачката, а, Алис?

Опитвайки се да диша колкото е възможно по-малко, тя стрелна с поглед Лусиън. Той тъкмо си избираше чадър от поставката, която Тидзъл придържаше. Изглежда нито един от двамата не ѝ обръщаше внимание, затова се осмели да изсъска:

— Аз отивам при шивачката, а ти оставаш тук!

Обаче явно съскането ѝ не е било толкова тихо, тъй като и двамата мъже вдигнаха глави и въпросително я изгледаха.

— Каза ли нещо? — обади се Лусиън.

— Ъ-ъ... аз... казах, че се надявам сестра ви да не е сериозно болна...

Лусиън поклати глава и отново се съсредоточи върху чадърите.

— Ще се оправи. Просто се чувства уморена, понеже е прекарала неспокойна нощ. Каза, че като се събудила тази сутрин, се чувствала така, сякаш са я щипали по цялото тяло.

Алис хвърли подозрителен поглед към Хедли, припомняйки се, че любимото занимание на злия дух бе да щипе хората, докато са в леглата си.

— Пфу! Не ме гледай така. — Хедли почеса шкембето си. — Сигурно са били онези пакостливи феи от Хайд Парк. Последният път, когато се присъединих към тях на чаша вино, те се кискаха и обсъждаха похожденията си сред лондонския хайлайф.

Алис сви недоверчиво устни. Гласът на Лусиън обаче изплющя като камшик.

— Престани да се мотаеш, Алис! Тръгваме! Веднага!

Погледна към отворената врата и кимна, но изтърва нарочно чантичката си и докато се навеждаше да я вземе, прошепна на Хедли:

— Оставаш тук! И се опитай да се въздържаш от лудории. Няма да се бавя.

Косматата му ръка се вдигна, за да си почеше подмишницата.

— Не мога.

— Можеш и ще го направиш! — Попита се с погнуса дали съществува такова нещо като въшки по феите.

Хедли лукаво я изгледа.

— Ангъс каза, че трябва навсякъде да ходя с теб. А ти най-добре от всички знаеш, че не бива да пренебрегвам заповедите на Негово Величество. — Хедли заподскача към вратата, нарочно настъпвайки Тидзъл. Икономът видимо трепна, макар че не бе ясно дали от настъпването или от отвратителната миризма.

Алис въздъхна примирено. „Още един ужасен ден!“

Първото нещо, което забеляза, когато излязоха, бе колко блед и измъчен е Лусиън. Тъкмо щеше да го попита дали не му е прилошало, когато усети зловонието на Хедли и го видя да се люлее на една клонка точно над главата на маркиза. Очевидно злият дух бе съвсем наясно за това, което предизвикваше у Негова Светлост, защото люлееше косматите си крака точно под носа му.

Алис въздъхна с раздражение. Само това липсваше! Ако продължаваше да се държи така този маркиз, едва ли щеше да се намери някоя жена, която да го обикне. А нямаше никакво намерение да загуби безсмъртната си душа заради глупави палячовщини! Затова се протегна, сграбчи лозата и въпреки протестите на злия пакостник, я разтърси силно и я запрати към стената, уж че просто я маха от пътя си.

Разнесе се пронизително изпискване и възмутено „Ох!“. Лицето на Хедли застина в гневно изумление. След миг той тупна на земята и завъртя глава, сякаш се опитваше да си намести мозъка.

Поглеждайки лозата с явно неодобрение, Лусиън ѝ предложи ръка и промърмори:

— Да не забравя да кажа на градинаря да ги поокастри. Миришат така, като че ли нещо се е свряло сред тях и е умряло.

Алис се усмихна любезно в знак на съгласие и го хвана под ръка. Хедли се потътри на известно разстояние след тях, мърморейки си някакви безсмислици.

Щом стигнаха до елегантната карета в черно, зелено и златисто, Алис хвърли поглед през рамо и кимна с глава към кочияша, давайки знак на пакостливеца, че трябва да се настани на капрата. Той се нацупи, но снизходително се отказа да спори.

— Отговорът е да — заяви Лусиън, докато се настаняваше на седалката срещу нея. На учудения ѝ поглед, той поясни: — Напълно съм способен сам да се обличам. — След тези думи потропа с дръжката на чадъра по тавана, за да потеглят.

Въпреки че ателието на модистката се намираше само на няколко преки, напливът от фургони, карети и двуколки из тесните, криволичещи и заледени улички забавяше предвижването.

След като я уведоми за способността си да се облича сам, Лусиън потъна в мълчание, оставяйки я насаме с нерадостните ѝ мисли за предстоящия ден. Всъщност умът ѝ бе изцяло зает с мъжа, седнал насреща ѝ.

Какво толкова имаше у него, че така я вълнуваше? Не беше красотата. През вековете бе срещала много красиви мъже, някои от които, ако трябваше да бъде честна, дори по-хубави от Лусиън. И въпреки красотата си нито един от тях не си бе спечелил нещо повече от един мимолетен поглед на възхищение.

Но Лусиън... Да, той бе нещо съвсем различно. Когато бе близо до него, просто не можеше да откъсне поглед от лицето и тялото му.

Присви леко очи. В каретата цареше полумрак, а и тази сянка от периферията на цилиндъра... Различаваше единствено устните и квадратната му брадичка с трапчинка.

Спря поглед върху устните. Красиви! Съвършени и по форма, и по големина. Горната бе с изящна извивка, а долната — по-пълна и чувствена. Стомахът ѝ се сви от вълнение, като си представи как езикът му нахлува в устата ѝ и се преплита с нейния. Лусиън го бе правил преди толкова много векове... Затвори очи и облиза изтръпналите си устни. В същия миг каретата рязко спря.

Внезапното движение я изтръгна от приятните фантазии. Политна напред и се стовари в краката на маркиза. В следващия миг ръцете му я подхванаха под мишниците и я повдигнаха.

— Мили боже! Удари ли се? — Черното ѝ кадифено боне се бе свлякло и закриваше очите ѝ.

Усети леко оскубване и в следващия миг бонето бе махнато. Тогава се увери, че вече седи до Лусиън. Всъщност той се намираше само на няколко сантиметра от лявата ѝ страна и тялото ѝ почти се допираше в неговото. Чак пръстите на краката ѝ изтръпнаха от възбуждане.

— Удари ли се? — повтори той и се наведе към нея.

Алис отвори уста да каже „не“, ала думите заседнаха на гърлото ѝ. Процеждащата се светлина играеше по лицето му — невероятно красиво и мъжествено, то се намираше само на сантиметри от нейното и, ако не грешеше, изразяваше дълбока загриженост.

Бръчката между веждите му дори се задълбочи, когато взе лицето ѝ в шепи, за да го разгледа по-добре. Погледите им се срещнаха за миг и Алис отново изпита непреодолимото привличане.

— Алис?

— Хмм?

— Удари ли си главата?

— Главата... — Намръщи се. Близостта му забавяше мислите ѝ и те се влачеха като охлюв по пясък. — Ъ-ъ... не. Защо?

— Защото ме гледаш много странно. — Бездънният му поглед се плъзна по лицето ѝ. — Както котка гледа пълна купа с мляко.

Изминаха няколко секунди, преди думите му да достигнат до замъгления ѝ мозък. Когато най-сетне се осъзна, тя рязко се отдръпна и недоволно изпуктя. Що за тъпоумен дръвник! Нищо чудно, че не е способен сам да открие истинската любов на живота си!

Обидена до дъното на душата си и чувствайки се още по-глупаво, задето си бе въобразила, че е привлечена от него, Алис се тросна:

— Разбира се, че ви гледам странно. Вие... вие имате нещо зелено между зъбите!

Сърцето ѝ се изпълни със злорадство, като видя как Лусиън се смути при мисълта, че нещо може да нарушава безупречния му вид. Изражението му стана почти комично и той сви устни, опитвайки с език да извади несъществуващото зелено нещо.

Точно тогава кочияшът отвори вратата и спусна стълбичката. Лусиън се обърна и загрижено попита:

— Извадих ли го?

Прикривайки усмивката си, Алис се престори, че внимателно се взира в безупречните му зъби. Не можеше обаче да спре да се пита какво би било, ако прокара език по гладката им белота. Изкушена до краен предел, тя прокара облечения си в ръкавица пръст по розовия венец и нарочно докосна долната устна. Прониза я желанието да не е с ръкавици, за да може с голата си кожа да усети топлината ѝ. Дали наистина беше толкова кадифено мека, колкото изглеждаше?

— Махна ли се?

Изглежда пак се бе отнесла, както постоянно ѝ се случваше, когато бе близо до него. Намръщи се и дръпна ръката си като ужилена.

— Да, махнахте го... — мразеше се за слабостта си и искаше да се отдалечи колкото се може повече от него, за да сложи в ред обърканите си мисли, затова събра полите си и се плъзна към вратата.

Ръката му се протегна и я спря.

— Един момент, Алис.

Неохотно извърна лице към него, надявайки се, че страните ѝ не са прекалено зачервени.

— Бонето ти... — Лусиън се зае да понагласи отвратителното траурно творение. — Шарлот никога няма да ми прости, ако те оставя да се представиш на най-известната лондонска модистка в небрежен вид. — Оправи ръба и кимна със задоволство. — Вече си готова да се изправиш пред прочутата лъвица.

След тези думи Алис се измъкна навън колкото можа по-бързо. Предпочиташе да се срещне с истински лъв, отколкото да прекара още малко в опасна близост до Лусиън Уор, мъжът, за когото съдбата бе предопределила да обикне друга жена.

ГЛАВА 5

Лусиън гледаше втрещено след Алис, която изхвърча от каретата, препъвайки се по стъпалата в бързината си. На два пъти залитна и ако не бе светкавичната реакция на кочияша, сигурно щеше да се строполи на улицата.

„Какво, за бога, му става на това момиче?“ — запита се той и въздъхна с облекчение, когато прислужникът му благополучно я преведе през улицата. В един момент го дразнеше и предизвикваше така, че му идеше да я удуши, а в следващия изпадаше в някакво глупаво вцепенение. Сега пък бягаше от него като лисица, преследвана от глутница ловджийски хрътки. Тя бе най-странното и ексцентрично...

„Ексцентрично!“ Откритието сви стомаха му. По дяволите! Момичето просто беше едно от онези отвратителни създания — истински кошмар за бащите или настойниците си. Какво друго обяснение можеше да има за чудатото й налудничаво поведение?

Сякаш за да потвърди лошите му подозрения, Алис се огледа, наведе се и започна да мърмори оживено на някакъв мъртъв плъх в канавката. Гледката преобърна стомаха му. Испита неотложна нужда от чаша тоник. Какъв бе тоя негов късмет! Тази Алис сигурно се мислеше за някой ангел небесен, изпратен на земята с божествената мисия да възкресява мъртвите плъхове.

Сериозно обмисляйки идеята да хукне към тържествения преглед на конната гвардия и да се наниже на първия изпречил му се щит, Лусиън слезе от каретата. Когато приближи и застана зад нея, Алис все още нашепваше нещо на гризача.

— Не! Не! Оставащ отвън! Не можеш да влезеш с мен в модния магазин и да го усмърдиш целия.

Лусиън стоеше като вцепенен и за пръв път в живота си не знаеше какво да каже или направи. И как, за бога, човек да подходи към една полудяла жена, която бърбори на мъртъв плъх, сякаш е любимото й домашно кученце? Дали да се опита да й обясни, че

животното едва ли би могло да я последва където и да е? Или да си спести нелепата сцена, като просто се пошегува с нейното временно умопомрачение?

Гледката на лейди Джърси, най-свирепата клюкарка от всички Олмак, само на няколко метра по-надолу по улицата, го накара много бързо да вземе решение. И без това щеше да бъде доста трудно да отведе повереницата си до олтара с безинтересното ѝ лице, плоска фигура и налудничаво поведение, а като се прибави и мнението на лейди Олмак...

Лусиън отправи няколко горещи молби малката му хитрост да успее, наведе се над Алис и тихо заговори:

— Убеден съм, че твойт приятел те разбра много добре. Струва ми се, че няма желание да те последва където и да било.

От гърдите ѝ се изтръгна ужасено възклицание и тя толкова рязко вдигна глава, че направо размаза брадичката му. Лусиън извика, олюля се и отстъпи назад, държейки се за удареното място.

— Нима го виждате? — възкликна Алис, без да обръща внимание на вероятността всичките му предни зъби да са се разклатили.

Той на свой ред се втренчи изумено в нея през пелената от блещукащи звезди. Болеше го толкова силно, че не бе в състояние да ѝ отговори. А Алис го зяпаше толкова слисано, сякаш току-що ѝ бе заявил, че е видял цяла трупа от танцуващи феи.

Предпазливо разтри брадичката си и най-после с огромно усилие процеди:

— Разбира се, че го виждам! — В мига, в който думите излязоха от устата му, до ноздрите му достигна отвратителното зловоние, което преди малко го бе лъхнало пред дома му. Хвърли неприязнен поглед към плъха и добави: — Освен това го и подушвам.

Алис провеси нещастно глава, сякаш тя носеше вината за ужасната миризма.

— Тази сутрин се опитах да го накарам да се изкъпе в лавандулова вода, но... — Млъкна. Изглежда слушаше нещо, вероятно въображаемия глас на смазаната сива козина. Кимна. — Вие сте прав, разбира се. Приемете извиненията ми. Беше непростимо грубо от моя страна.

Остана няколко мига втрещена мълчаливо в плъха, после вдигна глава.

— Е? — Алис се намръщи.

— Какво? — Лусиън се молеше лейди Джърси да не ги забележи, докато стоят наведени над канавката.

Алис сложи ръце на това, което, ако имаше някаква фигура, щеше да представлява бедрата ѝ, и с подчертано неодобрение впи поглед в лицето му.

— Да не би да искате да кажете, че не знаете какво да отговорите, когато ви представят официално на непознат?

Лусиън премести поглед от строгото ѝ лице към мъртвия плъх в краката ѝ. Сви устни и се извърна. Да не би това ексцентрично момиче наистина да очаква от него да любезничи, разтърсвайки предната лапа на мъртвия гризач?

В този миг искрено съжаляваше, че не бе последвал порива си и не бе отишъл да се наниже върху първия срещнат щик. Въздъхна и хвърли крадешком поглед в посока на лейди Джърси. Ако проклетата жена бе влязла в магазина, щеше да сложи край на всички тези глупости, и то без да се страхува от избухването на скандал.

Обаче съдбата бе решила още веднъж да потвърди, че напълно го е лишила от късмет. Въпросната дама стоеше само на няколко метра и даваше заповеди на кочияша си. Лусиън въздъхна и извърна поглед към канавката.

Все пак краткото докосване до един мъртъв плъх не бе нищо в сравнение с ужаса от присъствието на самата Алис. Затова сведе глава и неохотно промърмори:

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, сър.

Тъкмо се приготви да коленичи и да разтърси лапата му, когато момичето внезапно обяви:

— Хедли.

Лусиън я изгледа слисано.

— Моля?

— Хедли. Името му е Хедли Браг — най-невъзмутимо го уведоми тя.

Напълно смутен от разкритието, маркизът измърмори:

— Това е... въъ... доста необичайно име за един плъх...

— Плъх? — Алис смаяно зяпна.

— Нима Хедли не е плъх? — Лусиън го побутна леко с върха на обувката си. — А как би го нарекла?

Очите ѝ се разшириха. Лицето ѝ придоби пурпурен оттенък и отстъпвайки крачка назад, тя погледна назад:

— М-мишка... Мислех, че е мишка.

Лусиън я наблюдаваше по-объркан от всякога, защото тя се подпря изнемоощяло на витрината на модния магазин. Плъх. Мишка. Според него единствената разлика бе в размера. Обаче очевидно за нея разликата бе много по-съществена, след като изглеждаше така, сякаш всеки миг ще припадне.

Стигнал до задънена улица относно това как да се справи с положението, Лусиън реши, че е най-добре да смени предмета на разговора. След като се убеди, че лейди Джърси не е забелязала абсурдното представление на повереницата му, той ѝ предложи ръка.

— Да отидем да видим какви съкровища ще ни покаже мадам Фаншон?

Можеше да се закълне, че Алис с облекчение прие предложението му, въпреки че не бе сигурен дали лицето ѝ изразява истинските ѝ мисли, като се има предвид помътнения ѝ разсъдък. Във всеки случай тя съвсем покорно го последва.

„О, страхотно! Сега той си мисли, че съм напълно смахната. Няма да се учудя, ако реши да ме затвори в «Бедлам».“ — Сведе глава, за да прикрие пламналото си лице зад периферията на бонето. Как може да е толкова глупава? Разбира се, че Лусиън не е в състояние да види Хедли.

След вековете, които бе прекарала в другия свят, Алис бе разбрала, че много рядко някой смъртен забелязваше фея. Само тези, които притежаваха особено чувствителни души, или пък бяха харесани от самите феи.

След като отлично знаеше всичко това, как ѝ хрумна, че Лусиън Уор вижда Хедли? Особено след като нито Хедли бе благоразположен към маркиза, нито пък той притежаваше чувствителна душа.

В този миг ѝ се искаше да притежава силата на Ангъс да изтрива човешката памет. Но само въздъхна тихичко и последва спътника си в магазина. От изражението на лицето му, когато бе заявил, че Хедли е плъх, ставаше ясно, че никаква магия няма да бъде в състояние да го накара да забрави това унижение.

— Е, не можем да се оплачем от липса на избор — отбеляза Лусиън, прекъсвайки мрачните ѝ мисли.

По-скоро инстинктът, отколкото желанието накара Алис да вдигне глава и да се огледа. Примигна няколко пъти, за да се убеди, че не сънува, после...

Всичките ѝ притеснения се стопиха като с магическа пръчка.

О, какъв разкош! Топове коприни, атлази, муселини и кадифета от всякакви разцветки и качество отрупваха лавиците и масите. До стената имаше шкаф с най-фини дантели. На специална стойка висяха безброй панделки и ширити, а над тях се спускаха пухкави кожи.

Изпаднала в захлас, Алис прокара пръст по един топ меко кадифе, после се придвижи по-нататък, за да разгледа някакъв щампован муселин. Ала колкото и да бяха красиви тези платове, те тутакси бяха забравени при вида на разстланите метри коприна върху масата до прозореца. Алис като омагьосана пристъпи към водопада от преливащи тонове.

Затаи дъх в трепетно благоговение и леко повдигна единия край. Ефирната материя ѝ напомняше на шепота на вятъра: фина като паяжина, проблясваща във всички цветове на дъгата. Истинско вълшебство! Никога досега не бе виждала нещо по-красиво.

— Този плат е изтъкан от монахините в един манастир в Хималаите — изрече женски глас със силен френски акцент. — *Magnifique, oui?*^[1]

Алис вдигна глава и видя елегантно облечена, тъмнокоса жена към петдесетте, която изплува иззад червените кадифени завеси в дъното на магазина.

— Най-красивото нещо, което съм виждала!

— Цели десет години се тъче плата, нужен за ушиването само на една рокля. — Жената приближи до Лусиън и елегантно се поклони. — Мадам Фаншон. На вашите услуги, милорд.

По начина по който модистката го гледаше, човек можеше да си помисли, че Лусиън е нещо средно между Свети Георги и Тристан. Алис прикри усмивката си. Очевидно статиите във вестниците го бяха представили в изключително романтична и идилична светлина.

— Това е моята повереница, госпожица Феър — Лусиън кимна сдържано. — Както вече сте разбрали от бележката ми, тя се нуждае от напълно нов гардероб за сезона.

Модистката се усмихна на Алис.

— За мен ще бъде удоволствие да облека тази малка госпожица. Аз и лейди... — Млъкна и се огледа. — Но къде е очарователната ви сестра? В бележката ви се казва, че тя също ще си избере някои неща днес.

Лусиън сви рамене и се зае да сваля ръкавиците си.

— За съжаление не можа да ни придружи. Но се надявам, че с вашата безценна и компетентна помощ ще успея да се справя задоволително.

— Qui! Повече от задоволително! Винаги съм казвала на бащите в този град, които търсят подходящ съпруг за дъщерите си: кой най-добре ще избере една рокля, ако не мъж с вкус? — С тези мъдри слова, тя плавно приближи до завесата, сякаш се хлъзгаше на колелца.

Плесна с ръце и извика:

— Клодин! Ела веднага!

Сякаш материализирала се от нищото, напред пристъпи висока кокалеста девойка с медна коса. Беше на не повече от двадесет години. По начина по който лицето ѝ светна, когато ѝ представиха Лусиън, стана ясно, че разказите за геройските подвизи на маркиз Тистълуд са любимото четиво в модния магазин. Момичето го зяпаше в захлас с блеснали от възхищение зелени очи, а мадам издаде остър съскащ звук, което явно се равняваше на строго мъмрене, защото девойката се изчерви и бързо се поклони.

Тогава модистката се извърна към Алис, която все още стоеше до ефирната коприна.

— Госпожице Феър, това е моята помощничка Клодин. Моля ви, придружете я до пробната, където тя ще ви помогне да се съблечете. След малко ще дойда лично да ви взема мерките.

Алис още веднъж изгледа с копнеж прекрасната коприна и последва младата жена зад завесата. Минаха по някакъв къс коридор, след което влязоха в малка квадратна стая, почти изцяло заета от огромно огледало.

— Ако ми позволите, госпожице, ще разкопчая роклята ви — рече Клодин, след като ѝ помогна да си свали бонето и дългото палто. За разлика от мадам Фаншон, френският ѝ акцент бе едва забележим.

Алис кимна и се обърна с гръб. Тъкмо се разсъблече, когато мадам Фаншон влезе в стаята с принадлежностите за вземане на

мерки. Модистката я изчака да свали и долната си фуста, след това я обиколи и огледа внимателно тялото ѝ.

— На колко сте години, госпожице? — попита тя след третата си обиколка.

— На деветнадесет — излъга Алис, както Алура я бе инструктирала. В крайна сметка не можеше да си признае, че е на петстотин и шестнадесет.

Жената изгледа критично гърдите ѝ.

— Бих ви дала по-скоро седемнадесет. Е, добре — сви рамене тя и обви метъра около бедрата ѝ. — Мъжете обичат невестите им да имат невинни физиономии. — Продиктува мярката на Клодин, която прилежно я записа в бележника си. После пристегна сантиметъра около талията. — С вашето мило личице и роклите, които ще ви уشيا, много скоро ще си намерите чудесен съпруг. А така ще зарадвате красивия си настойник, нали?

— Да. — Мадам нямаше никаква представа колко ще бъде доволен, особено след случката с онзи плъх. Само мисълта за ужасния инцидент я изчерви.

Устните на модистката се извиха в лека усмивка.

— Аха! Нашата малка госпожица се изчервява само при споменаването на името на настойника ѝ. Да не би да храним нежни чувства към него? — Засмя се тихо и продължи да взема мерките. — Не ви упреквам. Той е изключителен мъж!

Тя да изпитва нежни чувства към Лусиън? Ха! Как ли е „надут пуяк“ на френски? Тъкмо се канеше да отрече, когато мадам въздъхна.

— Толкова тънка талия! Това е добре. Улеснява работата ми, защото няма да ми се налага да правя чудеса, за да прикривам излишните тлъстини. — Кимна доволно, обърна се към Клодин и изрече нещо на френски.

Мисълта, че някой, пък било то и шивачката, ще си помисли, че е влюбена в Лусиън, бе непоносима за Алис, затова тя прекъсна нескончаемия поток от думи на Клодин:

— Тъъ... що се отнася до лорд Тистълуд...

Помощницата веднага млъкна, а мадам се извърна с многозначителна усмивка.

— Значи съм отгатнала! Изпитвате тайно желание към красивия маркиз, нали?

— Не. Аз...

— И искате да узнаете дали сърцето му е свободно?

Последното изречение пресече възражението на Алис.

Тя погледна шивачката със смесица от учудване и надежда.

— А вие знаете ли нещо по този въпрос?

Мадам се разсмя, сякаш това бе най-нелепото нещо, което бе чувала.

— Но, разбира се! За какво мислите, че говорят дамите, докато им пробвам роклите?

— За лорд Тистълуд? — Алис не можа да прикрие нарастващото си учудване.

Очевидно въпросът ѝ бе още по-нелеп от първия, защото дори Клодин се засмя, а мадам Фаншон само се усмихна снизходително като гувернантка, която обяснява на по-бавно схващаща ученичка.

— И за нищо друго, откакто Негова Светлост се е завърнал в Лондон.

— И какво казват?

— Повечето се питат дали през този сезон ще си намери невеста и коя ще бъде тя.

Алис едва се сдържа да не изпляска с ръце. Страхотен късмет! Опитвайки се обаче да не издава вълнението си, тя промърмори:

— О?! И за коя дама предполагат? Ухажва ли някоя конкретна жена?

Шивачката я изгледа замислено за миг, после бавно поклати глава.

— Споменават се няколко имена, макар че Негова Светлост не е показал по-специален интерес към никоя от тях.

— Ами Рейна Кастел? — прекъсна я Клодин. — Нали ѝ купи онези...

Мадам издаде отново онзи съскащ звук и изгледа помощничката си доста красноречиво. Младата жена се изчерви от непростимата си нетактичност и сведе глава над бележника с мерките.

— Рейна Кастел? — повтори Алис, хващайки се за името като удавник за сламка.

— Тя е... въз... как да кажа... Тя е само приятелка на Негова Светлост. Нищо повече — измърмори мадам и отново се зае с мерките.

Алис се замисли над току-що получената информация и вдигна ръце, за да ѝ измерят гръдната обиколка. Приятели? Хмм! Вече имаше опит с няколко двойки, които в началото бяха само приятели. Техните съюзи се бяха превърнали в стабилни и щастливи бракове. Трябваше да разбере нещо повече за тази Рейна Кастел!

— Госпожица или лейди Кастел, ваша редовна клиентка ли е?

Мадам внимателно нагласи метъра около гърдите ѝ. Кимна доволно и чак тогава отговори.

— Госпожица. Да, напоследък е наша редовна клиентка.

Алис я изчака да продължи, но модистката замълча.

Явно предишната ѝ словоохотливост бе заменена от сдържаност.

— А какво казва тази госпожица Кастел за Негова Светлост? —

Алис нямаше намерение да изпуска възможността да узнае нещо повече за жената, която можеше да се окаже истинската любов на Лусиън.

Мадам Фаншон стрелна предупредително Клодин.

— Нищо, което лорд Тистълуд би желал да повтори.

— Но...

— Достатъчно! Лорд Тистълуд е показал достатъчно ясно, че връзката му с госпожица Кастел е негова лична работа, която не желае да бъде обсъждана. Сега да привършваме с взимането на мерките и да се присъединим към него, преди окончателно да е загубил търпение. — Твърдо стиснатите ѝ устни означаваха, че въпросът е приключен.

„Аха! Значи Лусиън ревниво пази подробностите за връзката!“ Алис изправи гръб в отговор на молбата на мадам Фаншон. Доста окуражаващ знак. Сватовническият ѝ опит през вековете я бе научил на нещо много важно: само един мъж, който е истински влюбен, не се хвали със завоеванието си.

Алис бе толкова сигурна в предположенията си, че когато модистката привърши с взимането на мерките ѝ, тя бе убедена, че Рейна Кастел е жената, предопределена от съдбата да бъде лейди Тистълуд.

Дори се поздрави мислено за съобразителността си. Сега ѝ оставаше само да измисли как да отведе по-бързо двойката до олтара и — бум! — отново ще стане смъртна. Ала първо трябваше да научи нещо повече за бъдещата булка.

Хвърли крадешком поглед към мадам Фаншон, която бе взела бележника от Клодин и нанасяше някои допълнения към записаното. Явно ще се наложи да задраска модистката като източник на информация.

Въздъхна и отмести поглед. Може би Шарлот? Обаче, ако Лусиън не желае да обсъжда връзката си, едва ли ще сподели нещо дори и със сестра си. Явно се налага да намери някой друг, който наистина познава жената и тайните ѝ.

— Клодин ще ви помогне да се облечете — заяви мадам Фаншон и събра кройките и мерките си. — След като свършите, ви моля да се присъедините към мен и лорд Тистълуд, за да разгледаме някои модели. — Усмихна ѝ се топло, може би за компенсация на хладното държание от преди малко и напусна пробната.

Щом вратата се хлопна зад нея, Клодин се насочи към Алис. Разстла внимателно роклята ѝ върху стола до огледалото, коленичи, разтвори фустата около талията ѝ и ѝ даде знак да стъпи в нея.

Алис се вгледа в младата помощничка и се подчини. А може би Клодин щеше да ѝ даде информацията, от която толкова се нуждаеше? Нали тъкмо тя бе споменала за Рейна Кастел. По правило не се стесняваше, когато искаше да завърши успешно някоя от сватовническите си мисии, и затова се реши да пита.

— Винаги ли помагате на дамите така?

Клодин кимна, издърпа нагоре фустата, нагласи я на кръста ѝ и мина отзад, за да я закопчае.

— Моето задължение е да събличам и обличам клиентките.

— Значи сте помагали и на Рейна Кастел?

Клодин се поколеба за миг, но след няколко секунди тихо отвърна:

— Да.

— И тя е споменала лорд Тистълуд?

Последва нова пауза и ново колебливо „да“.

Алис изчака да привърши със закопчаването и чак когато се пресегна за роклята, продължи с въпросите.

— А дали случайно госпожица Кастел не е споменала колко е близка с Негова Светлост?

Очевидно съсканията на мадам Фаншон не са били просто мъмрения, а истински заплахи, защото момичето изглеждаше искрено

ужасено и сякаш всеки миг щеше да побегне от стаята. След като нервно приглади роклята, изрече със заекване:

— А-аз... тъъ... м-мадам Фаншон с-строга е з-забранила на работничките си да клюкарстват за клиентките.

— Но тя няма да разбере! Аз ще пазя в тайна всичко, което споделите с мен.

Клодин вдигна глава и срещна погледа ѝ. Очите ѝ се бяха разширили от притеснение и страх.

— Извинете ме за въпроса, госпожице. Искате да знаете всичко това заради чувствата, които храните към Негова Светлост?

— Едва ли! — Отговорът прозвуча доста по-рязко, отколкото бе възнамерявала.

Клодин я изгледа стреснато.

Алис мислено се прокле заради прибързаността си и опита да поправи грешката.

— Исках да кажа, че никога не бих си и помислила, че лорд Тистълуд би могъл да падне толкова ниско, че да се ожени за някоя като мен без титла. — Поклати глава. — Причините са свързани със сестрата на Негова Светлост — Шарлот, лейди Кларингболд. Предполагам, че я познавате?

Клодин кимна.

— Тя е много мила. Даде ми цели три крони за Коледа.

— Да, много е мила — усмихна се Алис. — И се е поболяла от тревога по брат си. Тъкмо заради това днес не ни придружи... беше толкова изтощена, че не можа дори да стане от леглото.

— О! Бедната мила лейди! — Притисна роклята към гърдите си. — Ако бих могла да направя нещо за нея!

— Струва ми се, че можете. Всъщност вие навярно сте единствената, която би могла да ми помогне.

— Аз?

Алис кимна.

— Разбирате ли, Клодин, лорд Тистълуд се чувства много самотен и нещастен след края на войната. Нейна Светлост е сигурна, че само невеста би могла да внесе радост в живота му. Но тъй като той не желае да сподели с нея дали има някакви по-специални предпочитания, тя не може да започне с търсенето на подходящата

жена. Тъкмо затова се интересувам от забележката ви относно госпожица Кастел.

— О... разбирам... — Клодин прехапа долната си устна, явно разкъсвана между лоялността към щедрата графиня и страха да пренебрегне заповедите на мадам Фаншон. Лоялността накрая победи страха. И като хвърли уплашен поглед към вратата, тя прошепна: — Да! Негова Светлост наистина я харесва.

— А тя какво представлява? — прошепна Алис.

Клодин плъзна роклята през главата ѝ.

— Много е красива. С черни коси и черни очи. Казват, че Негова Светлост предпочитал тъмните жени с пищни форми.

— А какво ви кара да смятате, че предпочита госпожица Кастел пред всички други красиви брюнетки в Лондон? — Алис изплува от гънките на коприната.

— Тя самата. — Момичето хвърли още един поглед към вратата и поверително зашепна: — Но сигурно е истина, защото той плати последните пет рокли, които тя си поръча. Едната дори бе украсена с лебедов пух по краищата.

В такъв случай сигурно бе истина, реши Алис, докато Клодин закопчаваше медните кукички на гърба ѝ. Съвсем логично бе Лусиън да желае избраницата му да е елегантно облечена. Отвори уста, за да попита Клодин дали смята, че Рейна Кастел би била подходяща съпруга за лорд Тистълуд, но на вратата се почука.

— Клодин? — разнесе се жизнерадостен женски глас.

Клодин уплашено трепна и тревожно се озърна. Явно се боеше, че разговорът им може да е бил чут. Прехапа треперещите си устни и попита пресипнало:

— Да?

— Дойде лейди Бидълтън за последната проба на костюма за езда. Мадам помоли ти да я направиш. Аз ще помогна на госпожица Феър с обличането.

Клодин изглеждаше така, сякаш всеки миг ще припадне от облекчение. Спусна се към вратата и след миг влезе едно слабо, но жилаво момиче на около тринадесет години.

— Госпожица Феър вече е облечена — каза Клодин и посочи към Алис. — Ти трябва само да я придружиш до салона, където я очакват лорд Тистълуд и мадам.

Чувствайки се така, като че ли това бе най-щастливият ден в живота ѝ, а и наистина можеше да се окаже такъв, ако предчувствията ѝ относно госпожица Кастел се окажеха верни, Алис последва момичето, за да завари обезпокоената мадам Фаншон, която довършваше някакви скици пред явно отегчения поглед на Лусиън.

— Това е един от най-елегантните ни модели. Виждате ли тези специални закопчалки? — Модистката потупа по листа с притеснена усмивка.

Очевидно, както обикновено, маркизът е бил напълно непоносим.

Когато Алис застана до стола му, французойката скочи и възкликна:

— А! Госпожица Феър. Най-последно! Може би сега Негова Светлост ще се увери колко хубаво ще ви стои тази рокля.

И тя дръпна Алис да застане до нея и вдигна скицата, очаквайки мнението му.

Лусиън леко се намръщи и поклати глава.

Шивачката въздъхна и свали модела. Гледа няколко секунди мъжа пред себе си, накрая щракна с пръсти и тържествуващо извика:

— Аха!

Спусна се към масата в дъното на салона, грабна един топ от наситено пурпурното кадифе, метна отгоре му черен крепдешин и тюл в малко по-светъл оттенък на пурпурното. След това се върна при Алис и нагласи кадифето върху гърдите и раменете ѝ, после закрепил отгоре крепдешина, а от тюла оформил полите.

— Може би след като видите плата върху повереницата си, ще разберете колко красива ще бъде с тази рокля?

Отегченият израз изчезна от очите му и за пръв път откакто Алис бе влязла, Лусиън изглеждаше искрено заинтригуван. Мадам явно взе реакцията му за положителен знак, понеже продължи оживено да обяснява:

— Като я украсим по краищата с черни мъниста и пухена боа ще стане страхотно! Очарователно, нали?

Маркизът бавно се изправи и обиколи Алис. Студеният му поглед се плъзна по тялото ѝ. Когато направи пълен кръг, заговори с мек глас, в който обаче се усещаше раздражение.

— Мили боже, мадам! Погледнахте ли момичето? Този тоалет едва ли е подходящ за нея. Та тя просто ще се изгуби във всичките... — махна пренебрежително с ръка към скицата — ... тези пера и тюлове!

Алис отмести поглед от плата към отхвърления модел. Колкото и да харесваше роклята, Лусиън беше прав. Тя наистина бе твърде дребна и прекалено млада за подобна рокля. Щеше да има достатъчно време да носи подобни дрехи, когато отново стане смъртна. Дотогава момичешката ѝ фигура ще узрее, за да се нагоди към женските ѝ желаня и копнежи.

С явно нетърпение, което показваше винаги когато се отнасяше до повереницата му, Лусиън грабна папката със скици и започна да ги преглежда. Отхвърли първата. И втората. Но когато стигна до третата се спря.

Подаде я на мадам.

— Ще вземем тази рокля. — Отиде до полицата на отсрещната стена и взе един топ от небесносин газ, напръскан със златисто. После погледна към стойката с панделките и ширитите. — В комбинация с това. — Взе едно руло, прекоси стаята и го постави върху небесносиния плат. — Сега разбирате ли какъв модел рокля искам за госпожица Феър?

Мадам се засмя и кимна.

— Qui. Вие искате тя да изглежда като ангел, какъвто всъщност си е.

— Ангел? — изсумтя Лусиън. — Не! Просто не желая да я гледам как се разхожда наоколо като малко момиче, което се е нагиздило с дрехите на майка си.

Ако бяха сами, Алис щеше да му каже направо какво мисли за пренебрежението му към фигурата ѝ. Малко момиче, как ли пък не! Но от уважение към мадам тя се ограничи само с един кръвнишки поглед. Лусиън и без това достатъчно бе притеснил бедната жена. Нямахше нужда да увеличава неудобството ѝ, като започне разправия с настойника си.

После изборът на дрехи продължи доста по-гладко. Мадам Фаншон вече бе наясно с желанята на Лусиън и бързо извади подходящите скици. Имаше дневни рокли, следобедни рокли, вечерни тоалети, костюми за разходка в парка. Въпреки че Лусиън нито веднъж

не си направи труда да се посъветва с Алис, тя остана доволна от всичко, което той хареса.

Тъкмо когато двамата с мадам търсеха плат за роклята, с която трябваше да се появи на бала по случай откриването на сезона, предната врата се отвори и в магазина влезе жена на около тридесет и пет години. А заедно с нея и... зловонието на Хедли.

Стомахът на Алис се сви. О, страхотно! Тъкмо от това се нуждаеше! Хедли щеше да обърне магазина с краката нагоре!

— Взе ли онази макара за... — Лицето на мадам се сгърчи, сякаш бе изяла развалена стрида. — Mon Dieu^[2], Луси! Да не си стъпила в някое конско...

Луси поклати глава. Отвращението, изписано на лицето ѝ бе не по-малко от това на работодателятката ѝ.

— Тази отвратителна миризма се носи от канавката. Изглежда е нахлула тук, когато съм отваряла вратата.

— Е, не мога да позволя магазинът ми да замирихва на помийна яма всеки път, когато някой влезе, нали? — Махна величествено към завесата в дъното. — Кажи на Бенджамин да отиде и незабавно да почисти тази канавка.

Когато жената се обърна, Алис видя Хедли, който се бе вкопчил в наметката ѝ и поклащаше рошавата си глава в такт с някаква своя мелодийка. Щом видя гневния поглед на Алис, той ѝ смигна дръзко и скочи долу.

— Какво те забави толкова? Не знаеш ли, че са ми останали само два века!

— Не, това не подхожда — прозвуча гласът на Лусиън.

Алис и Хедли се обърнаха към многострадалната мадам Фаншон, която държеше топ розова коприна, украсена със златисто. Лусиън се намръщи и поклати глава. Хедли изпусна дълбока въздишка.

— О, сега разбирам! Лорд Надут пуяк отново демонстрира огромните си претенции. — Махна с ръка и изведнъж в дланта му се появи дълга и остра игла. Размаха я застрашително като меч. — Няколко убождания и ще си изпотроши краката да бърза да излезе оттук. Какво ще кажеш, Алис?

— Не, в никакъв случай — изсъска тя. Като се вземе предвид непредвидимия характер на Лусиън, постъпката на Хедли можеше да го настрои още по-войнствено. Тогава какво щяха да правят те двете с

бедната мадам Фаншон? — Искам от теб да седнеш ей там и да си стоиш тихо и кротко, докато станем готови да тръгваме.

— Алис? — В гласа на Лусиън имаше подчертано недоволство.

Тогава видя, че двамата с мадам Фаншон стояха и се взираха в нея, сякаш напълно бе откачила. О, значи я бяха видели, докато се кара на Хедли. Налагаше се да действа светкавично. Затова отмести пръста си малко настрана, насочи го към най-близкия топ плат и промърмори:

— Казах, че този много ми харесва.

По израженията на лицата им разбра, че изборът ѝ потвърди мнението им, че дъската ѝ сериозно се е разхлопала. И нищо чудно, обезсърчено си помисли Алис, след като разгледа по-отблизо материята — плътен поплин в отвратително зелено-жълто.

Мадам обаче я спаси от неудобната ситуация.

— Може би не сте ни разбрали правилно, госпожице. Ние търсим плат за балната ви рокля.

— О, съжалявам — стеснително се усмихна Алис. — Мислех, че все още сме на следобедните тоалети.

Въпреки че мадам остана доволна от отговора ѝ, не бе толкова лесно да заблуди Лусиън, който посочи към дивана, където се бе настанил Хедли и разглеждаше корицата на някакво модно списание.

— Изглеждаш уморена, скъпа моя! Може би няма да е зле да седнеш и да си починеш, докато ние привършим. — Както обикновено това бе повече заповед, отколкото предложение. Съвсем типично за него. В следващия момент вече ѝ бе обърнал гръб и разглеждаше сатена с цвят на слонова кост, който мадам държеше в ръце, очаквайки Алис да му се подчини без въпроси и възражения.

Тъй като нямаше никакво желание да седи до миризливия дух, тя отвори уста, за да протестира. Обаче видя, че гномчето разглежда списанието и си замълча. Ако мадам и Лусиън се обърнат и видят как страниците се прелистват сами, сигурно ще я обвинят в магьосничество. Замисли се ужасено дали вещиците все още ги изгарят живи на кладата и забърза към дивана.

— Виж, Алис! — Хедли изучаваше фигурата ѝ. — Трябваше да помолиш Негово грубиянство да ти купи от тези приспособления. — Показа ѝ една рисунка на бельо, на която гърдите на манекенката бяха повдигнати с подплънки. — Ще ти свършат добра работа и с тях ще изглеждаш сто пъти по-привлекателна.

Алис издърпа грубо списанието от ръцете му. Не се нуждаеше от още критики по въпроса за бюста си. Духчето се нацупи и промърмори нещо в смисъл, че е прекалено чувствителна за една петстотингодишна девица.

— Тъкмо ти най-малко имаш правото да критикуваш външния вид на другите! Я се погледни! Немарлив, раздърпан, недодялан... миризливец! А колкото до това... Погледна списанието в ръцете си. — Какво разбираш ти от женска мода и красота? Дори не носиш дрехи! — Подобно на повечето духове, Хедли се отнасяше с презрение към дрехите и предпочиташе гъстите косми да закриват голотата му.

На което той възмутено изписка.

— По-добре да съм гол и миризлив, отколкото да приличам на скелет, навлечен в смешни труфила! Лорд Надут пуяк може и да те облече, но няма да изглеждаш по-добре от... — Скочи от дивана и приближи към съседната маса, върху която имаше манекен с бална рокля. Ритна дървената кукла, която тупна на пода, и добави: — От нея. Особено с твоята кисела физиономия и нисък произход. — След това заявление изхвърча гневно навън.

Докато се навеждаше да вземе куклата, Алис усещаше как погледите на Лусиън и мадам Фаншон прогарят гърба ѝ.

— Не мога да разбера как стана — измърмори тя, непохватно опитвайки се да намести ръката на куклата.

Лусиън също нищо не разбираше. Той се опитваше да задържи вниманието на мадам Фаншон, за да не забележи как Алис разпалено си шепне нещо, когато манекенът скочи от масата подобно на плъх от потъващ кораб. Ала в следващия миг си припомни как повереницата му говореше на мъртвата козина в канавката и застина. Пред погледа му изплува образа на Алис с пламнало лице, чийто оттенък напомняше цвета на най-доброто му порто, и една нова мисъл прониза съзнанието му.

Възможно ли бе тя изобщо да не е говорила на мъртвия плъх, а на свой въображаем приятел? Това би обяснило ужасената ѝ реакция, когато ѝ показва мъртвото животно.

Изглежда я замислено, докато тя се опитваше да изправи куклата. След три неуспешни опита се отказа, върна се и седна на дивана, стиснала устни и скръстила ръце в скута си.

Странно, но вместо да изпита гняв от нелепата сцена, поведението ѝ го развесели. Толкова приличаше на малко момиченце, хванато да бърбори с приятелката си в час и сега очакващо справедливо наказание. Не можа да се сдържи и за пръв път от години се усмихна искрено.

Продължи да я наблюдава над сребристия газ, който мадам държеше пред лицето му. Всъщност Алис Феър все още си бе малко момиче. Припомни си разговорите на войниците край лагерните огньове из бойните полета. Които имаха деца, разказваха, че те често си измисляли въображаеми приятели и най-различни случки.

Но в следващия миг усмивката му се стопи. Всички тези истории се отнасяха до пет или шестгодишни деца, а не до деветнадесетгодишни девойки.

По дяволите! Колкото и да се опитваше да обясни поведението ѝ, бе ясно, че то е изключително ексцентрично. На какво ли би могло да се дължи?

За миг се откъсна от мислите си и категорично поклати глава — знак, че отхвърля предложението плат. Изведнъж го осени ново предположение. Възможно ли бе ексцентричността на повереницата му да се дължи не на някакъв дефект в мозъка, а на самота? Дали не си бе измислила този Хедли Браг, за да се спаси от нея?

Изведнъж сърцето му се сви от състрадание — напълно непознато чувство за него. Това, че някой би могъл толкова много да разчита на един измислен приятел го накара да се почувства... Намръщи се при странната болка, която прониза гърдите му.

Дори си помисли, че страда от някаква фатална болест на сърцето. После разбра. Това го потресе още повече: болката не се дължеше на физическо страдание. А на духовна мъка. И което бе още по-смайващо, тя бе свързана с Алис, натрапената му повереница.

„Нежелана.“ Непознатото чувство силно стегна гърдите му. Помисли си, че всеки миг ще се пръсне. „Самотна и нежелана.“

За пръв път в живота си Лусиън осъзнаваше страданието на друг човек и изпитваше непреодолимото желание да го облекчи и утеши.

Но как? Как би могъл да я накара да се почувства по-малко самотна и нежелана? Поклати глава, когато мадам Фаншон размаха пред погледа му някакъв бродиран светложълт плат. Истина бе, че той изобщо не си бе направил труда да накара Алис да се почувства добре

дошла в дома му. По дяволите! Изобщо не се бе замислял за това. Досега нейните преживявания и желания нямаха никакво значение за него.

Потънал в мислите си, Лусиън пристъпи към масата и видя ефирната блестяща коприна, на която Алис се бе възхищавала преди малко. Прокара пръст по изящния плат.

А може би нуждата от измислен приятел се дължеше на неговото студено отношение към момичето? Звучеше съвсем разумно, понеже Алис наистина започваше да се държи странно, когато не ѝ обръщаха внимание.

За пръв път могъщият маркиз Тистълуд се опита да се постави на мястото на другия. И след като го направи, трябваше да признае, че никак не му хареса начинът, по който се почувства — незначителен и отритнат.

Решен да поправи стореното, макар че не можеше да разбере защо изобщо се чувстваше задължен да го стори, Лусиън промърмори:

— Алис?

— Да, милорд? — По треперещия ѝ глас и напрегнатото изражение на лицето ѝ, разбра, че тя очаква да бъде смърнена.

Маркизът изви устни в нещо, което се надяваше да изобразява успокоителна усмивка, и нежно попита:

— Как мислиш — дали би искала балната ти рокля да бъде ушита от този плат?

Изглеждаше толкова смаяна, че той за миг си помисли, че ще припадне. После бавно се изправи.

— О!... О! — едва чуто шепнеше тя, докато се носеше грациозно към него. — Наистина ли го мислите? — С благоговение докосна коприната, сякаш бе нещо свещено. — Наистина ли?

— Да разбирам ли, че ти харесва и одобряваш идеята ми?

— Дали я одобрявам? О, ако имам такава рокля, ще се чувствам като принцеса от приказките!

— Принцеса от приказките? — Усмивката му се разшири. — В такъв случай ще я имаш.

— Наистина ли?

Лусиън кимна.

Сиянието на усмивката ѝ бе ослепително и го изпълни с невероятна топлина, с желание да се смее, да танцува, да прегърне

целия свят. Никога досега в живота си не се бе чувствал толкова прекрасно.

Няколко секунди Алис се вира безмълвно в него. После нададе тих вик и обви ръце около шията му. Прегърна го с неочаквана сила.

— Не мога да повярвам! Благодаря ви! О, благодаря ви!

Лусиън се засмя, завладян от радостта ѝ.

— Удоволствието е взаимно, скъпа моя! — Импулсивно протегна ръце и я обгърна.

Тогава направи още едно откритие. Под безформената черна рокля се криеше дребно, но изящно женско тяло.

[1] Великолепно, нали? (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Боже мой (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Лусиън стоеше с протегнати ръце, а камериерът му Джон Късуорт сръчно събличаше вечерното му сако. Минаваше полунощ, а той току-що се бе върнал от клуба си, където бе вечерял и играл карти.

След като закачи елегантното сако в гардероба, прислужникът се върна при господаря си и чевръсто започна да разкопчава копчетата на бялата жилетка. Лусиън по навик отново протегна ръце, за да позволи на мъжа да я свали. Както всичко останало в домакинството на маркиз Тистълуд, така и нощният ритуал за сън се извършваше в пълно мълчание и без излишно суетене.

Изведнъж обаче в съзнанието му отекна подигравателният смях на Алис.

„Намирам за доста смешно един възрастен, здрав и прав мъж да се оставя да бъде обличан, сякаш е малко дете. Това, което ме кара да се смея, не е толкова комичният вид на двама ви с Тидзъл, а мисълта, че вие може би наистина не знаете как да се обличате сам. В такъв случай оставяте прислужникът ви да ви облича не от високомерие, а от безпомощност.“

Лицето му пламна. От ярост?

Не. Не беше ярост. Чувството бе съвсем различно. Сякаш всичките му вътрешности обаче внезапно се преобърнаха. Намръщи се. Седна на ръба на креслото и по навик протегна крака си към прислужника, за да събуе вечерните му обувки. По дяволите, ако не се познаваше толкова добре, щеше да си помисли, че думите на момичето са го накарали да се почувства неловко, дори засрамен.

Абсурдното предположение предизвика презрителното му изсумтяване. Но това бе нелепо! Защо ще се чувства засрамен? В неговото положение бе напълно естествено да се оставя да бъде обличан. Ала въпреки това свали крака си на пода.

— Милорд?

Погледна към камериера си, който в момента бе коленичил и се взираше в него ужасен, че без да иска, е сторил нещо непростимо.

Тревожното му изражение накара маркиза да се почувства още по-неловко. Нима наистина бе такъв тиранин, че нещо толкова незначително като малка промяна във вечерния ритуал, стряскаше прислужника му?

Замисли се над тази възможност за миг, сетне я отхвърли като още едно от абсурдните предположения, породени от приказките на Алис. Разбира се, че камериерът му не се страхуваше... Само беше... смутен. През десетте години, откакто работеше за него, тази вечер за пръв път ритуалът се променяше.

И макар заключението да го удовлетвори, Лусиън проговори с необичайно мек глас:

— Върви да си лягаш, Късуорт. Ще се съблека сам.

— Но, милорд! — Бе толкова смаян, сякаш господарят му току-що му бе наредил да скочи от покрива, за да провери дали ще полети.

Поради някаква необяснима причина реакцията му го раздразни. Отлично разбираше, че се държи неразумно, но въпреки това продължи:

— Не мога да разбера защо ти и всички останали прислужници настоявате да се отнасяте към мен като към дете. Много добре знаеш, че съм напълно способен сам да се обличам и събличам.

— Р-разбира се, м-милорд. Аз никога не бих се о-осмелил да...

— Знам — прекъсна го с въздишка Лусиън и незабавно съжали за глупавата си проява на раздразнителност. Какво не бе наред с него? Защо обикновено толкова спокойният и уравновесен маркиз Тистълуд сега се държеше по този странен и неразумен начин? Напълно объркан, той махна към вратата и промърмори: — Просто си върви. Не се чувствам добре и искам да бъда сам. — Извинението му бе придружено с нещо като усмивка, която разтревожи още повече Късуорт.

— Желаете ли да повикам хирурга, милорд? — По начина, по който се взираше в него, бе очевидно, че камериерът е убеден, че господарят му е обсебен от някаква дяволска сила и се нуждае от незабавно кръвопускане.

Лусиън въздъхна. Навярно имаше някаква отрова в кръвта. И тя бе впръскана от остро убождане на презрителните забележки на Алис Феър. По дяволите! Как това момиче успя да влезе под кожата му и то само за някакви си четири дни?

Окончателно объркан, Лусиън прокара ръка през косата си. И все пак го бе постигнала. Тя, заедно с въображаемия си приятел, някак си съумя да преобърне с краката нагоре спокойното му и подредено съществуване. А това никак не му харесваше!

Подобно на едра шарка или холера, поваляща дори и най-силния организъм, една неясна мисъл неумолимо обсебваше съзнанието му. Лудостта на Алис бе заразила и него.

— Милорд?

Лусиън извърна поглед към прислужника, който го наблюдаваше с ококорени от тревога очи.

— Да повикам ли хирурга? — Бръчките на челото му се задълбочиха.

— Не, не. Добре съм. Просто пих прекалено много, а не съм хапнал почти нищо. — В този миг стомахът му силно изкурка, сякаш да потвърди думите му.

Шумът постигна това, което преди малко усмивката му не успя — Късуорт тутакси се успокои.

— О, хубаво. В такъв случай ще събудя готвача и ще му наредя да ви приготви нещо.

Лусиън притисна юмрук към корема си, който отново се преобърна при поредното напомняне за разглезеността му. Това, което наистина искаше, бе да бъде оставен сам, за да може на спокойствие да обмисли трудностите си с Алис. Ако изпратеше Късуорт да му донесе поднос с храна, трябваше още поне час да търпи суетенето му. Тази перспектива му се стори напълно непоносима, затова твърдо поклати глава.

— Не. Ще слеза в кухнята и сам ще си избира нещо.

Смаяното изражение на Късуорт се появи отново. Изглеждаше като човек, потресен до дъното на душата си.

Развеселен, Лусиън понечи да се усмихне, но навреме се спря, понеже не искаше да тревожи допълнително бедния си камериер, който навярно щеше да получи сърдечен удар, ако го уведоми, че доста често слиза в кухнята посред нощ, настанява се до още топлото огнище и гали котарака на готвача. Това бе единственото му скрито удоволствие, тайна между него и дебелия оранжев пухчо.

Понеже прислужникът продължаваше да стои като прикован към пода и да го зяпа с оцъклен поглед, Лусиън махна небрежно с ръка.

— Лека нощ, Късуорт.

За щастие у него все още бе останал някакъв разсъдък, за да проумее решителната нотка в гласа на работодателя си. С огромни усилия успя да излезе от вцепенението си, поклони се и се затътри към вратата, измърморвайки:

— Лека нощ, милорд.

Веднага след излизането му, Лусиън свали останалите си дрехи и облече топлия си кадифен халат. После пъхна нозе в чифт обточени с кожа чехли и извади свещника от шкафчето до леглото. Въпреки че стенното осветление беше запалено, от опит знаеше, че задните стълби ще са потънали в мрак, както мрачно биваше и настроението му след поредното стълкновение с Алис.

Неговата повереница...

Наистина бе невероятно как това незряло девойче успя да преобърне с краката нагоре добре подредения му живот и да разруши душевния му покой. Не че бе свикнал да се справя с жени. През годините ги бе имал доста. Но нито една от тях, колкото и красива, съблазнителна или вбесяваща да бе, не бе успявала за дълго да прикове вниманието му. Никога една особа от слабия пол не бе занимавала така мислите му, както тази вечер Алис.

Вдигна свещника и зави по коридора, водещ към тъмното западно крило. Тази вечер бе отишъл в клуба с надеждата да избяга от подлудяващите го терзания, сигурен че бутилките отлежало порто и разговорите със стари приятели ще му помогнат да се отърси от притесненията.

Ала за нещастие бе сбъркал. Единственото, за което мислеше, бе тя. Особено за начина, по който го бе прегърнала в модния салон на мадам Фаншон. Колкото и кратка да бе прегръдката им, имаше нещо особено в усещането, което изпита, когато тялото ѝ се притисна към неговото. И то не му даваше покой, защото дребното ѝ тяло се сгуши в неговото, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

Мисълта, че непоправимата госпожица Алис Феър може да бъде подходяща за него по някакъв начин, го накара да изсумти презрително, преди да заслиза надолу по потъналите в полумрак задни стълби. Време бе да посети Рейна и да облекчи тялото си от досадните физически нужди.

И Лусиън намираше секса за необходим, но невинаги му се наслаждаваше. В повечето случаи бе нещо като да си изсекнеш носа или просто начин да се освободиш от неприятното напрежение, натрупало се в долните части на тялото. След като се облекчеше, можеше да продължи с далеч по-полезните и важни неща, като например да наглежда богатството си.

Все още проклинаше досадните физически нужди, когато стигна последното стъпало. Слезе, все още мърморейки си недоволно под нос, и забеляза, че някой се е настанил край дървената маса до огнището. Алис! Тихичко въздъхна. Край на всички надежди да се наслади на нощно тършуване из килера с провизиите.

С торбестата нощница и черния пенъоар, с безцветната си коса, стегната в дълга до кръста плитка, тя представляваше най-жалкото подобие на жена, което някога бе срещал. До лявата ѝ ръка имаше калаена чиния с остатъци от храна, а в ръцете си държеше стара книга, подвързана с избелял червен марокен, която му се стори смътно позната.

На всичкото отгоре четеше на глас, като от време на време поглеждаше към стола от дясната си страна, сякаш четеше на някого.

Лусиън сподави стенанието, надигнало се в гърлото му, понеже не искаше да привлече вниманието ѝ. Алис явно отново проявяваше чудатостите на характера си, занимавайки въображаемия си приятел. Предпочел да понесе недоволството на празния си стомах пред странностите на повереницата си, Лусиън се обърна и отново се насочи към стълбите. Тъкмо обаче бе стъпил на долното стъпало, когато стомахът му шумно се разбунтува.

Алис рязко вдигна глава, погледна към празния стол от лявата си страна и накрая се извърна с лице към него. Страните ѝ пламнаха.

— М-милорд! Какво п-правите тук?

Лусиън погледна със съжаление към стълбата и се тросна:

— В случай че не си забелязала, аз живея тук.

— Разбира се, че живеете! — смутено се засмя тя. — Искан да кажа, че не приличате на човек, който често посещава кухнята.

Лусиън забеляза, че докато говореше, тя подритваше настойчиво стола отдясно и правеше енергични движения с ръка под масата. Явно даваше знак на невидимия си приятел да си тръгва. Въздъхна. Е, добре! Можеше да бъде и по-лошо. Поне не се въртеше в кръг из

стаята, мърморейки заклинания, за да го накара да изчезне, така както правело петгодишното дете на един от войниците му.

Очевидно приятелят ѝ тази вечер бе сговорчив, понеже тя се усмихна леко и кимна, неща, които маркиз Тистълуд нямаше да забележи, ако не се взираше така настоятелно в нея. Тъгълчетата на розовите ѝ устни се повдигнаха съвсем леко, тя наклони глава и се загледа в него, явно очаквайки да ѝ обясни присъствието си.

Лусиън отвори уста с намерението да ѝ пожелае лека нощ, да се обърне и да си тръгне без никакви обяснения, когато иззад печката се разнесе силно мяукане. Преди да разбере какво става, котката профуча през кухнята и се вкопчи в прасеца му.

Господарят на дома тутакси нададе тих вик и изтърва свещника. Стори му се, че чу как Алис извика: „Хедли!“ сред трясъка от счупения китайски порцелан, ала гласът ѝ се изгуби, удавен от собственото му стенание, когато ноктите на котарака се забиха още по-дълбоко в плътта му.

— Проклетата котка! — Изгуби равновесие, докато се бореше да се освободи от животното, олюля се няколко пъти и накрая се приземи по задник.

Котката отскочи, стрелна се под масата, размахвайки опашка, и изчезна след серия от фучене и съскане.

— Милорд!

Лусиън вдигна глава от кървавите драскотини по прасеца си и видя как Алис се спуска към него с ужасено лице.

— Добре ли сте? — възкликна тя и едва не се стовари върху него.

— Да. Не мога да разбера какво я прихвана тази котка. Обикновено е много кротка.

— Познавате ли животинчето? — Изражението на ужас се смени с искрено учудване, докато коленичеше пред него.

— Ние сме стари приятели. Е — хвърли недоволен поглед в посоката, в която бе изчезнал котаракът, — поне си мислех, че сме. Би трябвало след всички нощи, които сме прекарвали заедно, споделяйки парчета студено говеждо край огнището.

— Вие идвате тук посред нощ? В кухнята? — При това разкритие учудването ѝ се замени с истински потрес. Всъщност реакцията ѝ дразнещо напомняше тази на камериера Късуорт.

— И къде другаде ще се срещнем? Едва ли котката е постоянен обитател на салона за гости.

Защо, по дяволите, всички смятаха за скандален навика да прекарва част от времето си в собствената си кухня? В края на краищата не идваше да скубе пилета или да пече пайове. Раздразнението му се усили и той изгледа смръщено повереницата си, очаквайки поредната хаплива забележка, какъвто бе обичаят ѝ, когато общуваше с него.

Вместо това, за негова изненада, тя се усмихна. И не с подигравателна усмивчица. Усмивката ѝ бе толкова нежна и изпълнена с разбиране, че раздразнението му веднага се изпари.

Топлите ѝ очи срещнаха за миг неговите.

— Трябва да ви призная, че аз също обичам кухните. Там винаги се чувствам като у дома си, независимо къде се намирам. Предполагам, че се дължи на приятните аромати. — Затвори очи и подуши въздуха. — Ммм... — Тъгълчетата на устните ѝ леко се повдигнаха. — Карамфил и канела... Ухае на подправения с вино яйчен пунш, който нашата готвачка приготвя за Коледа. Бяха великолепни коледните празници във Феърфакс.

Лусиън слисано се втренчи в замечтаното ѝ лице. Може и да не беше най-схватливият мъж на земята, но познаваше този израз. Много често го бе виждал върху лицата на младите войници, които за пръв път се намираха далеч от дома си.

Алис Феър тъгуваше за своя дом.

Когато я доведе в Лондон, изобщо не му бе хрумвало, че може да ѝ липсва Феърфакс Касъл, както и приятелите, които имаше там. Безпокоеше се единствено за самия себе си. И съвсем не се бе замислял за нейните чувства и желания.

За втори път през този ден Лусиън се постави на мястото на Алис. Както и първия път, никак не му хареса това, което изпита.

Бедното дете, помисли си той и цялото му същество се изпълни с искрено състрадание. Колко ли болезнено е било за нея да бъде изтръгната така внезапно от всичко, което е познавала и обичала. Колко ли ужасно е да си заставен да живееш с някого, който не те харесва и не те иска и дори не си прави труда да го прикрие.

В гърдите му се надигна срам и разкаяние. Нищо чудно, че момичето се държеше така. Самият той със сигурност не би искал да

живее с някого, който постоянно го критикува и се отнася с презрение към всяка негова постъпка.

Последното разкритие го сепна. Ако това, което подозираше, бе истина, то нейното твърдоглавие бе просто начин да се противопостави на пренебрежителното му отношение. В такъв случай задачата да култивира маниерите и държанието ѝ нямаше да се окаже толкова досадна, колкото си бе представял. Единственото, което се изискваше от него, бе да ѝ засвидетелства уважение. А тя без съмнение щеше да последва примера му.

Загледа се в Алис и смръщи вежди, защото обмисляше плана си. Тя бавно отвори очи и въздъхна, сякаш се пробуждаше от приятен сън. Когато видя обаче смръщеното му лице, се усмихна сковано и побърза да сведе глава над ранения му крак.

— Алис? — Тревогата ѝ при вида на недоволното му лице бе още едно потвърждение на предположенията му.

С видима неохота тя вдигна глава.

— Милорд?

Маркизът изви устни в нещо, което се надяваше да е приятелска усмивка.

— Ще се радвам, ако ме наричаш Лусиън. Обръщението „милорд“ ме кара да се чувствам като строг и високомерен господар.

Очевидно започваше да усвоява усмивките, защото Алис малко се поотпусна.

— Лусиън... — изрече тя и леко му се усмихна в отговор. — Харесва ми това име. Означава светлина.

Усмивката му сама се разшири.

— Наистина ли? И откъде знаеш?

— Някога познавах един човек, който се казваше Лус... въ... Лусиън. — Щеше да каже Лусън, но навреме се спря.

Усмивката му незабавно се стопи и лицето му стана сериозно.

— Алис — подхвана той и изпитателно я погледна, — мога ли да ти задам един личен въпрос?

Молба вместо заповед?! Алис го зяпна изумено, толкова слисана от любезния тон, че загуби дар слово.

— Разбира се, м-милорд.

— Лусиън — нежно я поправи той. — Може би след време ще се отпуснеш в мое присъствие и ще можеш без притеснение да изричаш

името ми. След като известно време ще живеем под един и същи покрив, бих искал да гледаш на мен като на приятел и да се чувстваш тук като у дома си. Това ме връща и на въпроса, който исках да ти задам. Тъгуваш ли за вкъщи?

Нямаше да бъде по-поразена, ако я бе накарал да хукне гола по Пел Мел. Фактът, че този мъж, който се смяташе за център на Вселената, ѝ задаваше толкова деликатен и... пронизателен въпрос, бе невероятно странен.

— Какво ви накара да ме попитате?

— Това, което каза за кухните. И изражението ти, докато говореше за коледните празници във Феърфакс Касъл. Изглеждаше толкова... — замисли се за миг за подходящата дума, — ... самотна.

Имаше нещо в интонацията му, нещо, което много приличаше на състрадание.

— Прав сте. Наистина малко ми е мъчно за дома. И се чувствам самотна. — Не лъжеше. След петстотин години все още ѝ липсваше родният дом и отдавна мъртвите ѝ приятели.

Лусиън замислено кимна.

— В такъв случай ще трябва да измислим нещо, което да ти повдигне духа.

— Извинете? — Алис опипа ушите си, убедена, че ѝ се причуват разни неща. Той искаше да я развесели? Възможно ли бе уроците ѝ по чувствителност да дават такъв неочакван резултат?

Явно обаче бе така, защото вместо както обикновено да я смъмри заради невниманието ѝ, маркизът се усмихна и повтори:

— Казах, че трябва да измислим нещо, за да се почувстваш по-добре.

— И на мен така ми се счу... — Беше много по-смутена от любезността, отколкото от грубостта и враждебността. Знаеше, че би трябвало да е доволна от този нов, много по-разбран Лусиън, но вместо това изпитваше неясно безпокойство. Като непоправим грубиян, той ѝ бе дал всички основания да отрича привличането, което изпитваше към него. Ако тези основания изчезнеха, тогава как щеше да запази хладния си разум и да намери истинската му любов?

Неподозиращ чувствата ѝ, Лусиън продължи:

— Има ли някой специален прислужник у дома ти, към когото си била особено привързана? Или може би тъгуваш за някое любимо

животно?

Алис поклати глава.

— Ами приятелите ти? Можем да поканим някой да ни погостува в града? Или съученичка?

Отново поклати глава, осъзнавайки колко патетично изглежда, след като няма нито един приятел. Но това бе самата тъжна истина.

За нейно учудване обаче той не намери липсата на близки хора за толкова изненадваща. Защо ли? Дали светът му, подобно на нейния, бе лишен от сродни души, с които да споделя надеждите и страховете си? Внезапно осъзна, че тя се бе проявила като не по-малка егоистка от него и изобщо не си бе направила труда да узнае какъв е истинският му живот.

Как можа да бъде такава глупачка? Ако искаше да му намери идеалната жена, би трябвало да знае много повече от това дали харесва блондинки или брюнетки, ефирни и нежни създания или чувствени и закръглени сирени. Първо трябваше да разбере що за човек се крие зад надменната и отегчена фасада. И най-важното — да разбере що за човек е бил той някога, когато душата му е била завършена и цялостна. Чак тогава щеше със сигурност да знае какъв тип жена ще му подхожда най-добре.

— Със сигурност има нещо, което би могло да разведри мрачното ти настроение. Нещо, което ще те накара да се почувстваш като у дома си.

Алис се замисли за миг. После се усмихна.

— Вие... Вие, милорд... Лусиън... бихте могли наистина да бъдете мой приятел. Сестра ви ми каза, че ще ме придружавате на светските партита през този сезон, а би било чудесно да имаш някой, с когото да можеш да споделиш впечатленията и чувствата си след това.

Изглежда предложението ѝ го смути.

— Не предпочиташ ли да обсъждаш подобни неща с Шарлот? Искам да кажа... — Махна безпомощно с ръка. — Аз едва ли съм в крак с последните клюки и със сигурност не разбирам нищо от дамски тоалети.

— Нито пък аз, но това не ме интересува. Имах предвид да си обменяме впечатления и да обсъждаме някои идеи, които тези събирания могат да породят.

Лусиън продължи да я гледа скептично.

— Както сам изтъкнахте, ние ще живеем под един покрив. Няма ли това съжителство да стане по-удобно и за двама ни, ако се опознаем по-добре? Кой знае? Може да се окаже, че имаме много повече общи неща, отколкото подозираме. Нищо чудно дори да започнем да се харесваме. Всъщност намирам компанията ви за изключително приятна, когато се държите така мило, както в момента.

Странно, но нейната компания също му харесваше. Когато не го обсипваше с хапливи забележки или не се караха, бе доста приятна жена.

— Ако положиш усилие да се сприятелиш с мен, аз ще бъда доволен да ти отвърна със същото. — Тъкмо се канеше да я попита как да започнат, когато стомахът му отново се обади. — Извини ме. Почти не съм ял от обяд. Всъщност именно гладът ме подгони в кухнята.

— О, в такъв случай трябва да хапнете едно парче от пая с месо, който готвачът приготви за вечеря. Много е вкусен! — с тези думи Алис грациозно се изправи.

Лусиън изпъшка тихо, докато се надигаше, понеже се бе схванал от седенето върху студения каменен под. През войната бе прекарал твърде много нощи на коравата земя и ставите му бяха станали много чувствителни. Чувствайки се като деветдесетгодишния градинар в Тистълуд и почти чувайки поскърцване, той се изправи сковано, приближи се до масата и се отпусна на най-близкия стол до огнището. Алис коленичи до него.

— Искате ли да почистя драскотините? — промълви тя, защото предположи, че пъшканията му се дължат на ранения крак. — Не са дълбоки, но може да се замърсят, тъй като не се знае къде се е завирала котката.

Лусиън сведе поглед и понечи да ѝ отговори, когато за пръв път забеляза, че косата и не е белезникава, както бе помислил в началото, а с различни блестящи оттенъци, които преливаха от сребристо до златисто. Без да съзнава, той унесено протегна ръка и повдигна тежката ѝ плитка. Наистина бе красива, особено когато по нея играеха отблясъците от огъня.

— Милорд?

Той рязко пусна плитката. Какво го бе прихванало? Откога бе започнал да се възхищава на руси коси? Опитвайки се да прикрие смущението си, маркизът се намръщи.

— Лусиън, не милорд. Запомни ли?

— Лусиън, какво ще кажеш за драскотините? Да ги почистят ли?

Вдигна крака си, за да го разгледа. Раните не кървяха и не го боляха.

— По-късно ще се погрижа за тях. Точно сега възнамерявам да опитам от онзи пай с месо, който ти похвали преди малко.

Приемайки думите му като покана да споделят трапезата, котаракът се измъкна изпод масата и скочи в скута му.

Замърка гальовно и отърка муцуна в гладкото кадифе на халата. Господарят на дома се усмихна малко кисело и го почеса зад ушите.

— Искаш да откъснеш още една порция от плътта ми, Прайни? Или се опитваш да се сдобрим?

Приятелското му отношение извика усмивка на устните на Алис.

— Прайни? Така ли се казва?

Лусиън сви рамене и продължи да почесва котарака.

— Не знам кое е истинското му име и дали изобщо има такова. Наричам го Прайни, защото прилича на нашия принц регент. Дебел, самодоволен и управлява кухнята с желязна лапа. — Дланта му се спусна по лъскавия гръб и го почеса в подножието на опашката. Котаракът се изви и измърка доволно.

— Защо, след като толкова харесваш животинчето, не си се поинтересувал как се казва? — Никога през живота си не бе чувала по-странно нещо. Когато живееше във Феърфакс, знаеше името на всяка котка или куче, което се шляеше из голямата зала. — Защо? — настоя тя, неспособна да прикрие учудването си.

По изражението на лицето му бе ясно, че той пък намира въпроса ѝ за странен.

— Защото не е прието да се фамилиарничи с прислугата. — Повдигна вежди. — Нима не знаеш това елементарно правило?

— Да попиташ готвача за името на котката му едва ли може да се нарече фамилиарничене.

— Като се има предвид, че никога не съм говорил с него, със сигурност би било фамилиарничене.

— Никога не си говорил със собствения си готвач? — Някога, когато бе Алис ла Фер, най-голямото ѝ удоволствие бе да седи край огнището в кухнята и да слуша историите, които готвачката ѝ

разказваше, докато си похапваше сладкиш с мед. Нима този маркиз не бе имал подобни преживявания в детството си?

— Разбира се. Човек не разговаря с прислугата, освен ако не е крайно необходимо. Иначе могат да се самозабравят и да станат дръзки. А всеки добър слуга отлично си знае задълженията и не е необходимо аз да му казвам какво да прави.

— Но те са хора също като теб и мен! И заслужават да се отнасяме към тях като към човешки същества, както и да получават похвали за работата си.

— Аз им плащам. Това признание е достатъчно! — Думите му бяха придружени с нов бунт на червата му. — А сега, ако ме извиниш, бих искал да хапна, преди стомахът ми да е събудил цялата къща.

Въпреки че Алис имаше да каже още доста неща по въпроса за отношението към слугите, реши засега да замълчи. Защо да прекъсва приятелското примирие с нещо, за което щяха да имат предостатъчно време да обсъждат. Да, по-добре да се заеме с много по-важната работа — да опознае Лусиън Уор.

Сватовническият ѝ опит я бе научил, че ако един мъж е нахранен, е много по-сговорчив. Затова припряно кимна към котката, която мачкаше халата му и доволно мъркаше.

— Приятелят ти изглежда толкова блажен, че ще е жалко да го обезпокоим. Ако искаш, аз ще ти донеса от пая.

Лусиън измърмори нещо в знак на съгласие. Алис извади една калаена чиния и започна да я отрупва. Понеже не знаеше какво точно предпочита Лусиън, го поглеждаше въпросително, докато подреждаше лакомствата.

Първо отрязва голямо парче от пая с месо. След кратко обмисляне добави две бисквити, няколко къса петльово, малко от задушения с шафран грах и огромно парче от кейка с мед. Подобно на всички хора, които произлизаха от феи и духове, и Лусиън имаше слабост към меда и шафрана. След като постави препълнената чиния пред него, Алис се настани на предишното си място.

Известно време седяха в приятно мълчание: той се наслаждаваше на храната със задоволството на прегладнял мъж; тя се опитваше да прецени с кой въпрос е най-добре да започне.

— Имаш ли нещо против, ако опитаме да се сближим и опознаем още сега? — Алис се усмихна, като видя как Лусиън пъкна голямо

парче от угоения петел в устата на котарака.

— Мислех, че тъкмо това правим!

— Имах предвид наистина да се опознаем. Да поговорим за неща, които сме харесвали като ученици... за бавачките си... Може би дори не е зле да ми разкажеш за времето, което си прекарал по бойните полета.

Изглежда той обмисляше предложението й, докато откъсваше от месото и го подаваше на котарака. След като лакомникът го погълна, Лусиън кимна и вдигна глава.

— Както желаш — рече той и с равен глас продължи, подобно на прилежен ученик, който си знае урока: — Бавачката ми се казваше Мади Спартлинг. Работила е в нашето семейство още преди баща ми да се роди. Имаше добро сърце, но беше изключително суеверна. Вярваше в съществуването на разни феи и духове и още от малък се опитваше да ми пълни главата с подобни глупости.

Откъм печката, където Алис бе прогонила Хедли, се чу недоволно мърморене.

— Глупости! За кого, по дяволите, се мисли този лорд Надут пуяк, че ще нарича феите и духовете глупости?

Лусиън не чу възмутеното възражение на пакостливия дух, затова спокойно продължи:

— Подобно на повечето момчета от благородни семейства и аз постъпих в Итън, а след това в Оксфорд. После си купих военен чин в кавалерията. Издигнах се до ранг майор. Когато войната свърши, се върнах в Лондон.

— И какво възнамеряваш да правиш тук? Да си потърсиш съпруга? — най-безцеремонно попита Алис. *Моля те, Господи, нека да каже „Да!“*.

Очевидно Лусиън оглуша не само за Хедли, но и за нея, защото не каза нищо, а подаде още една вкусна мръвка на Прайни.

— Е, търсиш ли си?

Маркизът изпусна тежка въздишка и я погледна.

— Длъжен съм да се оженя. Тъй като съм единственият останал жив мъж от семейство Уор, на мен се пада задължението да осигуря продължението на рода. А както Шарлот наскоро ми изтъкна, след няколко месеца ще навърша тридесет и три години. Като че ли вече дори съм позакъснял с бащинството. — По мрачното и унило

изражение на лицето му човек би си помислил, че е затворник в Нюгейт, когото ще обесят на зазоряване.

— Може би бракът ще ти хареса, ако се ожениш за някоя, която обичаш с цялото си сърце — нежно изтъкна Алис.

Лусиън презрително изсумтя.

— Любов? Какво общо има любовта с брака?

— Всичко. Защо иначе човек ще се жени?

Изведнъж любезният и приятен събеседник Лусиън Уор изчезна и на негово място се настани маркизът на Тистълуд.

— Струва ми се, че вече отговорих на този въпрос. За да се осигури наследник.

— О? И как точно възнамеряваш да се сдобиеш със съпруга за тази цел, след като любовта не влиза в сметките ти?

— Много просто. Ще си намеря някоя кротка и послушна жена с широк ханш и ще ѝ направя предложение. Ако прилича на всяка друга жена в Лондон, едва ли ще се откаже от осемдесет хиляди лири годишен доход и титлата маркиза.

— Сигурен ли си? Жените, които аз познавам, желаят и очакват да получат любов от мъжете, за които ще се омъжат.

Погледите им се срещнаха. Сивите му очи бяха толкова студени, че Алис потръпна.

— В такъв случай ги очаква огромно разочарование, понеже любовта не съществува.

— Само защото ти не вярваш в нея, не означава, че не съществува!

— Нима? И какво доказателство имаш за нейното съществуване?

— Достатъчно е само да си припомниш колко поеми, песни, пиеси и романи са написани през вековете за нея. Със сигурност всички тези хора, които са ги съчинили, са вярвали в любовта. Виж тук... — Взе книгата, която четеше по-рано, и му я подаде. — Дори твоите предшественици са изпитали и описали това явление.

Лусиън пое тънката книжка, разлисти я небрежно, изсумтя презрително и я захвърли.

— И ти наричаш това доказателство? Историята за Алис и Лусън? Тая глупава приказка!

— Приказка за феи, което не означава, че не е истина!

Лусиън завъртя очи към тавана и изпъшка.

— Не ми казвай, че вярваш във вълшебни приказки за феи и духове!

— Вярвам. Както и много други хора. Дори има такива, които са кълнат, че са виждали малките ефирни същества.

Последва още един презрителен звук, доста по-подчертан от предишния.

— Е, аз никога не съм виждал фея или дух. И докато не получа доказателство за тяхното съществуване, ще продължа да гледам на тях като на пълни небивалици, в които вярват само суеверни и невежи хора.

— И аз ли съм пълна небивалица? — изсмя се гръмогласно Хедли, скочи върху отдалечения край на масата и изгледа кръвнишки Лусиън.

Като всички животни, и този котарак можеше да види духа и мигновено настръхна. По отбранителната му поза беше очевидно, че споменът за жестокото подръпване на мустаците и грубите пощипвания на Хедли е все още свеж в съзнанието му.

Преди Алис да осъзнае какво става, духът се хвърли през излъсканата маса към Лусиън и с радостен възглас се плъосна по задник, плъзна се вихрено по полираната повърхност и се приземи право върху главата на котарака, който на мига изсъска и заби нокти в гърдите на Лусиън.

— По дяволите! — В изненадата си маркиз Тистълуд чак се прекатури от стола.

Хедли погледна доволно и радостно се изкиска.

ГЛАВА 7

„Малко руж на страните оживява лицето на деликатната дама, загубило свежестта си поради болест или тревожни мисли. Употребата му в тези случаи би могла да бъде извинена. Освен това откровенно можем да кажем, че...“

Отегчена до крайност, Алис отмести поглед от „Огледало на изяществото“ към картината, която висеше на отсрещната стена на библиотеката. Както всеки следобед през последните три седмици, тя седеше в удобното кресло, опитвайки се да прояви интерес към поредната книга за разкрасяване, етикет или последна мода, която Шарлот ѝ бе препоръчала, за да обогати образованието си. И както обикновено интересът ѝ бе привлечен от картината. Тя представляваше портрет на Шарлот и Лусиън, нарисуван, когато тя е била на девет години, а той само на пет.

Погледът ѝ отново се плъзна покрай смеещото се момиче, прегърнало голямо кафяво куче, и се прикова в тъмнокосото малко момче, облегло се на стола до нея. Облечен в кафяв костюм, с играчка в ръката, той бе типично безгрижно дете... докато човек не се вгледаше в лицето му.

То приличаше на лице на голям човек и в изражението му липсваше онази жизнерадостност, присъща на всички малки, преди годините и преживяванията да ги накарат да надянат обичайната застинала маска на безразличие. Алис бе прекарала дълги часове, втренчила поглед в картината, опитвайки се да разбере защо Лусиън изглеждаше по този начин. Дали бе заради линията на устните — стиснати и сериозни? Или заради загадъчния поглед на студените сиви очи?

Искрено завладяна от багрите и светлосенките на масления портрет, Алис подпря лакти на масата и отпусна брадичка върху преплетените си пръсти. Нима наистина Лусиън Уор е бил толкова тъжно и мрачно дете? Или художникът го бе уловил точно в миг, когато е бил сериозен и замечтан?

Натъжи се и се изпълни с безкрайно разкаяние. Фактът, че той не е бил способен да се радва на безгрижното си детство заради нейното предателство в предишния му живот, я изпълни с огромна вина.

„Някой ден, обеща тя на себе си и на мрачното момче от портрета, и то много скоро, ще изкупя греха си и ще поправа непростимата си грешка. Ще се погрижа да се ожениш за жена, която ще ти донесе целия смях и цялата радост на света.“

Искаше го не само за да стане отново смъртна, а защото желаше той да бъде щастлив.

Последното разкритие я накара да се замисли. Това, че се интересуваше от Лусиън Уор и чувствата му, я изненада искрено. През дългата си кариера на сватовница никога не бе изпитвала нищо друго, освен понякога съвсем краткотрайна привързаност към мъжете или жените, които бе взела под своя грижа. Имаше дори неколцина, които направо я отвращаваха.

В такъв случай какво бе различното у Лусиън? Защо се интересуваше толкова отчаяно от него? А което бе още по-странно и необяснимо, какво бе това, което събуждаше у нея желанието да го пази и закриля? Самият Лусиън не й бе дал никакъв повод за подобни чувства. Ако някога е съществувал мъж напълно уверен в себе си и в своето бъдеще, то това бе именно той.

Но въпреки силата и властната атмосфера, които витаеха около него имаше нещо, което го правеше уязвим. Високомерието и надменните му заповеди понякога я дразнеха толкова силно, че й идеше да го разтърси и натупа като малко дете, каквото се съмняваше, че изобщо някога е бил. И едновременно с това, без значение колко вбесяващ можеше да се окаже, винаги излъчваше някаква особена топлина, която я караше да копнее да го привлече в прегръдките си и да го задържи там, докато той изпита чувството, което само неговата любов, отредена му от съдбата, имаше правото да събужда — нежността.

Неочаквано потисната от последната мисъл, Алис извърна поглед от портрета и го сведе към тапицирания в жълто диван, под който Хедли бе заспал, свит на кравай. Рошавата му глава почиваше върху отворените страници на „Етикет за изтънчени джентълмени“, а в другата си ръка стискаше парче от специалния кейк „Шрусбъри“.

Въпреки мрачните мисли, Алис се усмихна. След последното им посещение в модния магазин, пакостливият дух бе обзет от необичаен интерес към всичко, свързано с висшето общество и модата. Всъщност той много по-добре от нея бе запознат с изписаното в ръководствата, които Шарлот ѝ даваше, и никога не пропускаше грешките ѝ в поведението или в облеклото.

Колкото и дразнещ да бе като безспорен специалист, в новото му увлечение имаше и нещо положително — Хедли започна да се къпе. През последните две седмици всяка сутрин Алис бе събуджана от шумно пляскане на вода във ваната и от доволно тананикане. Тази сутрин бе отишъл още по-далеч и целият се бе облял с одеколона, задигнат от тоалетната масичка на Лусиън.

Духчето промърмори нещо в съня си за правилното използване на някаква помада, обърна се по гръб и изтърва наполовина изяденото парче кейк. Алис реши, че е време да възобнови заниманията си. Шарлот щеше да пристигне в четири часа, за да ѝ помогне да усвои всички изисквания на етикета за представянето ѝ в двореца и без съмнение щеше да я изпита, за да види какво е научила.

Хвърли още един поглед към портрета на Лусиън и отново се наведе над книгата. Тъкмо стигна до главата „Женски хитрини — приложение и злоупотреба“, когато чу приглушен низ от ругатни откъм камината. Последва някакъв стържещ звук, още ругатни, които този път се увенчаха с болезнено „оу!“.

Любопитна да види кой би могъл да причини подобно безредие и шум в обикновено тихия като гробница дом на Лусиън, Алис стана. Огънят бе почти изгаснал и само няколко въглена проблясваха сред сребрилата пепел.

Младата жена коленичи и понечи да погледне в тесния комин, когато се разнесе нова поредица ругатни и проклетия, този път разкрасени от тупване и още по-силно „оу!“. После няколко „бух!“, а накрая отново „ох!“, заедно с което едно покрито със сажди малко момче се оказа върху въглените. Чу се тихо съскане.

Алис сграбчи ревящото дете за мършавите като клечки ръце и го притисна към себе си. Залюля го до гърдите си, без изобщо да се замисли, че е с нова батистена рокля, а малкият целият е покрит с мръсотия.

— Спокойно, спокойно. Вече си в безопасност. — Огледа голия му гръб, ала той бе толкова мръсен, че не можеше да види колко се е изгорил. Внимателно обхвана малката му брадичка в шепи и се взря в зачервените му очи. — Зле ли се удари? Искаш ли да повикам лекар?

Детето подсмъркна шумно и се изви в ръцете ѝ.

— Шъ мъ пребий зарад таз бъркотия... — Малкото му личице се сгърчи още повече. Очите му ужасено се втренчиха в персийския килим пред камината, изцапан със сажди. — Шъ мъ убий, ако трябва да плати за пиявици.

— Кой ще те бие? — меко попита Алис.

Момчето подсмъркна отново и избърса с опакото на ръката си една сълза, която образуваше малка светла бразда върху изцапаната му буза.

— Молз.

— Молз?

— Моят господар, коминочистачът. Сигур шъ побесней кат види таз бъркотия. Тоз път шъ мъ съдере от бой, ама аз ни съм крив дет паднах. — Момчето се опита да се изправи на крака и малкото му телце потрепери. — Ако не мъ беше цапардосал с дръжката на метлата, нямаше дъ съ плъзна — добави то повече на себе си, отколкото на нея.

— Ударил те е? — ахна Алис. Детето бе толкова слабо! — Това... това е отвратително!

Момчето сви рамене.

— Кат ми забива игли в крака е по-лошо.

— Забива игли в крака ти? — Гневът ѝ нарастваше с всяка изминала секунда. — Но защо?

— Дявол да го вземе! Да не мислиш, че ми се ще да се пека в комините? — избухна детето и я изгледа така, сякаш никога не бе чувало по-глупав въпрос. — Хич не е приятно да кашляш, очите ти да смъдят от дима и да си дереш лактите и коленете в стените. Може даже да заседна и да се задуша... кат моя най-добър приятел Еди миналата седмица...

Преди Алис да успее да реагира на последната ужасяваща реплика, вратата на библиотеката се отвори със замах, за да нахълта някакъв мъж със свирепо лице, размахващ метла с дълга дръжка. Следваше го разтревоженият Тидзъл.

— Моля ви, господин Молз! Почакайте ме в коридора! Аз ще доведа момчето.

В този миг грубиянът зърна нещастната си жертва, нададе яростен рев и се спусна към свитото от ужас дете.

— Проклет малък негодник! Ей сега шъ тъ дам да съ разбереш, задето си толкоз нескопосен! — Вдигна метлата и с все сила стовари дръжката ѝ върху мършавото телце.

Момчето изхлипа задавено и се свлече на колене. Сълзите му рукнаха и обляха мръсните бузи.

— Възраждавам, сър! — потресено избъбри Тидзъл, докато Алис стоеше като вкаменена.

— С-стана случайно, Молз — изхлипа момчето и се сви на топка. — Кълна се, тъй беше! Няма да съ повтори...

— Дяволски си прав, че няма! — изрева Молз и го заудря отново. Детето запищя и се просна върху изцапания със сажди килим.

— Сър! Протестирам! — обади се отново Тидзъл, този път доста по-решително. — Младата госпожица...

Коминочистачът не обърна никакво внимание на протестите на иконома.

— А сега размърдай ненужния си дирник и се връщай отново в комина! — изрева накрая той. — Няма да допусна да петниш името ми. Всички в Лондон знаят, че съм най-добрият коминочистач!

Нещастното момче едва се надигна. Тъй като движенията му бяха твърде бавни, Молз отново замахна. В този миг у Алис сякаш нещо се прекърши.

— Не! — Втурна се напред и сграбчи мръсната метла. Ръцете я заболяха от усилието да я измъкне от ръцете на мъжа. — Що за чудовище сте, за да се отнасяте по този начин към едно дете! Само го погледнете!

Все още вкопчена в метлата, Алис тръсна глава към хлипащото момче, което се бе свило до камината.

— Той е толкова слаб, че е истинско чудо, дето още стои на крака, камо ли да се катери! Особено след като падна върху още горящите въглени. Не се знае колко лошо се е наранил, защото целият е покрит с мръсотия. Ако във вас е останала поне частица човечност, веднага ще го заведете у дома и ще повикате лекар!

— Извинете ме, госпожице, но ми се струва, че това не е ваша работа — озъби ѝ се Молз и нагло я изгледа.

Алис изсумтя възмутено и пусна края на метлата. После коленичи до ридаещото малко момче.

— Работа на всички е да защитават децата от жестоки грубияни като вас и точно това възнамерявам да направя. — С тези думи притегли детето, за да го успокои, и метна кръвнишки поглед към коминочистача.

— Малкият негодник е мой чирак. Аз съм длъжен да следя да си гледа работата — изръмжа Молз. — И възнамерявам да направя точно това! — Захвърли метлата и грубо издърпа момчето от ръцете ѝ.

Малкият изрева с цяло гърло и здравата го ритна по пищяла — слаба проява на неподчинение, която му спечели силен шамар през лицето.

Алис нададе гневен вой и сграбчи лявата ръка на момчето.

— Веднага го пуснете!

С глух рев, в пълен разрез с обичайната му невъзмутимост и спокойствие, Тидзъл се спусна и хвана същата ръка, в която и Алис се бе вкопчила.

— Ще оставите детето и незабавно ще се махнете от тази къща!

— О? И кой шъ мъ принуди? Да не би ти, старо чучело?

— Какво, по дяволите, става тук? — Всички глави като една се извърнаха по посоката на ледения глас, макар че Алис и без да поглежда много добре знаеше кой е новодошлият.

Маркиз Тистълуд бе позеленял от гняв.

На излизане от „Анджело“, където двамата със Стивън всеки следобед упражняваха уменията си по фехтовка, се бе натъкнал на лорд Атуд и го бе поканил вкъщи под предлог, че иска да му покаже новия си жребец. Истинската му цел, разбира се, бе да го представи на Алис.

С бялата рокля, пристегната в кръста с широк розов колан, повереницата му изглеждаше изненадващо привлекателна, когато тази сутрин се присъедини към него за закуска. Беше толкова свежа и очарователна, че вече виждаше във въображението си как неопитният младок Атуд още щом я зърне, тутакси ще се влюби до уши в нея.

Лусиън стрелна с поглед лорда, който надничаше от едната му страна. Очите му наистина бяха ококорени, но не влюбено, а по-скоро

ужасено. Разигралата се сцена удивително напомняше на улично сбиване на отрепки от Сейнт Джайлс.

Алис, с лице и рокля целите омазани в сажди, се бе вкопчила в някакъв як коминочистач, който пък бе сграбчил някакво мърляво и дрипаво момче, пищящо като разгневена рибарска съпруга. И като капак на всичко, обикновено невъзмутимият и достолепен Тидзъл се бе присъединил към живописната схватка, а възмутените му викове се сливаха с пронизителните писъци на Алис. Резултатът бе толкова оглушителен, че Лусиън бе принуден да си запуши ушите.

Маркизът скръцна със зъби и пристъпи в средата на стаята. Алис не само бе преобърнала подредения му живот с краката нагоре, но бе съумяла и да превърне спокойния му дом в истинска лудница.

— Искам обяснение за този срамен спектакъл! Веднага!

Алис отвори уста, за да отговори, ала коминочистачът със зачервено от яд лице я изпревари:

— Ами, опитвах се да дам урок на моя чирак, а тез двамината решиха, че не им се аресва начинът ми на обучение, и се намесиха.

Алис нададе недоволен вик.

— Урок? Той биеше бедното дете с това! — ритна гневно метлата. — И то само защото е изгубило равновесие и е паднало в камината...

Лусиън премести поглед към мръсното хлапе, в което се бяха вкопчили Алис и Молз. Стисна устни с явно отвращение и процеди през зъби:

— Наранено ли си, хлапе?

Момчето хвърли уплашен поглед към заплашително смръщения коминочистач и поклати глава.

— Не. Добре съм, шефе.

— Ваша светлост — строго го поправи Тидзъл.

Дрипавият хлапак сведе глава.

— Извинете, Ваша светлост.

— Разбира се, че е наранен. Та той падна върху горящите въглени! — извика Алис, дръпна момчето и този път успя да го измъкне от ръката на Молз и да го притисне закрилнически към гърдите си. — Въпреки че е трудно да се види заради цялата тази мръсотия, сигурна съм, че е изгорен, да не говорим за натъртванията и синините, а и раните от неговите... — стрелна с унищожителен поглед

едрия мъжага, — ... уроци. Детето просто е уплашено от този грубиян и от това, което той може да му направи, ако си признае.

— Истина е, милорд — присъедини се към нея Тидзъл и удостои коминочистача с не по-малко унищожителен поглед. — Този мъж е жесток звяр, който малтретира бедното дете по най-недопустим начин.

— Не съм го мал... малтретирал, а само го учех на ред и дисциплина. Я вижте к'во е направил с онзи скъп килим! Нал не щете малкият негодник да се отърве безнаказано зарад таз беля, а?

Четири чифта очи се насочиха към Лусиън. Всички очакваха отговора му.

Маркиз Тистълуд тихичко простена. Последното нещо, което искаше, бе да се намесва в цялата тази бъркотия, а точно това щеше да стане, ако изкаже мнението си. От собствен опит знаеше, че подобна намеса може да доведе до доста неприятни последствия, независимо чия страна ще вземе.

Ако защити коминочистача и се съгласи, че момчето си е заслужавало наказанието, задето е съсипало килима, ще трябва да понесе недоволството на повереницата и икономата си и само един Бог знае в какъв ад ще се превърне домът му. Ако път застане на тяхна страна срещу коминочистача, ще бъде принуден да се погрижи за бъдещето на хлапето — мисъл, която направо му бе непоносима, тъй като мразеше децата и внимаваше винаги да ги държи далеч от къщата си.

Твърдо решил да опази дома си от тази напаст, но без да взема страната на коминочистача, Лусиън стигна до заключението, че единственият изход от неприятната ситуация е да не обръща внимание на окаяното състояние на момчето и просто да заповяда на отвратителната двойка незабавно да напусне. Тъкмо се канеше да го направи, когато видя лицето на Алис.

Възнамеряваше да я гледа право в очите, за да я предупреди със строгия си поглед, че за в бъдеще няма да търпи подобни своеволия. Но думите заседнаха на гърлото му. Никой досега не го бе гледал по начина, по който го гледаше младата му повереница.

Лицето ѝ не изразяваше капризното упорство на всяка цена да постигне своето, нито пък имаше нещо общо с онези особено дразнещи го влажни женски погледи, целящи да трогнат сърцето му. Не, гледаше го с непоколебима вяра; вяра, че той ще направи

единствено правилното нещо; вярва, че е изпълнен със страдание и милосърдие.

Докато се взираше в нея, твърде смутен, за да заговори, една малка и окуражаваща усмивка затрептя на устните ѝ. Мисълта, че някой, който го познава, храни пълно доверие в неговата човечност, бе толкова смайваща. А откритието, че намира този факт за много обезпокоителен, го зашемети още повече.

Поклати леко глава. Цялата ситуация бе твърде нелепа. Защо тя очакваше от него да действа като спасител на бедните и онеправданите? И защо, за бога, е длъжен да проявява каквато и да е благотворителност към това момче? Та той беше едно от хилядите мърляви хлапета, на които никога не бе обръщал внимание. Защо сега очакваха от него да прояви някакъв интерес? Та той не носеше никаква отговорност!

И въпреки това, поради някаква причина, напълно странна и несъвместима със студения му и безстрастен характер, нейната вяра във великодушието и щедростта му го караше да желае да бъде благородният рицар, за какъвто тя го смяташе. Всъщност той наистина се изкушаваше да вземе малкия под свое покровителство...

Което означаваше, че момчето ще се натресе на главата му. По дяволите! Убеден, че само един поглед върху покритото със сажди и мръсотия лице на хлапака мигом ще разсее рицарските му възжелания и ще възвърне здравия му разум, Лусиън се обърна към него.

Ала изражението, което видя, само задълбочи благородния му порив. То изразяваше примирение със съдбата. За разлика от Алис детето явно не хранеше никаква надежда, че ще бъде спасено от мизерния си и нещастен живот, особено пък от един благородник. За Лусиън този израз представляваше неизказан укор.

Припомни си безбройните случаи, когато бе заповядвал на кочияша си да разгонва просещите малчугани от каретата. А колко пъти бе извърщал поглед от премръзналите деца, свили се пред входа. Тези спомени много му загорчаха. Дори болка прониза гърдите му. За разлика от обикновения срам, това чувство го накара да изпита почти неконтролируемото желание да изкупи грешките си.

„Но ти не можеш да спасиш всички бедняци в Лондон“, напомни му гласът на разума. Надменният аристократ у него явно се бунтуваше.

„Не, но можеш да спасиш това момче“, обади се един непознат глас.

И преди да осъзнае какво става, Лусиън се чу да казва:

— Не подкрепям малтретирането на деца, независимо какво нарушение са извършили. И няма да допусна побой над момче под моя покрив. — Окуражен от ослепителната усмивка на Алис, добави: — А сега, господин...? — Погледна към Тидзъл, за да му съобщи името.

Икономът го гледаше с такова одобрение и умиление, каквото никога не би помислил, че може да види върху мрачното му и сурово лице.

— Молз, милорд. — Очите на Тидзъл се присвиха в презрителна гримаса.

Лусиън кимна, кой знае защо толкова доволен от възхищението на прислужника си.

— Господин Молз, давам ви точно една минута да напуснете тази къща, в противен случай ще повикам лакея си да ви изхвърли!

— Т'ва напълно мъ устройва. Взимам чирака и си тръгвам. Има сума други хора с мръсни комини, дет не ги интересува как шъ съ почистят. — С тези думи той сграбчи момчето и грубо го издърпа от прегръдката на Алис.

— Не! — извика тя и отново се вкопчи в момчето. Този път тъничката ръка на детето се обви около китката ѝ и то с всичка сила притисна треперещото си телце към нея. Алис извърна умоляващ взор към Лусиън. — Моля ви, милорд. Не позволявайте на това чудовище да отведе детето. Той ще го бие... до смърт!

— Той най-законно си е мой чирак! — озъби се Молз. — А сте го взели, а съм ви завел при съдията! Може и да сте благородник, ама не сте над закона!

— Тогава нямам нищо против да се срещнем в съда. Момчето остава тук! — Лусиън не можеше да повярва на ушите си. Нима наистина го бе казал? Че ще задържи мръсния Гаврош? Какво го бе прихванало?

Един поглед към лицето на Алис, толкова нежно и светнало от гордост, бе достатъчен, за да си отговори. Беше го направил заради нея. Защото тя вярваше в него, защото бе извадила на бял свят великодушието и добротата, които никога не бе подозирал, че притежава.

— Шъ мъ извините, дет не подскачам при всяка ваша заповед кат онзи там. — Молз кимна към Тидзъл. — Хлапетото е най-добрият катерач, дет нивга съм имал и вие сигур трябва да сте паднал на главата си от доста високо, ако вярвате, че шъ го оставя само щот сте казал.

— В такъв случай би трябвало да цените неговите качества и да се отнасяте както подобава към толкова сръчен чирак — студено отвърна Лусиън. После кимна към иконома. — Моля те, Тидзъл, извикай лакея, за да покаже изхода на господин Молз.

Лицето на Тидзъл засия от гордост.

— С удоволствие, милорд.

— Да, иди да извикаш проклетия лакей — изимитира го Молз, измъкна момчето от ръката на Алис и го повлече към вратата. — Докат доде, отдавна шъ сме си отишли.

Лусиън пристъпи и препречи вратата.

— Никъде няма да отидете с това дете!

Сграбчил извиващото се момче за тънкия врат, коминочистачът изобщо не обърна внимание на застрашително изпречилия се пред него Лусиън.

— О? И кой шъ мъ спре? — изръмжа той, лъхайки на джин.

Маркиз Тистълуд го погледна право в кръвясалите очи.

— Аз!

— И кой още? — предизвикателно попита грубиянът със застрашителна нотка в гласа.

— Аз и... — Заби юмрук в подигравателно ухиленото лице на мъжа — това.

Коминочистачът изрева от болка и ярост. Ръката му изтърва врата на момчето. В следващия миг малкият ритна господаря си в коляното, изскубна се и се спусна към Алис, която го бутна зад гърба си, за да го защити. Псувайки по начин, който Лусиън намери за крайно противен, дори след толкова години, прекарани в армията, Молз се хвърли към него.

Маркизът обаче мина в контраатака. Но като истински ветеран от безброй улични битки, Молз го сграбчи през кръста и го повлече към пода. В мига, в който се озоваха на земята, коминочистачът се претърколи върху Лусиън и заби жесток юмрук в корема му.

Лусиън простена, когато силната болка избухна в тялото му. Твърде зашеметен, за да отвърне, той лежеше и само парираше сипещите се върху лицето и гърдите му удари. Тогава чу писъка на Алис, който разцепи глъчката от гръмките проклетия на Молз и виковете на Тидзъл, отчаяно призоваващ лакея. После съзря някаква малка фигура да се хвърля върху гърба на коминочистача и да се вкопчава в него подобно на маймуна в бананов клон.

Момчето започна да удря с всички сили Молз, а от устата му заизлизаха проклетия, не по-малко цветисти от тези на господаря му. На Лусиън му трябваше само миг, за да разбере, че целият яд и възмущение на детето не бяха породени от боя, който бе изял, а от това, че бяха посегнали на новия му покровител. Фактът, че това слабо и недохранено същество най-самоотвержено рискува кожата си, за да му се притече на помощ, го изпълни с необяснима топлота. Явно обаче трябваше час по-скоро да надвие коминочистача, за да му попречи да насочи гнева си към чирака.

Затова Лусиън се изви рязко с намерението да отхвърли противника от себе си. Ала не се получи. Вярно, че бяха еднакви на ръст, но Молз го изпреварваше с повече от десет килограма. А като се прибави и тежестта на малкия катерач... В крайна сметка Лусиън се чувстваше като прикован с железни вериги към пода.

Въпреки това събра сили и заби юмрука си в корема на коминочистача. В същия миг чу оглушителен трясък, последван от посипването на бели парчета. Коминочистачът изпъшка и се свлече върху него.

Опитвайки се да си поеме дъх, Лусиън извъртя глава и успя да надникне над рамото на изпадналия в безсъзнание мъж. Алис се бе надвесила над тях и стискаше това, което бе останало от древногръцката му ваза — изключително рядка антика от шести век преди Христа. До нея малкият пляскаше въодушевено с ръце и подскачаше като луд. Поради някаква странна причина и Лусиън изпита неудържимото желание да изръкопляска, макар да беше бесен на Алис, задето бе използвала най-ценната вещ в стаята за удара си.

— Милорд! Добре ли сте? — тревожно възкликна Тидзъл, чиито остри черти на лицето бяха смекчени от силна загриженост, но ъгълчетата на устните му бяха разтеглени в нещо, което подозрително приличаше на доволна усмивка.

— Добре съм — промърмори Лусиън и бутна с лакти останките от господин Молз. Без допълнителната тежест на малкия и избавен от тревогата за него, този път с лекота успя да отхвърли противника от себе си.

Претърколи се по корем, изправи се на колене и се намери лице срещу лице с върховете на чифт лъснати ботуши. Простена на глас, когато погледна към изкривеното от ужас лице на собственика им.

По дяволите! Напълно бе забравил за Атуд. Не знаейки какво да каже, маркиз Тистълуд прокара ръка през разрошената си коса и изрече фразата, с която обикновено поздравяваше следобедните си гости:

— Ще останете за чая, нали, Атуд?

ГЛАВА 8

— Ох! Господи! — промърмори Лусиън и потръпна, когато Шарлот избърса с памучния тампон проклетата рана над окото му.

— Пфу! Та това е само една драскотина и едва ли си заслужава да се суетим толкова около нея — смърри го тя дяволито. Беше толкова горда с брат си, че щеше да го сграбчи в прегръдките си, ако беше сигурна, че ще ѝ позволи.

Първото нещо, което бяха зърнали очите ѝ, бе напълно слисания лорд Атуд. Грозноватото му лице пламтеше и той със заекване изрече нещо, което прозвуча като „сбиване“, после хукна надолу по стълбите към входната врата, сякаш кучетата на ада го преследваха по петите. И не само това, но и на почукването ѝ не отговори Тидзъл, а една доста странна двойка — двама ухилени лакеи, които влачеха някакъв олюляващ се грубиян, сипещ грозни проклетия. Те го изхвърлиха на улицата с доволни лица и весели възгласи.

Макар че тези странности я предупредиха, че зад стените на дома на брат ѝ става нещо доста необичайно, тя все пак бе напълно неподготвена за смайващата гледка, разкрила се пред очите ѝ, когато влезе в библиотеката.

Лусиън, със стърчаща във всички посоки коса, бе на колене, а някакво мърляво хлапе висеше на врата му. Обикновено безупречните му дрехи сега бяха раздърпани и смачкани. Но най-шокиращото бе, че брат ѝ се усмихваше. Това, че се усмихваше на едно дете и му позволяваше да го докосва, я накара сериозно да се запита дали не сънува.

Все още умуваше над този въпрос, когато не по-малко разрошената и раздърпана Алис, с глас, пресекващ от вълнение, започна да ѝ обяснява как брат ѝ, който ненавиждаше децата, е спасил това момче от жестокия коминочистач. Единствено недоволното мърморене на Лусиън, придружаващо думите на повереницата му и онзи едър грубиян, когото лакеите бяха изхвърлили от къщата, я убедиха, че все пак не сънува.

— Сега със сигурност никога няма да се отърва от нея — изпъшка маркизът, избута ръцете на сестра си, изправи се и закричи нервно из стаята, както напоследък му бе станало навик.

Шарлот озадачено смръщи вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Атуд! — простена той, като че ли това бе най-трагичната дума в английския език.

Недоумението на Шарлот нарасна.

— Атуд?

— Той присъства на погрома. — Лусиън се завъртя на пети, когато стигна до бюрото „Чипъндейл“^[1] и продължи да крачи. — Доведох го у дома, за да го запозная с Алис. Работата е там, че Брадуел и Стантън споменаха, че баща му настоява да се ожени и аз си помислих, че двамата ще си подхождат чудесно.

— Алис и Атуд? Ще си подхождат? — Шарлот не можа да прикрие изумлението си. — И как ти хрумна подобна глупост?

Последният ѝ въпрос предизвика мрачната гримаса на брат ѝ.

— Атуд е млад и богат. Освен това един ден ще стане граф. А колкото до Алис, хм..., нали земите ѝ в Съри граничат с неговите?

— И ти смяташ, че това е достатъчно основание да твърдиш, че двамата си подхождат?

— Много стабилни бракове се основават на още по-маловажни причини.

— И животът на много хора е бил съсипан от подобни съюзи. О, Лус! Как е възможно дори за миг да си помислиш, че Атуд е подходящ за Алис, без дори да знаеш дали двамата ще се харесат?

Той сви рамене.

— И защо да не се харесат? Млади са. Не се съмнявам, че ще свикнат един с друг.

Шарлот въздъхна раздражено и се тръсна на един стол.

— Ти наистина се държиш като пълен глупак. Да свикнат един с друг едва ли е това, което аз наричам добър брак. А колкото до шансовете Алис да хареса Атуд, е, той е толкова подходящ за нея, колкото... — Махна безпомощно с ръка, опитвайки се да измисли някоя напълно неподходяща личност, за да илюстрира мнението си. — Колкото... колкото Тидзъл би бил.

Черните вежди на брат ѝ се повдигнаха в саркастично недоумение.

— Да сравняваш Атуд с Тидзъл е все едно да слагаш знак за равенство между смокинята и ряпата. Атуд е млад и с благороден произход.

— А Тидзъл може да изрече повече от три думи, без да заекне. И лицето му не е покрито с пъпки! Нима наистина не разбираш какво ти казвам?

Лусиън рязко спря и се втренчи в нея.

— Искаш Алис да се омъжи за Тидзъл? — Гласът и лицето му не изразяваха нищо, така че бе напълно невъзможно да се каже дали се шегува, или говори сериозно.

Шарлот му върна непроницаемия поглед. После изсумтя. Познавайки брат си, май че говореше сериозно. Макар да владееше шест езика и да бе истински гений в математиката, все се оказваше непоправим профан, когато ставаше дума за сърдечни дела. Отчаяна повече от невежеството му, отколкото от отговора му, тя остро рече:

— Просто използвах Тидзъл като пример, за да ти покажа, че няколко добри качества не правят от един мъж подходящ кандидат за ръката на Алис. Убедена съм, че ако помислиш повечко, сам ще осъзнаеш колко несъвместими са Алис и Атуд.

Лусиън се завъртя, за да започне петата си обиколка из стаята.

— И какво те кара да си толкова сигурна, че двамата са несъвместими?

В гърдите на Шарлот се надигна раздражение. Със същия успех би могла да говори и на стената.

— Е? — настоя Лусиън.

— Първо Алис обича забавните и умни разговори, нещо, което никога няма да получи от Атуд. Второ, нейното любимо развлечение са танците, а аз и моите бедни крака са свидетели, че той не притежава никакви умения в тази област. Тя е и отлична ездачка, а в случай, че още не си чул, Атуд нито веднъж не се е качил на кон, без да бъде хвърлен на земята. Не! — Младата жена твърдо поклати глава. — Те са напълно несъвместими. Алис би трябвало да има очарователен, умен и мъжествен поклонник. Такъв, с когото ще може да изпита удоволствията на брака... в и извън леглото.

Лусиън рязко спря и за пръв път от началото на разговора им Шарлот забеляза нещо като смущение върху лицето му. За нейно удивление, той дори се изчерви.

— Леглото едва ли е най-подходящата тема за обсъждане между брат и сестра! Нито пък е нещо, което трябва да се вземе под внимание, когато се коментират качествата на един бъдещ съпруг.

— И откъде ти хрумнаха подобни отживелици, Лус? Мъжествеността на Клейтън бе едно от определящите неща за моя избор, както красивото му лице и стройната фигура. Мъжете и жените не са чак толкова различни, колкото ти си мислиш, при избора си на партньор. Попитай Алис. Сигурна съм, че ще има какво да ти каже относно плановете ти за нея и Атуд и то едва ли ще бъде приятно.

— Няма никакви планове за нея и Атуд. Не и след днешното фиаско — простена Лусиън и продължи нервно да кръстосва стаята. — Нито пък за когото и да било друг, след като в обществото се разчуе за скандала.

— И кой, би ли ми казал, ще го разгласи? Не и Атуд. И двамата отлично знаем, че езикът му е съвсем вързан в компания. Със сигурност не и прислугата. Съдейки по уважението, с което гледат Алис, задето се е противопоставила на онзи коминочистач, не се съмнявам, че са готови да последват примера ѝ и да постъпят по същия начин с всеки, който дръзне да каже лоша дума по неин адрес. Може да си сигурен и в мен.

Лусиън изпусна една тежка въздишка и изнемощяло се отпусна на мекото кресло срещу сестра си.

— Моля се само да не грешиш. Ще бъде много лошо, ако Алис си спечели славата на непоправима мъжкарана, преди да е била представена в обществото.

— Сигурна съм, че никой няма да обели и думичка. А ако го направят... — Шарлот сви рамене. — Ти просто ще го отречеш. Независимо дали ще ти повярват, едва ли някой ще се осмели да нарече лъжец изискания маркиз Тистълуд.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се — убедено кимна тя, махна пренебрежително с ръка, за да покаже, че за нея въпросът е приключен и без да му даде възможност да отговори, многозначително добави: — След като

заговорихме за обществото, бих искала да ти кажа какви са плановете ми за Алис през този сезон.

Както винаги при споменаването на сезона очите на Лусиън придобиха отегчено изражение.

— Щом се налага...

На върха на езика ѝ бе да го смърми за незаинтересоваността му, но навреме се спря — познаваше добре брат си.

— Както сам знаеш — започна тя с укорителна нотка, — Алис все още не се познава с никое от момичета, които ще бъдат представени през този сезон. Помислих, че можем да поправим този пропуск, като организираме малко неофициално празненство тук следващата седмица. Какво смяташ?

Лусиън разтри слепоочията си, сякаш само мисълта за десетина госпожици, придружени от майките си и пиещи чай в неговата гостна, бе предизвикала непоносимо главоболие.

— Прави каквото искаш. Аз няма да съм тук следващата седмица, така че за мен няма никакво значение.

Сестра му повдигна вежди.

— О? И къде ще бъдеш?

— В Тистълуд Касъл. Тази сутрин получих съобщение, в което ме уведомяват, че онзи ден е имало пожар в селото. Трябва да видя какви са щетите. Ще отсъствам около две седмици.

— Възнамеряваш да избягаш в Съсекс и да оставиш Алис сама в Лондон?

Той изсумтя.

— Човек едва ли може да бъде сам в къща с осемнадесет слуги. А и ти ще я посещаваш всеки ден.

— Така е. Но в никакъв случай не е същото, като да бъдеш под закрилата на настойника си. Какво ще стане, ако тя се разболее? А ако с нея се случи нещо друго, което изисква незабавното решение от твоя страна? Много добре знаеш, че ти по закон отговаряш за нея. Ето днешният инцидент с коминочистача! Какво щеше да стане, ако не беше тук?

— На главата ми нямаше да се натресе едно мърляво улично хлапе — измърмори той, макар че, докато изричаше думите, въгълчетата на устните му леко се повдигнаха нагоре.

— Нямах това предвид и ти много добре го знаеш! Говорех за склонността на Алис да се вълчи в неприятности и за необходимостта ти да бъдеш наблизо, за да я отърваваш от тях.

— Не мога да оставя моите арендатори да мръзнат в полето, докато си стоя в Лондон и си играя на бавачка на някаква си твърдоглава мъжкарана!

— Но също така не можеш да я захвърлиш без никакъв надзор!

— И какво очакваш от мен? — надменно вдигна вежди той. — Да я взема със себе си? Сигурен съм, че тя ще бъде очарована да замени забавленията на Лондон с глухата провинция.

Шарлот обаче се замисли над саркастичното му изявление. Изведнъж лицето ѝ видимо се оживи. От искрите в очите ѝ Лусиън придоби мрачното предчувствие, че това, което ще му каже, никак няма да му хареса.

Предчувствието не го излъга. Сестра му плесна радостно с ръце:

— О, ами да, разбира се! Как не се сетих по-рано! Ще си направим малко празненство в Тистълуд. Ще поканим лорд и лейди Нюкъмб и дъщеря им Мариан. И, разбира се, Даяна Рамзи и баща ѝ. Може би и...

— Не! — Лусиън беше ужасен. Тистълуд бе неговият оазис на спокойствието, неговото тихо и мирно убежище. Последното нещо, което искаше, бе тук да нахлуят някакви си девици, съпроводени от майките си, кроящи пъклени брачни планове. Алис наистина би могла да се сприятели с някои от тях, но той щеше да бъде принуден цели две седмици да се изплъзва от капаните на амбициозните им майки, решили да уловят богатия и могъщ маркиз. — Не — повтори Лусиън, този път със значително по-мек тон.

— И защо не?

След като накратко ѝ обясни причината, лицето ѝ отново придоби онова лукаво изражение, което го бе разтревожило преди малко.

— Нима не разбираш, малки братко! Докато ние двете с Алис се забавляваме, ти и съпругът ми ще поканите неколцина от най-подходящите ергени на лов или на някакво друго забавление за джентълмени. После мъжете и жените ще се смесят. И кой знае? Алис може сама да си намери подходящ съпруг.

Макар и неохотно, Лусиън трябваше да признае, че идеята ѝ не е съвсем лишена от смисъл. Накрая сухо се засмя.

— Ти наистина си лукава малка лисица, Лоти!

— Ще го приема като комплимент.

— В случая беше точно това. Планът ти е доста изкусен. Изненадан съм, че сам не съм се сетил.

— Защото по въпросите на сърцето си пълен глупак — тросна му се тя и го стрелна пренебрежително с поглед. — Истински късмет е, че имаш толкова умна сестра!

— Ще запазя коментара си за след празненството. — С тези думи той се изправи на крака и протегна ръка. — А сега, скъпа моя хитрушо, ще се оттеглим ли в кабинети ми, за да съставим списъка на жертвите на нашия сватовнически капан?

Вече мръкваше, когато Шарлот се отправи към къщи, за да вечеря със своя съпруг.

Алис, страдаща от силно главоболие след фиаското в библиотеката, помоли да ѝ занесат вечерята в стаята, оставяйки Лусиън сам в декорираната в зелено и златно трапезария, която внезапно му се стори огромна и странно пуста. За пръв път през последните две седмици той щеше да вечеря без Алис да седи от дясната му страна и да бъбри оживено. За свое огромно учудване откри, че нейното присъствие му липсва и то много. През цялото време, докато вкусваше от ястията, си мислеше само за нея, припомняйки си словесните им престрелки.

Когато лакеят му поднесе десерта, се отплесна от странното разграничаване, което тя правеше между тролове и зли духове, към следобедното ѝ стълкновение с коминочистача. Споменът накара един мускул да затрепти на бузата му.

Въпреки безинтересния външен вид, в гърдите на госпожица Феър туптеше сърце на истински Тарзан. След като почистиха библиотеката и болките от натъртванията му се поутоложиха, той с неохота си призна, че действията ѝ съвсем не бяха лишени от героизъм.

Това, което започна като нервен тик на бузата му, се превърна в усмивка, когато си представи надвесената над него Алис, с останките от скъпоценната му гръцка ваза в ръка, а редом с нея подскачащото, въодушевено пляскащо с ръце хлапе, надаващо окуражителни

възгласи. Каква странна двойка бяха! Като две малки маймунки... Особено момчето. Фактът, че бе запазил бодрия си дух въпреки многото страдания, бе истинско чудо.

При тази мисъл усмивката му се стопи. Бедното нещастно създание! То беше само кожа и кости и покрит с толкова дебел слой сажди. Как ли се чувстваше сега? Зает с обсъждането на сватовнически планове и организирането на празненството в Тистълуд Касъл, той съвсем бе забравил да попита за състоянието на своя нов... Какво? Гост? Слуга? Поклати глава. Какво щеше да прави с момчето?

„Да го дам в някой приют за сираци?“ — замисли се той, докато обираше с лъжичката сладкия сироп на пудинга. Тази идея му припомни усещането за слабото и треперещо телце, което се бе вкопчило в жилетката му, хълцайки от благодарност. Остави лъжичката и бутна недокоснатия десерт настрана.

Не! Не можеше да става и дума за приют за сираци, нито пък за приют за бедни. В мига, в който спаси детето от онзи коминочистач, той понесе отговорността за него, така както отговаряше и за бъдещето на Алис. А това означаваше, че е длъжен да се погрижи момчето да укрепне, което би било невъзможно в сиропиталището. Освен това, ако искаше да бъде напълно честен към себе си, трябваше да си признае, че изпитва възхищение към малкия катерач.

„Възхищение? Към едно мръсно улично хлапе?“ Високомерният аристократ в него бе изумен и искрено ужасен.

Сякаш не бе достатъчно смайващо, дето изобщо бе благоволил да забележи момчето, да не говорим за това, че се бе забъркал и в юмручен бой заради него.

Поради някаква причина, която напълно му убягваше, Лусиън отново забрави за предразсъдъците си на благородник и постави момчето извън социалното му положение. И това, което откри, когато пренебрегна срамния белег на бедността, бе едно умно и смело дете, което заслужаваше възхищението му много повече от разните егоистични, мързеливи и безполезни лордове и дами; едно дете, което заслужаваше много по-добро бъдеще от това, което зловещата съдба му бе отредила.

Изведнъж желанието да разбере къде е момчето и как се чувства му се стори най-важното нещо на този свят. Изгарящ от нетърпение,

той взе звънеца, за да повика лакея и да го разпита. Но в следващия миг го остави на мястото му, защото искаше лично да види детето.

Желанията му бяха загадка за самия него. Той, високомерният маркиз Тистълуд, да посещава някакъв си дрипльо и катерач по комините? Стана от масата, продължавайки да умува над необяснимите си постъпки. И както повечето от нещата, които бе направил или помислил през последните три седмици, той преписа смайващата промяна в себе си на влиянието на Алис. Беше изминал половината път до вратата, когато внезапно спря, осенен от нова мисъл.

Къде всъщност бе завел Тидзъл момчето? Замисли се за миг. Вероятно на долния етаж, където спяха слугите. Или на тавана? Къщата бе огромна и той никога не си бе правил труда да попита къде са стаите на прислугата. Този път взе звънчето и позвъни.

Лакеят безшумно се появи.

— Милорд?

Лусиън погледна объркано и за пръв път осъзна, че макар този мъж да работеше повече от пет години в дома му, той никога не бе благоволил да научи името му. По дяволите, дори не бе разговарял с него, освен с „да“ и „не“. Подобно на необяснимия импулс да види момчето, маркиз Тистълуд внезапно изпита изгарящото желание да узнае как се казва лакеят.

Мъжът изглеждаше толкова поразен, сякаш току-що го бяха уволнили.

— Хендрикс, милорд. Мелвин Хендрикс.

Лусиън кимна и се усмихна. Обаче отново усмивката на господаря по-скоро ужаси, отколкото успокои нещастния прислужник. Маркиз Тистълуд тежко въздъхна. Нима наистина бе такова страшилище? И ако бе така, как досега не го бе забелязал?

Поклати глава, когато обезпокоителният отговор изплува в ума му. И защо да забелязва? Като се изключи това, че им плащаше заплатите, досега той почти не забелязваше съществуването им.

— М-милорд? Нещо н-не е ли наред?

— Не. Храната бе превъзходна. Както и твоите услуги, Хендрикс.

За миг мъжът остана напълно слисан, после лицето му пламна от удоволствие.

— Ами, б-благодаря ви, милорд.

При вида на светналото лице на прислужника, принудената усмивка на Лусиън разцъфна в напълно искрена. Чувстваше се толкова окрилен, че човек можеше да си помисли, че той, а не слугата е получил похвала.

В гърдите му се надигна съвършено непознатото, но едновременно с това изключително приятно усещане, което бе изпитал същия следобед, когато момчето го прегърна.

— Дали знаеш къде Тидзъл е настанил малкия катерач?

— Възложи на една от камериерките да се погрижи за него. Последният път, когато я видях, тя го слагаше да спи в стаята си на тавана. — Усмивката му се разтегли чак до ушите. — Може би ще ви се сторя доста дързък, милорд, но това което направихте за момчето е изключително. Цялата прислуга мисли така.

Похвалата изпълни гърдите на Лусиън с такава гордост, че имаше чувството, че всеки миг ще се пръсне. Приемайки комплимента, без въобще да се запита защо един обикновен слуга може да го накара да се почувства толкова великолепно, маркизът леко наклони глава.

— А сега, Хендрикс, ще бъдеш ли любезен да ми кажеш къде мога да намеря момчето, за да му хвърля един поглед.

Лакеят се поклони.

— Ако позволите, милорд, за мен ще бъде чест да ви заведа лично.

Лусиън кимна.

С бърза крачка, толкова различна от обичайната му тежка и изпълнена с достойнство походка, лакеят поведе господаря си към таванския етаж през безкрайно дългите коридори. От време на време се натъкваша на някой от прислугата и всички без изключение зяпваха господаря с ококорени очи. След първоначалното смайване, Лусиън получаваше треперлив поклон, а той им отвърщаше с любезно кимване. Изминаха разстояние, което на маркиз Тистълуд се стори повече от километър. Накрая Хендрикс спря пред една леко открената врата.

— Да доложа ли за вас, милорд? — тържествено попита той.

Лусиън поклати глава.

— Това е обикновено посещение. Няма нужда от официалности.

По устните на лакея пробягна лека усмивка.

— Както желаете, милорд. Ще ви изчакам отвън, за да ви придружа обратно до покоите ви.

Маркизът кимна и бутна вратата. Стаята, макар и тесничка и оскъдно мебелирана, бе удивително приятна и уютна. Някой, навярно жената, която седеше до леглото и кърпеше нещо, бе окачила по стените няколко разноцветни репродукции и плетено килимче, които придаваха домашен чар на малкото таванче. Лусиън съсредоточи вниманието си върху леглото. По неподвижната купчина завивки бе ясно, че момчето е заспало.

Маркиз Тистълуд тихо приближи към леглото. Но една дъска проскърца. Жената мигновено вдигна глава. И щом го зърна, зяпна от изненада.

— Милорд! — ахна тя и се заплете в чаршафа, докато се опитваше да се изправи.

Без да помисли за господарското си достойнство, Лусиън се спусна към нея, за да ѝ помогне.

— Шшт! Да не събудим момчето!

Прислужницата изглеждаше като риба на сухо. Накрая успя да избъбри:

— Сторила ли съм нещо нередно, милорд?

— Шшт — повтори Лусиън и кимна с глава към леглото. — Не, не сте сторили нищо лошо. — Хвърли одобрителен поглед към измитото лице и прилежно вчесаната светлокафява коса на детето. — Ако се съди по външния вид на нашия гост, бих казал, че сте свършили чудесна работа. — Под мръсотията явно се бе крило едно изключително дете. Лусиън дори си помисли, че по нищо не се отличава от децата на благородните му приятели.

„Прекрасно дете!“ — невярващо си повтори наум. Откога обаче смяташе децата за прекрасни, а не за шумна и дразнеща необходимост?

Маркизът се усмихна и кимна. Очевидно практиката бе ключът към успеха на усмивките, понеже камериерката бе първият човек от прислугата, който нямаше вид, сякаш всеки миг ще припадне. Доволен от успеха си, Лусиън добави:

— Питам се дали момчето е добре.

Дълбока бръчка се образува между веждите ѝ.

— Толкова добре, колкото би могло да се очаква. Гладувал е и е бил пребиван от бой. Едва се сдържах да не се разплача с глас, когато видях синините и натъртванията по тялото му.

Лусиън присви очи.

— Повикахте ли лекар?

— Да, милорд.

— И?

— Нужна му е силна храна и чист въздух. Ще се оправи само след няколко седмици. — Лицето ѝ изведнъж се сгърчи и когато отново погледна към господаря си, очите ѝ бяха плувнали в сълзи. — Той е толкова мило дете, милорд! Моля ви не го изпращайте в приют за бедни! Пеги и аз ще се погрижим да не ви притеснява, ако позволите да остане. Двете с нея ще работим допълнително, за да изкараме за храната и покрива над главата му. Обещавам...

Лусиън сложи успокоително ръка на рамото ѝ.

— Всичко е наред... Как ти е името?

— Тили, милорд. Тили Дигби.

— Нямам никакво намерение да изпращам момчето в приют, Тили. И със сигурност не очаквам двете с Пеги да плащате за издръжката му. Аз...

— Милорд? — разнесе се слаб гласец откъм леглото.

— Да?

— Барт — машинално подсказа Тили.

— Името ти е Барт, така ли? — нежно попита Лусиън.

Детето кимна.

— Бартоломю Бръмбли. На ваш'те услуги, милорд.

Лусиън се усмихна на гордата нотка в гласа на малкия несретник.

— Бартоломю... Хубаво име! Много хубаво...

— И аз винаги съм го харесвал. Майка ми мъ е кръстила на Бартоломю Феър.

— А къде е майка ти?

Барт сви рамене.

— Сигур живее нейде. Не съм я виждал от... откак бях на пет години. Тогава ме продаде на Молз.

— Тя... те е продала? — маркиз Тистълуд беше потресен. Момчето кимна. — Господи, що за майка е това! Да продаде

собственото си дете!

— Мама имаше девет деца. Тя продаде всички ни. Момичетата отидоха при мадам Блакфрайрс. Те бяха девствени, поне мама така казваше, тъй че забавляват богатите контета, дет ги е страх да не фанат някоя болест, или богатите старци, дет обичат младичките. Колкот до останалите... — Отново сви рамене. — Те са си отишли много преди дъ съ родя.

Невъзмутимият тон, с който обясни, че сестрите му са били продадени като проститутки, смрази кръвта на Лусиън. Не можеше да приеме, че едно малко дете знае за подобно зло, а още повече, че го приема като нормална част от живота. Съвсем несъзнателно той протегна ръка и погали нежно хлътналата буза на детето. Сякаш с жеста си се опита да изтрие всичките му лоши спомени.

— На колко години си сега, Барт?

— На девет.

— Девет... — повтори маркиз Тистълуд, неспособен да скрие ужаса си. Детето бе толкова дребничко и слабо, че бе предположил, че е на не повече от седем.

Барт взе изненадата му за недоволство и притеснено се надигна на лакти.

— Моля ви, не ме гонете, милорд! Знам, че съм малък. Но съм умен и се кълна, че здравата щъ работя, ако ми позволите да остана! Не ям много и щъ спя...

— Шшт! — успокои го нежно Лусиън и внимателно го бутна да легне. — Нямам никакво намерение да те гоня.

Детето се втренчи в него, сякаш не смееше да повярва на късмета си.

— Няма ли?

Маркиз Тистълуд твърдо поклати глава.

— Никогиж?

— Искам да сключим сделка, Барт. Ще ми обещаеш да ядеш, докато стомахът ти не може да приеме и хапка повече, и да спиш в хубавата стая, където ще кажа на Тидзъл да те настани. Тогава ще можеш да останеш тук колкото искаш. Съгласен ли си?

Барт изхлипа, хвърли се към спасителя си и го прегърна с всички сили.

— О, да! Да, милорд! Шъ направя всичко, коет кажете! Само почакайте и шъ видите! Аз ще бъда най-добрият, най-верният слуга дето нявга сте имали!

Лусиън усети как очите му се навлажняват.

— Не се съмнявам...

И ако човешкото сърце наистина можеше да се разтопи, в този миг със сърцето на лорд Тистълуд се случи точно това.

[1] Стил в мебелировката, създаден от Томас Чипъндейл (1718–1779), съчетаващ функционалната целесъобразност на формите с изящната линия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Три дни след стълкновението ѝ с майстора-коминочистач, Алис седеше в луксозната каляска на Лусиън на път за Тистълуд Касъл. Шарлот споделяше купето с нея, докато маркиза и Клейтън яздеха отстрани, възседнали два прекрасни жребеца, които бяха купили предишната седмица от прочутите конюшни Татърсол. Отделно пътуваше багажа им, както и неколцина градски слуги.

Шарлот, която бе изтощена от бала преди официалното откриване на сезона, спеше в ъгъла, а Алис бе потънала в мрачни мисли.

„Тистълуд“. При всяко повтаряне на това име сърцето ѝ болезнено се свиваше. Изпитваше истински ужас, че отново ще го види. Макар че бяха минали почти петстотин години, откакто за последен път бе зърнала масивните каменни стени, срамът и вината ѝ за това, което се бе случило там, все още пареха, а раната ѝ от смъртта на Лусън... все още кървеше.

Примигна, за да отпъди сълзите, които винаги напиреха при спомена за него, подпря буза в леденото стъкло на прозорчето и се втренчи в тъжния зимен пейзаж. Как щеше да издържи през следващите две седмици под покрива на мястото, скътало толкова скръбни и печални образи? Всичко там, независимо колко се бе променило от годините и човешките ръце, щеше да ѝ напомня за Лусън.

Щеше да усеща нежното му присъствие във всеки камък и всяка греда; да чува съблазнителния му глас в шепота на нощния вятър. А което бе още по-обезпокоително, щеше да усеща мириса му в призрачния дъх на мащерката, камшичето и великденчето. Лусън винаги бе ухаел на слънцето и зелените хълмове на Тистълуд; свеж като невинността и в същото време чувствен като земните недра. И от мига, в който я бе взел в прегръдките си, Алис не можеше да види и частица от въздуха на Тистълуд, без да изпита болезнения копнеж да почувства ръцете му около себе си.

Затвори очи. От устните ѝ се изтръгна тихо ридание. Ако в този миг някой я попиташе дали знае къде се намира адът, без колебание би отговорила: в Тистълуд Касъл.

Очевидно изглеждаше толкова зле, колкото се чувстваше, защото Шарлот, която се бе събудила, се наведе към нея и нежно постави длан на бузата ѝ.

— Как си, скъпа? Не ти е прилошало от люлеенето, нали?

Алис измъчено се усмихна. Шарлот бе най-милото и добро същество, което бе срещала през вековете и с което би искала да си остане приятелка, след като отново се превърне в смъртна. Взе ръката ѝ и я стисна.

— Добре съм, Лоти. Просто се бях замислила.

— Съдейки по тъжното и нещастно изражение на лицето ти, май мислите ти са били много печални. Ах! Но разбира се! В момента минаваме през Съри и, ако добре си спомням, твоят дом е само на няколко километра оттук. Затова ли тъжиш?

— Да... — Е, със сигурност не можеше да ѝ каже, че тъгува за мъжа, който нейният брат е бил преди близо петстотин години.

Шарлот разбиращо кимна.

— Спомням си колко ми беше мъчно за Тистълуд, когато се омъжих. Направо щях да се стопя от скръб, ако Клейтън не ме водеше там толкова често през първата година на брака ни. Ако искаш, ще помоля Лусиън да спрем във Феърфакс на връщане.

— Не! — Прозвуча много остро и видя смаяния поглед на Шарлот. Затова добави по-меко: — Не, аз... не искам да ви притеснявам... — Истината бе, че онази единствена нощ, която бе прекарала в стария си дом, преди да потегли за Лондон и за къщата на Лусиън, бе истинско мъчение, защото всичко във Феърфакс Касъл ѝ напомняше за живота ѝ като смъртна и за страданията, които бе причинила.

Шарлот отново кимна разбиращо.

— Много добре осъзнавам, че моят брат не е образец на топлотата и състраданието, но не е и чак такъв безсърдечен звяр, че да ти забрани да посетиш родния си дом.

Алис отново поклати глава.

— Може би по-скоро аз съм безсърдечен звяр, защото, ако трябва да бъда искрена, нямам никакво желание да посещавам Феърфакс.

Знам, че звучи ужасно, но горя от нетърпение да се върна в града и да се потопя във вълнуващата атмосфера на сезона. — Не бе лъжа. Наистина копнееше да се върне в Лондон, за да започне изпълнението на сватовническите си планове.

Шарлот се засмя и я целуна.

— Не си безсърдечна, скъпа моя, просто си още много млада. И е съвсем естествено да се вълнуваш от баловете и да копнееш за обществото на твои връстници. Когато решихме да дойдем в Тистълуд, двамата с Лусиън взехме под внимание всички това и смятаме да те изненадаме с празненство в замъка. Помислихме, че е хубаво да се сприятелиш с някои девойки преди началото на сезона. Лусиън и Клейтън са поканили на лов и неколцина млади мъже, така че ще имаш възможност да упражниш танцьорските си умения и изкуството да водиш светски разговор.

— Празненство в замъка... — Мислите й бясно препускаха. — Ще има и други млади жени?

— И мъже...

— Да, разбира се — отсъстващо промърмори Алис. Ако Лусиън бе участвал в изготвянето на списъка с гостите, сигурно бе поканил и госпожица Кастел. Идеална възможност за нейното сватовничество. — Имаш ли нещо против да ми кажеш кого сте поканили? А може би и да ми разкажеш по нещо за всеки гост, за да не се чувствам неудобно?

— Точно това възнамерявах да направя. — Шарлот отвори дамската си чантичка и извади някакъв лист. Разгъна го и прочете първото име. — Лорд Лангли и дъщеря му, госпожица Даяна Рамзи. — Вдигна глава, за да поясни: — Съседи са на Лусиън в Тистълуд. Макар че Даяна е по-голяма от теб — миналия месец навърши двадесет и четири — сигурна съм, че ще я харесаш. И тя като теб е отлична ездачка. Освен това е най-добрият ловец в областта. Преди две години на лов за лисици сложи всички мъже в джоба си.

— Сигурна съм, че чудесно ще се разбираме! — Направо ръцете я сърбяха да грабне листа, за да види дали госпожица Кастел фигурира в списъка. Вместо това обаче попита: — Поканили ли сте някого от Лондон?

Шарлот вдигна глава и въпросително я изгледа.

— Има ли някой, с когото специално искаш да се запознаеш? Някой млад мъж, предполагам?

Алис едва се сдържа да не попита направо дали е поканена госпожица Кастел. Но навреме се сети, че в такъв случай ще трябва да каже къде е чула за тази жена и да обясни защо се интересува от нея. Припомни си обещанието, което бе дала на помощничката на мадам Фаншон, и предпочете да излъже:

— Помислих, че би било много хубаво да си имам приятелка, която да мога да посещавам, след като се върна в града.

Удовлетворена от отговора ѝ, Шарлот погледна към листа. Показалецът ѝ се плъзна по страницата и тя замислено изрече:

— Лондон... Да видим сега... — Пръстът ѝ се спря. — А, да! Лорд и лейди Уейкхърст и дъщеря им Касандра. Лондонската им къща се намира на Мейфеър. Каси е много фино и изискано създание на осемнадесет години. Изтънчена! Истинска дама! Нещо между теб и мен. Винаги съм смятала, че ѝ липсва жизненост, но Лусиън е на мнение, че ще бъде добър пример за теб. Освен това и...

Без никакво предупреждение каляската рязко спря и двете жени се вкопчиха в страничните дръжки. Отвън се чуха възбудени гласове, придружени с цвиленето на кон.

— Какво ли се е случило? — възкликна Шарлот и надникна през прозорчето.

Сякаш в отговор се чу едно силно „туп!“, след което жребецът на Лусиън, но без ездача си, профуча покрай тях. В продължение на един дълъг миг двете жени се вираха недоумяващо. После Шарлот изпищя пронизително:

— Лус! Мили боже, Лус! — и изхвъркна от каляската. С развята светложълта рокля, подобно на внезапно избухнал пламък, тя се стрелна по замръзалия път.

Алис тутакси я последва. Сърцето ѝ лудешки заблъска при мисълта, че Лусиън е ранен. Или нещо още по-лошо... Стомахът ѝ се бе свил и тя отчаяно повтаряше:

— Моля те, Господи! Моля те, нека да е добре!

Шарлот разбута скупчилите се на пътя прислужници.

В следващия миг отчаяният ѝ вопъл разцепи въздуха. Изпълнена с ужас, ала не за себе си и за това, което щеше да изгуби, ако Лусиън умре, а за самия него и за неговата застрашена душа, Алис разблъска с лакти човешката стена, изпречила се на пътя ѝ. Когато най-послед стигна до маркиза, цялата се вледени.

Лежеше по гръб, с безжизнено отпуснати ръце и крака. Главата му почиваше неподвижно в скута на сестра му. Приличаше на мъртвец. Алис застина, вцепенена от ужас и мъка. Гледаше втренчено смъртнобялото му лице и не можеше да повярва на очите си.

В този миг се разнесе пронизителен писък, последван от: „Мили боже, милорд! Добре ли сте?“. Барт профуча като вихър и се хвърли върху гърдите на своя благодетел. Това я извади от вцепенението.

— Лусиън? — задавено простена Алис. Краката ѝ внезапно омекнаха и тя се свлече на колене в калния сняг. Накъсаните ѝ ридания се смесиха с тези на Шарлот и Барт. Протегна ръка и нежно докосна хладната буза.

През последните няколко седмици той бе започнал да означава много за нея. Много повече, отколкото изобщо някога си бе представяла, че е възможно. През деня мислеше непрекъснато за него, а през нощта го сънуваше. Ако не знаеше, че е невъзможно, щеше да реши, че се е влюбила.

В този миг чувствата ѝ бяха толкова силни, че с радост би разменила безсмъртната си душа срещу способността на Ангъс да лекува. Би се съгласила завинаги да остане заточена в подземното царство, безнадеждно и обречено, докато се превърне в пепел. Би дала всичко, за да го спаси.

И сякаш някой — Ангъс или Бог — бе чул изтерзаната ѝ молба, защото тъмните ресници на Лусиън потрепнаха. За един кратък миг се втренчи в нея. Тъмносивите му очи бяха замъглени и празни. После промърмори с раздражен глас, който се стори на Алис по-прекрасен и от ангелски хор:

— За какво, по дяволите, сте се разревали? Не може ли човек да падне от коня си?

— О, Лус! — задавено промълви Шарлот и покри лицето му с целувки.

— За бога, Лоти! — избухна той и се опита да се надигне, за да прекрати съзливите излияния. За негово безкрайно разочарование обаче, усилията му се оказаха напразни. Някаква тежест притискаше гърдите му. Какво, по... — тогава видя Барт, който се бе вкопчил в палтото му и ридаше неутешимо, сякаш бе загубил най-добрия си приятел. — Барт? — промърмори Лусиън и леко докосна слабото потръпващо рамо.

Барт вдигна глава и го погледна с празен поглед. Ала в следващия миг нададе дрезгав писък, скочи и го зяпна с такова изумление, сякаш господарят му току-що се бе надигнал от гроба. Първите му думи потвърдиха, че точно това си бе помислил.

— Н-не сте ли мъртъв?

Лусиън се намръщи, но си личеше, че не е ядосан.

— Разбира се, че не съм мъртъв. Откога мъртвец може да седи и да разговаря?

— Явно не си мъртъв, Лус, но сигурно си се ударил зле при падането — загрижено се намеси Шарлот и сложи облечената си в ръкавица ръка на гърдите му, за да му попречи да стане. — Трябва да останеш да лежиш неподвижно поне докато не се уверим, че нямаш нищо счупено.

— Уверявам те, че щях веднага да забележа, ако имах нещо счупено — сухо я информира брат й. Въпреки всичките му уверения обаче, че нищо не го боли, когато седна от устните му излезе съскащ звук, защото всички кости и мускули го боляха, сякаш го бяха смазали от бой.

— Лус... — възрази Шарлот и посегна към рамото му.

Той изръмжа недоволено и я бутна настрана.

— За последен път ти казвам, Лоти! Добре съм. — Решен да докаже твърдението си, той понечи да се изправи, но рухна отново по гръб, тъй като остра болка прониза десния му глезен. През стиснатите му зъби се изливаше поток от грозни проклетия, докато внимателно разтриваше пулсиращия си крайник през твърдата кожа на ботушите си.

— Ти наистина си най-твърдоглавия мъж, когото съм имала нещастieto да познавам! — възкликна сестра му, изправи се и с явно неодобрение се втренчи в него. Без да обръща внимание, че слугите са съвсем наблизко и чуват всяка нейна дума, тя сложи ръце на кръста си и продължи да му се кара. — Без съмнение така само ще си причиниш допълнителна вреда. Заради ината си нищо чудно през следващите няколко седмици да се наложи да ходиш с патерици. Спомням си...

— Достатъчно! — изрева Лусиън. Твърдо решен да вземе нещата в свои ръце и да защити малкото достойнство, което му бе останало, той заяви с най-заповедническият си и господарски тон: — Няма никакво основание за подобни приказки. Просто съм си навехнал

глежена. Нищо повече. — Докато говореше, продължаваше да масажира въпросния глезен. За негово облекчение вече можеше да мърда крака си в ботуша, макар че всяко движение бе истинско мъчение.

Очевидно болката се бе изписала на лицето му, тъй като непокорната му сестра гневно занарежда:

— Може и да няма нищо счупено, но от начина, по който се мръщиш и се свиваш, става ясно, че навяхването е достатъчно лошо, за да не можеш да яздиш през останалия път. — С тези думи тя даде знак на двама от лакеите да помогнат на господаря си да стане.

Лусиън отвори уста, за да възрази и да отхвърли всякаква помощ, но от устните му излезе само измъчено стенание. После маркиз Тистълуд стисна зъби и ръцете му с благодарност се вкопчиха в раменете на двамата лакеи. През младостта си вече бе преживял счупване на глезен и познаваше страданията и мъчителните болки след това.

От този спомен се почувства още по-зле. Отчаяно се нуждаеше от нещо — каквото и да е то — само и само да го разсее. Огледа насъбралото се множество.

Каква странна картинка представляваха! Шарлот пристъпваше от дясната му страна и все даваше наставления на двамата прислужника. Отляво пък крачеше Алис с мрачно изражение, сякаш го изпращаше в последния му път. Зад тях се точеха останалите слуги. Процесията завършваше с Барт, който държеше шапката си с такова тържествено благоговение, като че ли бе шаферка, носеща края на дългия шлейф на булката.

Всички погледи обаче бяха вперени в маркиза, а състраданието и мъката в тях не можеха да се сбъркат. Фактът, че прислужниците му съчувстваха и явно бяха загрижени за неприятното положение, в което бе изпаднал, искрено го изненада. През всичките години, откакто бе техен работодател, той нито веднъж не се бе замислил за чувствата им. Никога не ги бе смятал за важни. Но сега, когато бе заобиколен от толкова искрена загриженост, и то от страна на хора, които до неотдавна бе смятал за незначителни, осъзна какво голямо значение има това.

Всъщност той си даваше сметка, че не заслужава вниманието на прислугата, окуражаващите им усмивки и милите утешения, докато го

подкрепяха по неравния и хлъзгав път. Със сигурност не бе направил нищо, за да спечели подобна привързаност, с изключение на това, че бе увеличавал заплатите им и им бе давал допълнително възнаграждение за Коледа.

Чак когато Барт притича до него и мушна слабата си детска ръка в неговата, за да изрази подкрепата си, Лусиън разбра на какво се дължи прекрасното им отношение, защото лицата им светнаха и изразиха нежна гордост. Беше съвсем ясно, че новите им чувства не се дължаха на парите, а на благородната му постъпка спрямо бедното дете.

Напълно объркан, Лусиън премести поглед към малкия, който го гледаше с огромните си, пълни с обожание очи. Фактът, че нещо толкова незначително можеше да предизвика такава огромна благодарност, бе смайващо невероятен. А още по-смайващо бе обстоятелството, че маркиз Тистълуд изпитваше блажено удоволствие от тази демонстрация на чувства и привързаност.

— Внимателно, милорд — предупреди го лакеят от лявата му страна и го хвана по-здраво, за да го подкрепи по заледения участък пред вратата на каляската.

Лусиън вдигна глава, срещна погледа му и изрече с усмивка:

— Благодаря, Динсмор. — Наистина си заслужаваше усилието да научи имената на слугите си заради радостта, която се изписа по лицето на мъжа.

Докато чакаше другия лакей, Кътлър, ако правилно си спомняше името му, да отвори вратата, Барт стисна окуражително ръката на маркиза за последен път и неохотно понечи да се отдръпне. Лусиън му се усмихна нежно и задържа ръката му.

— Ще ми окажете ли честта да пътувате заедно с мен в каляската, млади човече? Установих, че глезенът почти не ме боли, когато ме държиш за ръка. — И наистина беше така. Радостните чувства, които стопляха сърцето му, го разсейваха и той почти не усещаше болката.

Подобно на Динсмор и лицето на Барт засия.

— Шъ я държа през целия път до Съсекс, милорд, и то с най-голямо удоволствие!

Лусиън отвори уста да отговори, но забеляза, че Алис крачи напред-назад от другата страна на пътя, където Клейтън и конярят

напразно се опитваха да успокоят жребеца му. Лицето на повереницата му беше смръщено. Вгледа се по-внимателно. Тя явно не се мръщеше на разбеснелия се кон, а на пътя. Въздъхна, тъй като видя, че устните ѝ се раздвижиха.

По дяволите! Алис отново разговаряше с въображаемия си приятел! Лусиън стисна зъби, за да не извика от болка, докато лакеят му помагаше да се качи в каляската. Закле се, че по някакъв начин ще прокуди... как му беше името? Хмм... А, да! Хедли. Ще го прогони от въображението на момичето.

Маркизът обаче не подозираше, че в този момент Алис лично би отстранила Хедли, при това колкото се може по-надалеч.

— А ако беше убил Негова Светлост с глупавите си игри! — изсъска тя и посочи към побеснелия кон, безмилостно измъчван от двойка кискащи се малки феи.

Пакостливият дух заби късия си набит крак в снега.

— Не ме гледай с този обвинителен поглед! Не съм виновен, че феите нападнаха жребеца на лорд Надут пуяк.

— О, така ли? — Алис саркастично вдигна вежди.

— О, да! Няма да откриеш никакво доказателство, че имам нещо общо с това.

— Ако не греша, Бийкън се е заплел в гривата, а Скър се люлее на опашката. И двамата, доколкото си спомням, са твои приятели.

Черните като мъниста очи на Хедли се сведоха виновно и се приковаха в дупката, която дълбаеше с крака си.

— И какво? Това нищо не доказва.

— Тъкмо обратното. Тези двамата са от кентските гори, а сега сме в Съри.

— Е, и?

Алис сложи ръце на кръста си и погледна надолу към Хедли по начин, който удивително напомняше на Шарлот.

— Трябва да ме мислиш за пълна глупачка, ако вярваш, че след петстотин години не съм разбрала, че горските феи никога не напускат местата, които обитават, без нечии изрични инструкции. И със сигурност няма да торможат конете в непознати земи, освен ако не изпълняват специална мисия.

Хедли шумно подсмъркна.

— Е, и?

— И след като ти си единственият за когото знам, че не изпитва топли чувства към Лусиън, кой друг би могъл да е виновен? Уверявам те, че в Англия няма нито една фея, която да се осмели да си позволи толкова опасна шега с преродения син на Ангъс и то само заради собственото си забавление. Е?

Дупката в снега застрашително се увеличаваше.

— Просто исках да му дам урок, задето ме нарече „пълна небивалица“ — смънка Хедли, без да я поглежда.

— Да давам уроци на маркиз Тистълуд е моя работа, а не твоя! Твоята задача е да ми помагаш и точно сега аз настоявам да го направиш, като изпратиш приятелите си обратно в Кент.

Хедли възмутено изръмжа. Алис извади последния си коз.

— Или ще бъда принудена да призова Алура и да я помоля да докладва на Ангъс, че едва не си убил сина му отново. Освен това очаквам от теб да ми обещаеш тържествено, че за в бъдеще ще се въздържа от подобни опасни шеги.

Пакостливият дух изглеждаше доста обезпокоен.

— Нямах намерение да нараня този надут задник, само да го посрамя — измънка той и ритна ядно в дупката.

— За нещастие постигна и двете. А сега...

— Алис!

Тя въздъхна и погледна към каляската. Лусиън се бе облегнал на вратата и нетърпеливо ѝ даваше знаци да се върне.

— Идвам! — извика тя. После извърна поглед към Хедли и нареди: — Изпращаш двете феи в Кент! Веднага!

Докато Хедли обикаляше около побеснелия кон и крещеше нещо на езика на феите, който тя не разбираше, Алис свали ръкавиците си от ярешка кожа и коленичи. Напълни шепите си с чист бял сняг. В това време конят се поуспокои. След като заповяда на пакостника да пътува с нея, за да може да го държи под око, Алис се върна при каляската.

В сравнение с хапещия студ навън, вътре бе топло и приятно. Босият Лусиън бе настанен на седалката срещу Шарлот, а навехнатият му глезен почиваше в скута на сестра му. До него седеше Барт, който потупваше и галеше ръката му, както любяща майка утешава капризното си дете. А свит под седалката и мърморещ вероятно обиди по неин адрес, се гушеше нацупеният Хедли.

Шарлот вдигна глава от глезена на брат си.

— Какво правеше навън? Започнах да се тревожа, че ще измръзнеш до смърт.

Алис протегна шепите си, пълни със сняг.

— Събирах сняг за глезена на Лусиън. Помислих, че ще облекчи болката.

— Като че ли кракът ми вече не е достатъчно измръзнал — промърмори той и ѝ хвърли недоволен поглед.

— О, не бъди неблагодарен, Лус. Мисля, че е много мило от страна на Алис да пожертва ръкавиците си, за да събере сняг. И ако някой трябва да се оплаква от измръзване, то това е тя. Само погледни бедните ѝ ръце. — Шарлот взе ръцете на приятелката си и ги стисна между топлите си длани. — Съвсем са се сковали от студ!

За огромно изумление на Алис, той не издаде един от обичайните си презрителни звуци, нито пък я удостои с мрачен поглед, а след като я гледа замислено известно време, на устните му се изписа лека усмивка.

— Напълно си права, Лоти. Много е мило от нейна страна. Благодаря ти, Алис!

Алис се взираше в него, твърде омагьосана от красотата му, за да отговори. Когато се мръщеше, бе хубав, но когато се усмихваше, ставаше неустоим. Алис сведе глава, за да скрие издайническата червенина, плъзнала по лицето ѝ, и задавено промълви:

— Няма за какво. Би ли искал да сложа снега върху глезена ти?

— Да, ако не те затруднява.

Чак тогава погледна раната му.

— О, Лусиън! — Докосна я нежно. — Изглежда ужасно! Сигурен ли си, че не е счупен?

— Напълно. — Той размърда пръсти, за да потвърди думите си, макар че движението го накара да потрепери от болка. — Изглежда лошо, отколкото е всъщност. Мога да те уверя, че след няколко дни ще се възстановя.

— Откъде си толкова сигурен?

— По време на войната на два пъти имах подобни рани, макар и не след падане от кон.

— И как стана? — намеси се Шарлот.

— Не знам. В един миг двамата с Клейтън... — издаде съскащ звук, докато Алис поставяше снега върху подутия му глезен, —

яздохме съвсем спокойно и обсъждахме новото първокачествено стадо на лорд Конуей. В следващия миг Чарлмейн се изправи рязко на задните си крака и препусна като пощурял. Ако бях суеверен, щях да кажа, че е бил обладан от зла сила.

— Суеверен или не, няма да ти навреди следващия път, когато яздиш този звяр, да използваш пръчка от самодивско дърво, а не обикновен камшик — заяви Шарлот и зави с вълнената наметка бедрото му.

Лусиън я изгледа, сякаш бе полудяла.

— И защо ще правя подобно нещо?

— Не си ли спомняш лейди Тремейн?

— Лейди Тремейн? — намръщи се брат й.

— О! Разбира се, че не си я спомняш. Колко глупаво от моя страна. Ти беше още бебе, когато татко ми я подари. — Шарлот го потупа извинително по крака. — Лейди Тремейн бе моето първо пони. Получих я за четвъртия си рожден ден. За да не досаждам с подробности, ще кажа само, че тя се оказа изключително лоша. Хапеше всеки, който се доближеше на една ръка разстояние от нея, и ме хвърляше от седлото всеки път, когато се осмелях да я яздя. Татко вече сериозно обмисляше дали да не я убие, когато бавачката Спратлинг предложи да използвам пръчка от самодивско дърво вместо обикновен камшик — прогонвала лошите духове и усмирявала омагьосаните коне.

— И получи ли се? — намеси се Барт, чието лице се бе удължило от почуда.

Шарлот се усмихна и приятелски му намигна.

— Само два удара по задните й части и тя се превърна в най-покорния кон.

Както можеше да се очаква, Лусиън изглеждаше скептичен.

— Пръчки от самодивско дърво? Зли духове и омагьосани коне? Ха! Суеверни глупости! Следващото, което ще ме посъветваш, е да си пъхна четирилистна детелина под шапката и да затанцувам в кръг.

— Това се прави само ако искаш да видиш феите!

Маркизът отмести недоверчивия си поглед от сестра си към повереницата си.

— И какво още? Да напръскам коня си със светена вода и да накарам някой свещеник да му почете?

Подигравателният тон накара Алис да настръхне.

— Разбира се, че не. Сега ти говориш глупости.

— Аха! Нека да се вслушаме в гласа на разума — промърмори Лусиън, достатъчно високо, за да го чуят.

— Наистина, Лус. Само защото си в лошо настроение, задето падна от коня, не ти дава основание да бъдеш груб — скара му се Шарлот. Хвърли осъдителен поглед към брат си и се обърна към Алис: — Моля те, по-добре ни кажи ти какво би направила за този кон? Намирам историите за магии и духове за изключително интересни и забавни.

Лусиън изсумтя презрително и затвори очи, сякаш подобни разговори го приспиваха. Алис сви рамене.

— Много просто. Ще окача звънче на врата му.

— Звънче?

— Проблемът на коня на Лусиън не са злите духове, а палавите горски феи. Те обаче мразят звънчетата.

Това предизвика поредното изсумтяване на Лусиън. Шарлот не му обърна никакво внимание.

— Сега си спомням, че нани Спратлинг казваше същото. Но защо мразят звънчетата?

— Защото ги свързват с църквата. Феите и духовете се ужасяват от Бог и неговия гняв.

Шарлот озадачено смръщи вежди.

— Колко странно!

— Що някой шъ го е страх от Бог? — Лицето на Барт изразяваше не по-малко учудване от това на Шарлот.

— Според легендите най-първите феи са били прокудени ангели — обясни Алис. — След като са изпаднали в немилост пред Бога, те са изгубили завинаги безсмъртните си души.

— Не ги упреквам тогава — отбеляза Шарлот и деликатно сви рамене. — Наистина е ужасяващо да нямаш никаква надежда, че един ден ще отидеш на небето.

— А Бог що ги е прогонил? — изтърси Барт, след като няколко минути обмисля обяснението на Алис. — Толкова ли са били лоши?

Детското му любопитство предизвика усмивка на устните ѝ.

— Тяхното престъпление се е състояло в това, че са позволили да бъдат подмамани от Сатаната. Но прегрешението им не е било чак

толкова голямо, че да отидат в ада. И останали точно пред вратите на Рая. Затова някои феи и духове се реят във въздуха, други са се сгушили в дърветата, трети пърхат във водата, а има и такива, които обитават земните недра.

— Щом кат феите не са били толкоз лоши, че да идат в ада, нито толкоз добри, че да останат на небето, к'во става с тях кат умрат?

— Те са вълшебни. Когато вълшебството свърши, обикновено след хиляда години, те просто изчезват.

Последното обяснение предизвика шумно възмущение от страна на Лусиън.

— Иска ми се тези глупави легенди да последват примера им и също да изчезнат. — Отвори очи и хвърли раздражен поглед на повереницата си. — А сега, ако молбата ми не ви се струва прекалено нескромна, бихте ли сменили темата? Достатъчно ми е, че ще ми се наложи да изтърпя глупавите бръцолевеници на арендаторите си в Тистълуд.

— Разбираш ли — започна Шарлот и сви устни, за да потисне напирания в гърдите ѝ смях, — арендаторите вярват, че Лусиън е прероден рицар на име Лусън, живял през тринадесети или четиринадесети век, който...

— Тя вече е прочела тази история — прекъсна я брат ѝ. — Така че, за да приключим с досадната тема, ще поясня, че моите арендатори са убедени, че аз съм преродилият се Лусън, който се е върнал, за да спаси душата си.

— Предполагам, че вярата им ще укрепне още повече, след като се появиш в имението, придружен от млада жена на име Алис — изтъкна Шарлот и дяволито се засмя. — Не се съмнявам, че единственото им желание ще бъде вие двамата да се ожените.

Лусиън остана не по-малко смаян от Алис. „Въпреки че да съм омъжена за него, едва ли би било толкова лошо“ — помисли си тя и сведе ресници, за да прикрие възхищението, с което изучаваше красивото му лице и стройното му тяло. „Не, в никакъв случай няма да е лошо. Просто е невъзможно.“

Явно Лусиън сметна идеята ѝ за изключително противна, понеже възмутено изпуфтя:

— Дори и моите арендатори, доколкото и да са с развнтено въображение, не са толкова оглупели, че да си помислят, че Алис е

подходяща за моя съпруга.

Грубата забележка засегна Алис много повече, отколкото бе очаквала. Не че имаше желание той да гледа на нея като на бъдеща невеста. Просто намираще за много безсърдечно да е смятана за толкова незначителна и нежелана от един мъж, който неудържимо я привличаше. Това разклати вярата ѝ в самата нея и тя сериозно се запита, въпреки постоянните уверения на Шарлот в противното, дали не е лишена не само от красива външност, но и от прилични обноски и приятен характер.

Въздъхна тежко. Е, добре. Какво значение има за нея високомерният лорд Тистълуд? Много скоро той ще бъде щастливо оженен за госпожица Кастел, а тя ще бъде свободна да си намери мъж с по-малки претенции.

По някакъв начин обаче мисълта да се отдаде на друг, а не на Лусиън, я направи нещастна. С всеки изминал миг все повече и повече осъзнаваше тъжната истина, че желае маркиза и копнее за него.

„Ще го преодоля!“ — С тази мисъл тя решително се изправи. Нямаше друг избор. Дори и да се бе осмелила да се поддаде на чувствата си, Лусиън бе дал ясно да се разбере, че не се интересува от нея. Единственото, което го вълнуваше, бе да я омъжи, за да се отърве. Мисълта за сватовническите му планове ѝ напомни за нейната задача.

— Ще ми кажеш ли кои са останалите гости, поканени на празненството? — рязко се обърна тя към Шарлот с решителност, породена от отчаянието. Колкото по-скоро се оженеше Лусиън, толкова по-скоро ще се окаже далеч от него и от обърканите чувства, които събуждаше у нея.

— Предполагам, че няма да възразиш, ако продължим с обсъждане на партито? — В тона на Шарлот имаше саркастична нотка.

С израз на върховна досада, Лусиън облегна глава на тапицираната с коприна стена на каляската, затвори очи и промърмори:

— Както желаете.

С елегантен жест Шарлот вдигна листа и зачете. Когато след половин час остави списъка, Алис не можа да скрие разочарованието си.

— Защо ми изглеждаш недоволна, скъпа?

Лусиън отвори очи и ги втренчи въпросително в повереницата си, която поклати глава, докато отчаяно се опитваше да измисли най-

тактичния начин да попита защо госпожица Кастел не е сред поканените.

— Тогава какво има? — нежно настоя Шарлот. — Може би искаш да присъства някой твой приятел?

— Не е приятел, но... Да, има някой, с когото бих желала да се запозная... — нерешително изрече Алис.

— И кой е той? — Въпросът бе зададен от Лусиън. Колкото и странно да бе, той я гледаше с искрен интерес.

Алис се наведе над глезена му, уж да провери дали снегът е на мястото си.

— Рейна Кастел — едва чуто промълви тя.

Думите ѝ бяха посрещнати с пълно мълчание. Измина цяла вечност, преди да се осмели да вдигне глава. Шарлот я гледаше ужасено, а Лусиън имаше изражението на човек, който току-що е седнал на остър трън. Когато пронизващият му поглед се срещна с нейния, обърканото изражение се смени с твърде обичайното за него — пълно неодобрение.

— Какво знаеш за Рейна Кастел? — изръмжа той.

Обхваната от необясним трепет, Алис отново сведе поглед към снежната купчинка.

— Не много. Подочух, че била твърде известна и си помислих... ами... Помислих си, че тя може да ме научи на някои женски хитрости...

Лусиън остро се изсмя.

— О, тя знае много тънкости за привличане на мъже, но те не са от тези, които бих желал да научиш.

— Но защо? Ти даде съвсем ясно да се разбере, че нямаш търпение да ме омъжиш. Не искаш ли да усвоя всички женски уловки? — Алис вдигна глава и въпросителният ѝ поглед се срещна с неговия, който в момента приличаше на развълнувано море.

В отговор Лусиън се обърна към Шарлот. Тя обаче вдигна ръце и поклати глава.

— О, не, Лус! Ти ще се оправяш с всичко това.

Маркизът отново погледна към повереницата си. Беше напълно объркан. Накрая прочисти гърлото си и рече:

— Рейна Кастел е калинка.

— Калинка?! — Дали това не бе гальовното название на любимата жена?

— Нали разбираш... — безпомощно махна с ръка, — жена със съмнително поведение...

Алис наклони глава, очаквайки по-нататъшните му обяснения.

Лусиън отново махна с ръка.

— Тя е *fille de joie*^[1].

— Съжалявам. Страхувам се, че не знам френски.

— О, по дяволите!

— Тя е любовница на Лусиън — раздражено възкликна Шарлот.

— Л-любовница?

— За бога, Лоти! Нужно ли е винаги да си толкова безцеремонна? — изръмжа Лусиън и лицето му придоби подозрителен пурпурен оттенък.

— Пфу! Стига с тези срамежливости, Лус! Рано или късно, когато я представим в обществото, Алис ще чуе клюките...

В гърдите ѝ се надигна някакво лошо предчувствие и тя отмести поглед от раздразеното лице на Шарлот към непроницаемата физиономия на брат ѝ. После въздъхна.

Дотук с надеждите ѝ за лесно сватовничество.

[1] Момиче за забавление (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

— Тистълуд Касъл — обяви Шарлот и леко почука с показалеца си по стъклото.

Барт прилепи лице към прозореца.

— Брей, мътните ме взели! Ами чи туй си е цял палат!

— Джентълмените никога не казват „мътните ме взели“ — тихо го поправи Лусиън.

Момчето извърна лице и впи поглед в своя герой.

— А кво казват джентълмените?

Лусиън се замисли за миг.

— Дявол да го вземе, това е истински дворец!

— Дявол да го вземе, тва е истински дворец — повтори Барт и засия. — Тва ми харесва... Дявол да го вземе! Дявол да го вземе!

Урокът на брат й по ругатни, подходящи за висшето общество, предизвика усмивката на Шарлот и тя се извърна към Алис.

— Какво мислиш за мястото, което ще бъде твой дом през следващите две седмици?

Алис би предпочела да е сама, когато се изправи пред замъка, и затова неохотно извърна поглед към сумрачния пейзаж. В далечината, заобиколен от дълбок ров, с извисяващи се назъбени кули, огрян от залязващите лъчи на слънцето, се издигаше Тистълуд Касъл.

Разкрилата се пред очите й гледка я остави смаяна и бездиханна. Замъкът изглеждаше точно така, както го бе видяла за пръв път преди толкова много години през онази трепетна вечер, когато двамата с баща й бяха пристигнали в имението, за да отпразнуват годежа й с Лусън. Затвори очи. Видя годеника си, който препуска насреща й.

Доспехите му изглеждаха сребърни на гаснещата светлина на деня. Широкият му зелен плащ улавяше последните слънчеви отблясъци, докато мракът наоколо се сгъстяваше като черен покров. Вече бе само на метър от нея. Тогава дръпна поводите на светлосивия си жребец. За няколко безкрайни секунди остана неподвижен. После

рязко свали шлема си, разкривайки дългата си вълниста коса, черна като абанос.

Алис ахна. Лусиън!

Наистина ли бе той? Въпреки че лицето на красивия рицар беше като огледален образ на Лусиън, изражението му бе различно и по нищо не приличаше на хладнокръвния и горд маркиз Тистълуд. Този Лусиън изглеждаше печален и неспокоен, сякаш беше обречен и го знаеше.

Изпълнена с мрачно предчувствие, Алис бавно отвори очи.

— О, Лусиън! — промълви тя и опря чело в заскреженото стъкло.

Остана така тъжно загледана в пътя и заслушана в тракането на колелата на пощенската кола, която приближаваше към тях. Чак когато колата отмина, Алис осъзна значението на тъмното видение.

Знаеше, че гледката на Тистълуд ще е истинско мъчение, ала бе подценила дълбочината и силата на болката. Наистина тъгуваше за Лусън, с нежност и горчивина, породени от безнадеждността на смъртта, ала тази печал бе затъмнена от непоносимото терзание за Лусиън. Странният рицар представляваше просто угризение на съвестта, едно от многото загадъчни напомняния, че това, което бе сторила тук, в Тистълуд, можеше да обрече и него на съдба също толкова жестока и гибелна, както тази на Лусън.

Въпреки усилието, Алис не можа да потисне риданието си.

— Алис? — промърмори Шарлот. Тъй като спътницата ѝ не отговори, сестрата на Лусиън обхвана брадичката ѝ в шепата си, извърна лицето ѝ към себе си и го обърна към мъждукащата светлина. Това, което видя, я намръщи. — Какво има?

Алис поклати глава и стисна очи. Но беше твърде късно. Една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Тя плаче, Лус — обяви Шарлот. Заповедническият ѝ тон бе достатъчно красноречив — брат ѝ незабавно трябваше да предприеме нещо, за да успокои момичето.

От отсрещната седалка се долови шумолене и друга ръка, този път голяма и силна, обхвана брадичката ѝ.

— Алис? Какво има?

Твърде разстроена, за да измисли подходящ отговор, тя стисна още по-силно очи и дрезгаво изрече:

— Нищо...

— Разбира се, че нещо не е наред. Вече те познавам достатъчно добре, за да знам, че няма да лееш сълзи за нищо. Явно нещо те измъчва и ако не ми кажеш какво е то, няма да мога да ти помогна.

Алис отново поклати глава и Лусиън въздъхна. Настъпи напрегната тишина.

— Като моя повереница е напълно естествено да споделиш тревогите си с мен... дори и да се опасяваш, че ще ги сметна за глупави или незначителни. От своя страна, като твой настойник, най-тържествено ти обещавам, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да ти помогна.

Разнесе се приглушеното шумолене на дрехи. Алис почувства как горещият му дъх погъделичка ухото ѝ.

— Освен това, кукличке, доколкото си спомням, си обещахме да се опознаем — прошепна той. — Би ли ми казала как ще стане това, ако не ми се доверяваш?

„Кукличка.“ Това очарователно и остаряло обръщение я накара да отвори очи и да го погледне. Той наистина беше загрижен за нея.

С усмивка и нежност Лусиън избърса сълзите ѝ с върха на палеца си.

— Ще ми кажеш ли? Или ще трябва да отгатвам? — Шеговитият му тон стопи и последната ѝ съпротива и преди да се усети, тя се чу да казва:

— Страхувам се.

— Страхуваш се? — Черните му вежди се смръщиха. — От какво?

— Мисля, че е напълно очевидно — отвърна вместо нея Шарлот. — Страхува се от замъка. Достатъчно беше бедното дете да му хвърли само един поглед, за да бъде завладяно от тъгата и безнадеждността, които излъчва това място.

Лусиън се втренчи замислено в сестра си, после се извърна отново към Алис.

— Истина ли е?

Тя бавно кимна. Истина беше.

След миг изражението му омекна и той се усмихна.

— Замъкът е стар и изглежда доста зловещо, но мога да те уверя, че зад дебелиите му стени не се крият никакви призраци. — Усмивката

му се разшири. — Ако все пак някой заблуден дух се осмели да се появи по време на нашето посещение, достатъчно е веднага да ми кажеш и аз незабавно ще го прогоня.

Докато Алис се взираше в лицето му, станало още по-красиво от смеха, искрящ в сивите очи и стаен в леко извитите ъгълчета на устните, тя откри, че му вярва. Ако някой можеше да прогони призраците, които я преследваха, то това без съмнение бе той.

Внезапно почувствала се много по-добре, отколкото през всичките изминали векове, Алис стеснително отвърна на усмивката.

— Благодаря ти, Лусиън. Ще запомня думите ти и няма да ме е страх толкова много, след като вече знам, че ти ще ме защитаваш от всичко, стаено в сенките.

Маркизът тихо се засмя, пусна лицето ѝ и извади носната си кърпа.

— Ловецът на духове е на вашите услуги, милейди! — С тези думи се поклони галантно, подобно на рицар, връчващ на своята любима безценен трофей.

— Много добре — заяви Шарлот и награди брат си с поглед, изпълнен със сестринска гордост. — Ако не ви познавах толкова добре, щях да си помисля, че между вас са на път да покълнат нежни чувства.

Отговорът на Лусиън, ако въобще имаше такъв, се изгуби в тракането на колелата, тъй като каляската пое по каменния мост.

Но дори и да бе чула думите му, Алис едва ли щеше да им обърне внимание, запленена от величествената гледка на Тистълуд. Каменните стени бяха толкова внушителни, колкото и преди петстотин години. Четирите високи кръгли кули пронизваха небето. Огромната порта, украсена с ковано желязо, сякаш достигаше звездите. На пръв поглед изглеждаше така, сякаш времето не бе оставило своя отпечатък тук. По-късно Алис видя колко много се е променило всичко.

Очевидно всяко поколение от наследниците на Тистълуд беше решило да остави своя отпечатък. Някога просторният централен двор сега бе претрупан с множество постройки в различен стил. Отдясно се виждаше галерия в стил Тюдор, лявото крило бе в духа на италианския ренесанс, а отзад се издигаше внушителна постройка от епохата на крал Джеймс — странна смесица от готика и рококо.

Сякаш прочел мислите ѝ, Лусиън кимна и въздъхна:

— Отвратително, нали?

— Допълненията са... въз... направо поразителни — тихичко смънка тя. — Въпреки че според мен замъкът би бил много по-красив без тях.

— Точно така мисля и аз, затова моят принос към великолепието на Тистълуд ще бъде да ги съборя и да възстановя оригиналния замък.

Шарлот се засмя точно когато вратата на каляската се отвори и лакеят спусна стълбичката.

— Какво чувам, Лус? Нима няма да има гръцки колони и индийски куполи? Колко нетипично за наследниците на Уор!

Всичко от този миг нататък бе неясно като в мъгла. Първо слезе все още нацупеният Хедли и се стопи в сенките на двора. Последва го Лусиън, подпиран от двете страни от двама едри лакеи, които веднага го отведоха на горния етаж, придружени от стара дребничка жена, непреставаща да го мъмри, че бил „небрежен“.

— Бавачката Спратлинг — прошепна Шарлот, а в очите ѝ танцуваха дяволити пламъчета, докато двете с Алис следваха Барт надолу по хлъзгавите каменни стълби. — Тя все още си мисли, че двамата с Лусиън сме деца и се нуждаем от твърда ръка и строга дисциплина.

Сякаш в потвърждение на думите ѝ, крехката женица рязко спря и гласът ѝ прогърмя изненадващо силно и енергично:

— Не се разтакавай, Лоти! Веднага ела тук! Много добре знаеш, че нощният въздух е студен и може да се разболееш. — След кратко мълчание добави: — Доведи и приятелката си. Не ми изглежда много здрава и яка.

— Не съм боледувала, откакто бях на пет години — възрази Шарлот, макар и доста тихо, така че я чу само Алис. После хвана приятелката си под ръка и я поведе натам, накъдето старата бавачка ѝ бе наредила.

Успокоена, Спратлинг изприпка след Лусиън и без съмнение проглуши ушите му с натякванията си.

Вътре ги посрещна весела пълничка икономка с розови бузи. Тя им показва стаите. Тази на Алис се намиреше на втория етаж в нелепата постройка от седемнадесети век. Бе обзаведена обаче с изненадващо добър вкус.

Стените бяха облицовани с орех, а на пода бяха пръснати килимчета в зелено, кафяво и оранжево. До източната стена имаше

голямо легло в стил Тюдор с четири колони, зелени завеси и шарена покривка, а срещу него бе разположена камината, украсена с изящни рисунки.

Алис доволно се отпусна в едно кресло от епохата на Реставрацията^[1] и свали измокрените си ботуши. Протегна краката си, за да ги стопли на огъня и въздъхна. „Измина един ден. Остават още тринадесет, през които трябва да оцелея.“

Когато на следващата сутрин на вратата на спалнята ѝ се почука, Алис тъкмо привършваше със закуската си. Беше Шарлот, една изключително сияеща Шарлот, която стоеше на прага и се усмихваше, сякаш току-що е открила съкровището на елфите.

Облечена както винаги елегантно, днес сестрата на Лусиън изглеждаше свежа като пролетен цвят. Роклята ѝ, ефирно творение от светложълт поплин, бе богато украсена с волани и панделки от блестящ виолетов сатен.

Алис хвана двете ръце на приятелката си и я дръпна в стаята. После ги вдигна нагоре, за да се наслади на красивото творение на шивашкото изкуство, и възкликна:

— Ау, Лоти! Изглеждаш зашеметяващо! Тистълуд явно ти се отразява чудесно.

Шарлот се усмихна и я прегърна.

— Като гледам порозовелите ти страни, мога да кажа, че същото важи и за теб.

Алис деликатно си премълча, усмихна ѝ се и я прегърна. Нямахте защо да издава на Шарлот, че порозовелите ѝ страни се дължат на ружа в тоалетната ѝ кутия.

— Помислих си, че ще пожелаеш да се разходиш из замъка, преди гостите да пристигнат. Скоро тук ще стане такава навалица, че се съмнявам, че ще имаме време да си разменим по някоя и друга дума на спокойствие.

Макар че Алис предпочиташе да изживее болезнените спомени от новата си среща с Тистълуд насаме, кимна в знак на съгласие, защото в никакъв случай не би искала да обиди Шарлот. Така че тя потисна безпокойството си, метна един шал върху раменете си и последна Шарлот.

За нейна изненада следващите два часа минаха много приятно. Кикотейки се като ученички, замислили поредната дяволия, те разглеждаха различните пристройки, надничаха зад всеки ъгъл и безгрижно се шегуваха.

Обиколиха галерията и лявото крило. Видяха облицовани с дърво стени и фрески, изобразяващи кървави битки. Откриха няколко елегантни стаи от елизабетинската епоха, както и няколко съвсем аскетични от времето на републиката. Тук-там се мъдреха позлатени и богато украсени мебели в стил Луи XIV или бяха струпани предмети с китайски мотиви.

Чак когато влязоха в същинския замък, Алис бе пронизана от внезапна болка и мъчително угризение. Много скоро щяха да минат през залата, където двамата с Лусън се бяха вrekli във вечна вярност, а след това щяха да се изкачат и в кулата, където Лусън бе умрял.

При този спомен оживлението и радостта ѝ изчезнаха като сняг на слънце. Стегна шала по-плътно към гърдите си, сякаш по този начин можеше да задържи изплъзващата се топлина, и последва Шарлот в залата, където бе подписала брачния си договор. Вместо обаче дългите груби дървени маси, на които се хранеха крепостните селяни, сега видя великолепни гоблени.

Вниманието ѝ тутакси бе привлечено от един гоблен, който някога красеше стената над платформата. Преливащ във всички цветове на дъгата, той изобразяваше любовта между Ангъс и Роуина.

— Това е сватбеният подарък на моите родители от феите — ѝ бе казал някога Лусън, докато синьо-зелените му очи не се откъсваха от лицето ѝ.

По-късно, малко повече от век след нейното пленничество, Алура ѝ бе показала част от гоблена, който феите бяха започнали да шият в чест на годежа ѝ с Лусън. Той също щеше да се превърне във великолепно произведение на изкуството, ала за съжаление съдбата бе отредила да остане незавършен.

Мъчителният спомен сломи и последните ѝ сили и Алис се свлече върху една мраморна пейка.

— Това е галерията с гоблените — обясняваше Шарлот все още с гръб към нея. — Този — посочи към едно избеляло платно, — изобразява ловна сцена, а този — извърна се, за да покаже сватбения подарък на Ангъс и Роуина, — е от началото на четиринадесети век.

Явно Алис изглеждаше толкова зле, колкото се чувстваше, защото в мига, в който Шарлот зърна преbledнялото ѝ лице, се спусна разтревожено към нея.

— Уморена си, скъпа моя! Може би трябва да оставим за друг път останалата част от стария замък.

Алис понечи да се съгласи, което означаваше да избяга от спомените като жалък страхливец. Ала нещо вътре в нея я възпря, един глас, който ѝ напомни, че без значение къде се намира или колко време е изминало, миналото винаги ще бъде част от нея.

Отвори обаче уста да каже: „Не, не искам изобщо да виждам повече този замък“. Тогава си припомни задачата, заради която бе изпратена тук.

Нейната мисия бе да помогне на Лусиън. Нещо, което не би могла да постигне, ако прекара следващите две седмици, криейки се от миналото.

Тъкмо припомнянето на мисията ѝ и всичко, което бе заложено на карта, я накара да изправи рамене, да стъпи твърдо на треперещите си нозе и да заяви:

— Добре съм. Чувствам се отлично. Моля те, нека продължим с обиколката си!

Шарлот се поколеба.

Алис се насили да се усмихне, сграбчи ръката ѝ и я затегли към извития каменен вход.

— Ела, Лоти! Изгарям от нетърпение да разгледам замъка, който двамата с Лусиън обичате толкова много.

Шарлот се подвоуми още миг-два и накрая неохотно се подчини. Ала след като показа на Алис помещението, което някога е било кухня, а сега представляваше уютен салон за гости, тя отново се вживя в ролята си на водач.

Двете жени обикаляха стая след стая, етаж след етаж, кула след кула. Тук подобренията бяха извършени с вкус и естетически усет. Този нов Тистълуд изглеждаше толкова невероятен, че Алис съвсем се забрави.

Чак когато стигнаха до извитата стълба, която водеше към западната кула, неспокойството и страха отново се върнаха. На горната площадка Лусиън бе прекарал последните мъчителни часове от живота

си. Там бе умрял, нашепвайки името ѝ; там Ангъс, полудял от мъка и жажда за отмъщение, я бе поразил с жестокото си проклятие.

Това бе люлката на нейната болка, страдание и угризения.

Отпъждайки желанието да побегне, Алис вдигна крака си, внезапно натезал като олово, и стъпи на най-долното стъпало. Събра всичките си сили, за да продължи, когато Шарлот я хвана за лакътя.

— Не, Алис! Не бива да се качваме горе. Там са стаите на Лусиън, а той никак не обича да го безпокоят.

Замръзна и се втрени в приятелката си с безмълвен ужас. Лусиън... обитава кулата, в която някога се бе разиграла онази трагедия! Това разкритие изпълни цялото ѝ същество с толкова безумен страх, че за пръв път в живота си помисли, че ще припадне. Фактът, че той живее в тези стаи, бе зловещо предзнаменование, че историята е на път да се повтори.

— Защо?

Шарлот смръщи вежди и очите ѝ се присвиха, докато се взираше в лицето ѝ.

— Не знам. Откакто го помня си е такъв.

Алис поклати глава. Тревогата ѝ се усилваше с всеки удар на сърцето.

— Искам да кажа защо е избрал тъкмо тези изолирани стаи? Сигурно е доста неудобно за него...

— Добре ли си? — загрижено я прекъсна Шарлот. — Ставаш все по-бледа и по-бледа.

Алис притисна длан към лицето си, сякаш с това би могла да възвърне цвета си.

— Така ли? Трябва да призная, че малко се замайвам, като гледам нагоре към тези извити стълби...

Сестрата на Лусиън кимна.

— Ама, разбира се! Много хора се чувстват така пред тази стълба.

— Дори и Лусиън?

— Предполагам, че не, макар че не мога да бъда сигурна. Моят безстрашен малък брат се катереше нагоре много преди да се научи да изразява с думи чувствата си. — Засмя се тихо. — Той бе толкова омагьосан от кулата, че Спратлинг, която е една мила стара особнячка,

обичаше да казва, че сигурно в някакъв друг живот е прекарал тук много приятни часове, за да обича толкова много това място.

Последните думи накараха Алис да се замисли. Алура ѝ бе казала, че душата на Лусиън е съхранила отделни частички от чувствата, които някога бе изпитвал Лусън. Възможно ли бе да си спомня кулата, но не с мъката ѝ болката от последните часове на земния си път, а само радостта от предишните години? Колкото повече мислеше за това, толкова по-вероятно ѝ се струваше. Душата ѝ се изпълни с облекчение.

Ако това, което подозираше, бе истина, значи Лусиън не е бил примамен в кулата, за да се изпълни някакво мрачно предписание. А е бил привлечен от подсъзнателното желание да съживи отново радостта, която някога е преживял там; радост, която по всичко личеше, че липсва в сегашния му живот.

Устните ѝ се извиха в разбираща усмивка. Аха! Изведнъж ѝ стана ясно какъв трябва да бъде следващият урок: Лусиън да усвои уменията да се забавлява.

— Остана още една стая, която трябва да се види. — Гласът на Шарлот прекъсна мислите ѝ. — Някогашната детска. Намира се в северозападната кула. Но ако не искаш да се катериш по тези стръмни стълби, може да се върнем в пристройката, където сме настанени, и да вземем нещо освежително.

„Детска стая?“ Идеалното място да се открие някакъв ключ към разгадаването на загадката какво би могло да забавлява Лусиън!

— Моля те, нека да отидем в детската стая — припряно изрече Алис. — Много ми се иска да видя къде Лусиън е прекарал детството си.

За разлика от повечето детски стаи, които Алис бе виждала в миналото и които представляваха теснички и унили таванчета, тази бе особено удобна и приятна.

Беше обзаведена в жизнерадостни светли тонове — червено, синьо и слонова кост. Стените, някога изградени от студен дялан камък, сега бяха измазани с хоросан и изрисувани с изящни омагьосани гори. Дебел килим покриваше грубия дъсчен под, а таванът имитираше небе в ясен пролетен ден.

До северната стена бяха поставени две малки легла с балдахин. Срещу тях, точно пред облицованата с цветни керамични плочки

камина, имаше стара люлка. По безбройните играчки, разпръснати по маси и полици, беше ясно, че децата на семейство Уор бяха много обичани от родителите си.

— О! Прекрасно! — възкликна Алис, носейки се като вихрушка из стаята, обзета от нетърпение да разгледа огромния кукленски замък. Той беше точно копие на Тистълуд преди уродливите преобразования.

Изпълнена с детинска радост, тя се отпусна на колене пред него. Беше великолепен. Докосна с благоговение една от богато украсените дървени стени. Шарлот коленичи до нея.

— Татко го направи за Лус като подарък за една Коледа, когато беше на пет години — обясни тя и се усмихна на захласнатото изражение на приятелката си. — Колко много го обичаше брат ми! Седеше тук с часове, заобиколен от тези дървени фигурки на рицари, и планираше засади, нападения и битки. Потъваше напълно в игрите си. Ставаше напрегнат и възбуден. Сякаш забравяше, че рицарите са от дърво и че той е само едно малко момче.

— А после се е превърнал в истински блестящ кавалерист! — Алис прокара пръст по назъбените бойници. Когато стигна до резето, което отваряше портите на замъка, погледна въпросително Шарлот. — Може ли?

— Разбира се. Рицарите сигурно са вътре.

И наистина бяха. Двадесет и четири майсторски изрисувани дървени фигурки, с бойни доспехи и оръжия, възседнали прекрасни жребци.

— Това бе любимият му. — Шарлот взе една дървена фигурка и я подаде на Алис. — Не позволяваше на никого да я докосва.

Алис погледна рицаря и едва не го изтърва от изненада. Той удивително приличаше на Лусън — от златните доспехи до зелената мантия и сребристосивия кон.

— Бедният — промълви Шарлот и нежно докосна гърдите му. — Беше истински герой, ала в края на всеки ден умираше по време на турнир.

„Значи душата на Лусън все още си спомня!“ Алис остана загледана още миг-два във фигурката, сетне внимателно я остави на мястото ѝ. Внезапно се почувства емоционално изцедена и останала без сили да се изправи срещу болезненото минало, затова се извърна от замъка и промърмори:

— А коя бе твоята любима играчка?

— Моята? — Шарлот огледа стаята. След миг лицето ѝ светна.
— Лорд Удуиг! — възкликна тя и се намръщи. — Чудя се какво ли е станало с дрехите на Негова Светлост?

Поклати глава, стана и приближи малката масичка, върху която лежаха три дървени кукли и някакво парцалено куче без уши. По-голямата кукла представляваше мъж с огромна перука, която се кипреше върху доста тясна глава, и беше напълно гола.

Алис също приближи.

— Той имаше най-красивото кадифено сако — тъжно изрече Шарлот. — Тъмносиньо, с копринена жилетка с цвят на слонова кост и подходящи панталони. Госпожица Кокетка — кимна към женската кукла, облечена като пастирка в рокля от розов сатен — го намираще много елегантен.

Алис тъкмо щеше да каже нещо, когато чу:

— Дрън-дрън ярина! Няма ли най-после да млъкнете, глупави крави, и да оставите бедния дух да си поспи?

Огледа сепната стаята. Не го бе виждала май откакто със сърдито лице бе излязъл от каляската. В този миг се разнесе звук, издаден сякаш от слон, страдащ от газове в стомаха. Алис присви очи и погледна към камината.

След като похвали лорд Удуиг, тя се престори, че се интересува от старата люлка, и докато пристъпваше към нея с намерението да я огледа по-отблизо, видя главата на Хедли, който се изплези.

Алис вдигна раздражено очи към тавана. Ако Шарлот не беше с нея, щеше добре да го подреди! Но щом погледна в люлката, раздражението ѝ премина в ярост. Хедли се бе накиприл с дрехи, които му бяха възтеснички. Съдейки по синьото кадифено сако, това бяха одеянията на лорд Удуиг.

Излегнат по гръб върху лененото одеяло и пъхнал ръце под главата си, той лениво изрече:

— Какво ще кажеш за новите ми премени?

— Те не са твои и ти много добре го знаеш — прошепна Алис и се наведе над люлката, сякаш искаше да разгледа по-внимателно копринените завески.

— Е, вече са. Стоят ми много по-добре, отколкото на стария лорд Удуиг.

— Те са си негови и ти ще му ги върнеш веднага след като с Шарлот напуснем стаята.

Хедли сви упорито устни и ѝ хвърли кръвнишки поглед.

— И защо ще върша подобна глупост?

— Защото дрехите са чужди!

— И какво от това? — изръмжа духът.

— Дори и един недодялан нахалник като теб би трябвало да знае, че е много лошо да се краде. Предупреждавам те, Хедли, ако не...

— Какво каза, скъпа? — разнесе се гласът на Шарлот точно зад гърба ѝ.

Алис вдигна глава и видя озадачения поглед на приятелката си.

— Аз... ами питах се откога ли е тази люлка... — Алис докосна нежно дървените подпори.

Шарлот се отпусна на колене до люлката, а полите на роклята ѝ се разстлаха около нея като кръг от светлина. Залюля леко люлката и промърмори:

— Според легендата тя е на толкова години, на колкото е и Тистълуд Касъл. Казват, че първо е принадлежала на Лусън и Елинор.

— Ти вярваш ли в това?

— Как бих могла да не вярвам? Само погледни колко е широка!

Алис сведе послушно поглед, без да обръща внимание на неприличния жест на Хедли. Наистина бе широка, поне два пъти по-широка от обикновените люлки.

— Напълно подходяща за близнаци, нали? — закачливо настоя Шарлот.

Алис кимна.

— Имало ли е много близнаци, родени в Тистълуд?

— Само Лусън и Елинор. — Усмивката ѝ бе по-скоро самодоволна. — Ако питаш мен, този дребен факт доказва, че легендата е вярна.

Разбира се, че беше. Сега вече интересът на Алис към люлката не бе престорен. Тя също се отпусна на колене и внимателно огледа страничните табли. Разпозна езическите знаци. Те представляваха благословията на феите.

— Всички деца от рода Тистълуд са спали в тази люлка. Моят дядо. Моят баща. Дори аз и Лус, въпреки че майка ми отчаяно е искала

да купи нова за нас. Винаги съм си мечтала... — Гласът на Шарлот пресекна и се чу задавеното ѝ хлипане.

После примигна бързо, опитвайки се отчаяно да скрие от Алис сълзите, напирани в очите ѝ.

— Аз... само... о, държа се като слаба и глупава жена, това е всичко. Моля те, прости ми — промърмори тя и извърна лице.

Алис се изправи и обви ръка около кръста на приятелката си, за да я привлече по-близо към себе си. Притисна главата ѝ към гърдите си и тихо рече:

— Единственото глупаво нещо, което забелязвам, е, че ти изглежда си забравила колко много те обичам и явно затова не искаш да ми кажеш какво ти тежи на сърцето.

Шарлот я погледна през сълзи и измъчено се усмихна.

— Не съм забравила. Просто никак не е уместно да се оплаквам, задето не мога да имам деца, на една неомъжена жена... без значение колко много я обичам.

— Значи наистина си глупава, защото няма нищо по-уместно от това две приятелки да си споделят, колкото и лични и деликатни да са проблемите, които ги вълнуват. Освен това откъде си сигурна, че не можеш да имаш деца?

— След шестнадесетгодишен брак вече щях да съм родила поне едно, ако можех.

Алис се загледа в приятелката си, а сърцето ѝ се сви от мъка. Почувства се безпомощна, както никога досега, но се опита да я успокои:

— Все още не е късно. Не е невъзможно да заченеш дори след толкова години безплодие. — Кимна окуражаващо, макар че думите ѝ прозвучаха кухо и неубедително.

Шарлот тъжно се усмихна и я целуна по челото.

— Ти си много добра, мила моя, но двамата с Клейтън отдавна сме загубили всякаква надежда.

— Милейди?

Извърнаха се едновременно и видяха на прага едно момиче на не повече от шестнадесет години, облечено в спретната униформа. Когато Шарлот и Алис я погледнаха, тя направи почтителен поклон.

— Да?

— Съжалявам, че ви безпокоя, милейди. Но лорд Лангли и госпожица Рамзи вече са тук.

— Благодаря ти, Мери. Веднага слизам долу да ги посрещна.

Камериерката се поклони още веднъж и се оттегли.

— Е, изглежда обсадата на Тистълуд вече започва — измърмори Шарлот, изправи се и приглади полите на роклята си. — Искаш ли още сега да те запозная с Даяна Рамзи?

— Сигурна съм, че госпожица Рамзи ще предпочете първо да се освежи. А и бих желала да остана още малко тук, за да разгледам и другите играчки. Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не. Можеш да останеш колкото искаш — Шарлот си бе възвърнала обичайните изтънчени маниери. Алис очакваше приятелката ѝ да побърза да посрещне гостите си, но тя сложи ръка на рамото ѝ и леко го стисна. — Моля те, Алис, не ме съжалявай. Много отдавна се примирих с безплодието си. — С тези думи тя напусна с бързи крачки стаята.

Алис дълго остана загледана във вратата след приятелката си.

— Много лошо, че тя не познава нито един от нибелунгите — промърмори Хедли.

Стреснато погледна надолу, напълно забравила за пакостливия дух. Той седеше, подпрял брадичка на ръба на люлката, а изражението му бе необичайно замислено.

— Нибелунгите? — Алис се намръщи.

Съвсем смътно си спомняше. Те бяха феи, златари, ако правилно си спомняше, които живееха в подземния свят някъде под скандинавските страни. Не можеше да си представи какво общо можеха да имат с безплодието на Шарлот. Когато го изрече на глас, Хедли презрително изсумтя.

— Мислех си, че знаеш всичко за феите! Е, за твоє сведение, госпожице Многознайка, нибелунгите правят златни пръстени, които могат да накарат безплодната жена да зачене.

— Наистина ли? — Думите на Хедли я изпълниха с надежда. Всичко, което трябваше да стори, бе да вземе един от тези златни пръстени и тогава Шарлот щеше да стане майка!

Но как? Познаваше само Алура и Ангъс. Надеждата ѝ бързо започна да угасва. Колкото до Хедли... Имаше вероятност да го накара

да ѝ помогне толкова, колкото да види папата женен. Замислено присви очи... Може би ако го подкупи...

— Не ме гледай по този начин — изграчи той и се скри в люлката. — Няма да хукна да търся онези злобни нибелунги, ей така за нищо. Това означава сам да си изпросиш бедите.

— Дори и заради чифт твои собствени дрехи?

Пакостливецът отново надникна над ръба на люлката.

— Съвсем нови? По моя мярка?

Алис кимна.

— А ще получа ли тъмносиньо сако със златни копчета, каквото лорд Надут пуяк носеше миналия вторник?

— Ще получиш дрехи, в каквото искаш цвят и стил, ако ми донесеш пръстена преди края на престоя ни тук. Ще ти подаря и чифт от онези хесенски ботуши, по които толкова въздишаш. — Всъщност нямаше никаква представа откъде ще се сдобие с толкова малки ботушки.

Лицето му стана замечтано и отнесено.

— Тъмносиньо сако... златни копчета... хесенски ботуши... — Хедли захласнато въздъхна. — Ще бъда най-елегантният дух в целия студен свят!

— Разбира се, че ще бъдеш — съгласи се Алис и с огромно усилие сподави радостта си. Тъкмо се поздравяваше мислено за хитростта си, когато Хедли въздъхна и отново се скри от погледа ѝ.

— Не мога да се сдобия с проклетия златен пръстен дори и да намеря нибелунгите — проплака той. — Ти нямаш с какво да платиш за него.

Алис смръщи вежди.

— Каква цена предполагаш, че ще поискат?

— Злато — долетя скръбният отговор. — Десет пъти по-тежко, отколкото самия пръстен. Тези нибелунги са много алчни.

Алис се втренчи отчаяно в дървената табла на люлката. Откъде да намери толкова много злато, освен ако... Нерешително усуква около пръста си края на шала. Скъпоценната гривна!

Отмести поглед върху голата си китка, представяйки си прекрасната златна гривна, украсена с искрящи рубини. Носеше я, когато бе отвлечена в подземния свят на феите, и сега бе всичко, което ѝ бе останало от Алис ла Фер. Да се раздели с нея, бе все едно да скъса

и последната нишка, която я свързваше със съществуването, което някога е била.

Ала след това си помисли за Шарлот — толкова добра и всеотдайна — и за разкъсващата болка в гласа ѝ, когато споделяше за своето безплодие. Пред очите ѝ отново изплува лицето ѝ — тъжно и помръкнало от отчаяние. Тогава споменът за това, което самата тя някога е била ѝ се стори много по-маловажен в сравнение с това, което е в момента. А жената, в която се бе превърнала, отчаяно искаше да помогне на единствената си истинска приятелка. Затова обви ръка около китката си, сбогувайки се завинаги с миналия си живот, и попита:

— Дали ще се задоволят с моята златна гривна с рубини?

Последва дълга тишина. Най-после главата на Хедли отново се подаде над ръба на люлката. Ченето му бе увиснало.

— Т-ти си готова да дадеш гривната си, за да може сестрата на лорд Надут пуяк да има бебе? — По смайването в гласа му човек би си помислил, че Алис жертва двете си ръце и едното си ухо.

Разбра, че изумлението му е следствие от всеизвестния ѝ в миналото егоизъм, и се засрами.

— Ще стигне ли?

Хедли помълча за миг и сетне кимна.

— Бих казал, че ще стигне за два златни пръстена против безплодие и за лекарство срещу слепота.

Алис облекчено се усмихна.

— Имам нужда само от един пръстен. Ако тръгнеш сега, за останалото можеш да си вземеш каквото пожелаеш.

Нямаше нужда да повтаря предложението си. Той изчезна в мига, в който думите се отрониха от устните ѝ.

Усмихната, Алис се протегна и нежно залюля празната люлка. Скоро, много скоро щеше да бъде пълна.

[1] Става дума за реставрацията на английската монархия през 1660 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Късно следобед всички гости вече бяха пристигнали. След официалното представяне и неофициалната вечеря, поднесена в декорираната в синьо и златно „малка“ трапезария, дамите се оттеглиха в уютната гостна на първия етаж, известна като „червения салон“, където продължиха оживено да обсъждат последните клюки във висшето общество.

Тъй като Алис не познаваше никого от нещастниците, които одумваха, а и намираще бърбенето им за безкрайно глупаво и скучно, запълваше времето си, като се опитваше да определи коя от младите жени, поканени в Тистълуд, е най-подходяща за бъдеща съпруга на Лусиън. Веднага изключи Касандра Торндайк и Сузана Тръмбъл. Макар че по положение в обществото бяха много подходящи — първата бе дъщеря на граф, а втората на херцог — и двете бяха блондинки. А помощничката на мадам Фаншон съвсем категорично бе заявила, че маркиз Тистълуд предпочита брюнетки. При това положение оставаха Джема Хартли с гарвановочерните си коси, Глориана Сиймор с махагоновите си букли и Даяна Рамзи с кестенявите си къдрици.

Свела възможността за избор между тези три жени, Алис ги оглеждаше с присвити очи и внимателно слушаше какво говори всяка една от тях. Макар че не бе особено интелигентна, синеоката Джема беше може би най-хубавата, а зеленооката Глориана — най-умната. Даяна имаше топли кафяви очи и бе доста привлекателна, но изглеждаше някак си затворена и отнесена — седеше малко настрани от оживената групичка и почти с нищо не допринасяше за поддържането на разговора.

„Затворена и отнесена?“ Алис реши да съсредоточи вниманието си точно върху нея. Това ли бе същата госпожица Рамзи, която Шарлот бе описала като смела ездачка, не отстъпваща по ловни умения на мъжете? В момента се държеше по-скоро стеснително и плахо. Освен ако...

Погледът ѝ се изостри, когато обектът на наблюдението ѝ погледна към вратата, може би за десети път през последните тридесет минути. Освен ако — подобно на самата нея — и тя не бе отегчена до смърт от клюките и нямаше търпение да се измъкне незабелязано. Колкото повече обмисляше предположението си, толкова по-вероятно ѝ се струваше. В крайна сметка госпожица Рамзи живееше в Съсекс, така че навярно тя също не познаваше „възмутителните“ жертви на острите езици.

В този миг обаче госпожица Рамзи вдигна скромно спуснатите си ресници и вместо досада Алис видя в тях едва сдържано нетърпение.

Може би в крайна сметка не бе чак толкова отегчена? Тогава младата жена закърши нервно пръсти, а ефирните кремави поли на роклята ѝ затрептяха, сякаш отдолу потропваше с крак. Последното насочи мислите на Алис в друга посока.

Възможно ли бе Даяна Рамзи да очаква с нетърпение появата на господата? Дали се стесняваше в обществото на мъже? Това със сигурност би обяснило отчужденото ѝ държание и очевидната ѝ нервност.

Обаче и то не изглеждаше много логично. Една жена, която се плаши от мъжете, едва ли ще се увлича от толкова мъжки спортове като ездата и лова. Алис се намръщи леко, тъй като забеляза, че госпожица Рамзи отново погледна към вратата и този път от устните ѝ се изтръгна едва доловима въздишка. Тъкмо тогава я осени прозрението. Даяна Рамзи не се боеше от появата на господата, а нетърпеливо я очакваше. Явно изпитваше по-специални чувства към някой от тях.

След четиристотин и осемдесет години, прекарани в сватовничество, беше изключително глупаво от нейна страна да не разпознае белезите на любовта. А те всички бяха на лице. Искрящите от нетърпение очи, едва сдържаното очакване. Алис се усмихна, когато Даяна вдигна ръка и докосна една от лъскавите къдрици, обрамчващи лицето ѝ — несъзнателен жест на влюбена жена, очакваща избраница си.

Все още с усмивка на уста, Алис се извърна към госпожица Тръмбъл, която разказваше някаква нелепа история за регента и козела. Интересно кой от господата е спечелил сърцето ѝ! Ако преследваше мъжете със същия плам, с който ловуваше лисиците, без съмнение

щеше да улови набелязания си обект преди края на посещенията си в Тистълуд.

Съдбата бе благосклонна и чезнещата от любов госпожица Рамзи не чака дълго. По-малко от час, след като дамите се бяха оттеглили, единадесетте джентълмени се присъединиха към тях. Вярна на сватовническия си навик, Алис внимателно наблюдаваше госпожица Рамзи.

Младата жена остана напълно равнодушна до момента, в който се появи Луиън в компанията на най-добрия си приятел лорд Марчланд. Тогава сведе очи, а страните ѝ порозовяха.

Аха! Значи лорд Марчланд! Алис дори не се опита да прикрие усмивката си. Ето това бе съюз, наистина благословен от небесата. Лорд Марчланд или Стивън, както младият мъж настояваше тя да го нарича, бе страстен ездач — качество, явно особено ценено от госпожица Рамзи. А като се прибави и фактът, че и двамата бяха запалени ловци, и двамата бяха високи и стройни и с червеникави коси, беше съвсем очевидно, че са предопределени един за друг.

— Моля те, хайде да пообиколим стаята и да ми кажеш какво ти е толкова забавно. Страхувам се, че окончателно ще заспя, ако ми се наложи да играя на въпроси и отговори или на вист.

Алис се засмя на киселия тон на Шарлот, стана и пое протегнатата ѝ ръка. Двете закрачиха бавно из пищно обзаведената в пурпурно и златисто стая.

— Е? — настоя Шарлот.

— Какво? — развеселено попита Алис, макар че много добре разбра краткия въпрос.

— Какво ти е толкова забавно? Ясно е, че нещо те е заинтригувало и мога да се обзаложа, че то няма нищо общо с тези глупави малки клюкарки.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че не ти е било изключително забавно да узнаеш как жартиерът на госпожица Димръмпъл се разкопчал и се смъкнал до глезена ѝ по време на един от лондонските балове? — шеговито повдигна вежди Алис.

— Точно толкова забавно, колкото онази история за мопса на лорд Хамилтън, който се изпишкал върху новите ботуши на лорд Незмит!

— Наистина ли? Страхувам се, че съм пропуснала тази очарователна история.

— Забелязах. — Шарлот я изгледа проникателно. — Изглеждаше напълно погълната от наблюдението си на Даяна Рамзи.

Алис веднага стана сериозна. А тя си бе въобразила, че много умело е прикрила интереса си към младата жена.

Очевидно безпокойството се изписа на лицето ѝ, защото приятелката ѝ се засмя.

— О, не се притеснявай. Съмнявам се, че някой друг е обърнал внимание на любопитството си. Дори и самата Даяна. Тя тази вечер сякаш не е на себе си. Обикновено е толкова весела и бърлива.

— Ти сама отгатна защо я гледах толкова внимателно — отвърна Алис и последва примера на Шарлот, която кимна любезно на лорд и лейди Шадуел, родителите на Джема. — Очаквах да покаже остроумието, от което ти толкова се възхищаваш. Когато това не стана, започнах да се питам на какво се дължи отчуждението ѝ.

— О? И какво откри? — Шарлот кимна леко на Сузана, която кокетничеше с лорд Вардън, русокос младеж с необичайно красиви сини очи.

— Според мен тя очакваше с огромно нетърпение появата на господата. Ако не греша, нашата госпожица Рамзи е влюбена. — Кимна с глава към малкия диван, тапициран със златист брукат, където седеше Даяна, притисната между Касандра и Джема. — Само я погледни!

И наистина. Вместо да се киска оживено и да се опитва да отгатне коя дума обяснява лорд Уолби — който в момента размахваше комично ръце — тя не откъсваше изпълнения си с копнеж поглед от мястото, където се бяха събрали Стивън, Глориана и няколко родителски двойки. След миг групичката последва силно куцащия Лусиън към музикалния салон.

Шарлот погледна първо госпожица Рамзи, а после и любителите на музиката.

— Въпреки твоята младост и неопитност, ти си изключително проникателна, Алис! Да, без съмнение си права. Даяна наистина е влюбена. Още от тринадесетгодишна тя е увлечена по Лусиън.

— Лусиън? — Алис се закова на място.

Шарлот също спря и любопитно я изгледа.

— А ти за кого си мислеше?

— Аз... — Сви безпомощно рамене. — Предположих, че е лорд Марчланд. Доколкото го познавам, а и от твоите разкази за Даяна, реших, че двамата идеално си подхождат.

— Може би наистина е така. Но тя едва ли изобщо осъзнава съществуването му. — Засмя се меко и дръпна Алис, за да седнат на пейката под внушителния портрет на някакъв отдавна умрял Уор. — Даяна толкова е погълната от Лусиън, че започвам да се питам дали не е била родена специално за него.

„Може би е точно така“ — каза си Алис, без да откъсва поглед от госпожица Рамзи, която се извини на двете си компаньонки, стана и приближи към вратата на музикалния салон. Може би точно тя е жената, която му е предопределена от всевластната съдба...

— А какво е отношението на Лусиън към нея? Той споделя ли чувствата ѝ?

Шарлот сви рамене.

— Познаваш Лус. Изключително глупав е, когато става дума за сърдечни дела. Е, да, харесва Даяна и нееднократно е заявявал, че му е много приятно в нейната компания, но е напълно сляп за нежните ѝ чувства. Не ми го побира умът как е възможно!

Алис отмести поглед от госпожица Рамзи, която в момента се бе облегла на рамката на вратата и се взираше в музикалния салон, за да го насочи към Шарлот.

— Мислиш ли, че той също би могъл да я обикне, ако осъзнае чувствата ѝ?

Сега пък Шарлот се втренчи в Даяна.

— Струва ми се, че вероятността е доста голяма. Поне не я намира непоносимо глупава и досадна, както повечето жени. А и е много хубава. Когато за пръв път я представиха в обществото, получи поне десетина предложения за брак, които отхвърли. Да си остане между нас, но аз не се съмнявам, че отказите ѝ се дължат на упоритата надежда, че някой ден Лус ще я забележи и ще отвърне на любовта ѝ.

Тъкмо се канеше да добави още нещо, когато един лакей се приближи, поклони се и ѝ съобщи, че готвачът незабавно искал да говори с нея. След като обеща веднага да отиде в кухнята, Шарлот се обърна към Алис.

— Бедният! Той е свикнал да готви само за Лус и сега навярно е загубил ума и дума. Затова, ако ме извиниш — целуна леко приятелката си по бузата, — трябва да отида и да го успокоя, че блюдата ще стигнат за всички.

Алис остана на пейката дълго след като Шарлот я остави, обмисляйки вероятностите за брак между Лусиън и госпожица Рамзи. Младата жена бе влюбена в него. Той без съмнение я харесваше. А и земите на баща ѝ граничеха с Тистълуд. Както Шарлот изтъкна, двамата сякаш бяха създадени един за друг.

Оставаше само Лусиън да прогледне.

Алис се замисли, потупвайки с крак по пода. Най-накрая на устните ѝ бавно плъзна усмивка. Как би могъл той да не забележи, че Даяна Рамзи е идеална за него, ако тя е постоянно наблизо? А как най-лесно би могла да го постигне? Много просто — като се сближи с младата жена и настоява тя да ги придружава по всички балове и празненства през новия сезон.

Чувствайки се така, сякаш бремето на света се бе свлякло от плещите ѝ, Алис приглади полите на роклята си и се отправи към вратата на музикалния салон, където като омагьосана бе застанала госпожица Рамзи. Проследи погледа ѝ и разбра причината за прехласването ѝ.

Лусиън никога не бе изглеждал по-романтично красив, както в този момент, когато седеше до пианото и свиреше някаква забележителна мелодия. Алис се усмихна, изпълнена с радостен трепет от вида му.

На светлината на свещите косите му блестяха като полиран абанос и се спускаха на меки вълни до колосаната яка на снежнобялата риза, подчертавайки изящството на профила и невероятно широките рамене. По отнесеното изражение на лицето му бе ясно, че изцяло е потънал в лиричното царство на мелодията. Черният вечерен костюм беше идеалното допълнение към цялото това съвършенство.

Докато повечето мъже с подобна висока и мускулиста фигура биха изглеждали доста странно, седнали пред пианото, Лусиън успяваше по някакъв начин да съчетае грацията с мъжествеността. Дългите му силни пръсти се движеха уверено по клавишите, изтръгвайки едновременно нежна и разтърсваща мелодия.

Алис чу как госпожица Рамзи въздъхна унесено и неволно изпита желание да последва примера ѝ. Той наистина бе великолепен и с всеки изминал ден ставаше все по-прекрасен, защото, колкото повече се обогатяваше душата му, толкова повече се омекотяваше държанието му. Пред очите ѝ маркизът се превръщаше от арогантен и безчувствен аристократ в очарователен и внимателен мъж, който всяка жена, дори самата тя, би била щастлива да нарече свой завинаги. За един кратък миг Алис остана загледана с копнеж, позволявайки си да се отдаде на въображението си и да си представи какво ли би било да е обичана от него.

Ами вълшебството да го докосва, да го милва, да целува устните му, да вкухва възхитителната сладост на страстта му! А безмерното щастие да лежи в обятията му, притиснали голите си тела и споделяйки най-съкровени мигове на човешка близост!

С копнеж, пулсиращ като тъпа болка в душата ѝ, Алис откъсна поглед от Лусиън. Не! Той не е за нея! И никога няма да бъде! Дори и по някакво чудо да се влюби.

Бъдещето му е свързано със смъртна жена, чиято любов ще му дари вечното спасение. Така че, ако наистина го обичаше, трябваше да забрави безумната си страст и да съсредоточи цялата си енергия в намирането на неговата спасителка.

Чувствайки се емоционално изтощена, Алис събра сили и се извърна към госпожица Рамзи:

— Нямах представа, че той свири толкова добре...

Даяна се сепна и запримигва бързо, сякаш се събуждаше от сън. После се втренчи в Алис, сякаш я виждаше за пръв път, и промърмори:

— Съжالياвам. Казахте ли нещо?

Алис се опита да изобрази най-топлата и приветлива усмивка.

— Казах, че той свири много добре.

— Негова Светлост прави всичко добре. Забележителен мъж! Въпреки че малцина са тези, които забелязват колко прекрасен човек е. — Последното бе изречено с неподправена гордост и възхищение.

— Съгласна съм с вас. Намирам го за изключителен.

С тези думи си спечели един остър поглед. Госпожица Рамзи явно бе възприела отговора не като израз на възхищението на една благодарна повереница, а по-скоро като доказателство за обожанието на една бъдеща съперница.

— Така ли?

— О, да — припряно продължи Алис, влизайки в ролята на простодушна ученичка. — Макар че, трябва да ви призная, в началото ми се стори доста страшен и строг. — Изкиска се и добави: — Не съм ли най-глупавото създание в цяла Англия?

Госпожица Рамзи видимо се отпусна.

— Негова Светлост доста често изпада в мрачно настроение и понякога е доста рязък, което наистина може да изплаши младо момиче като вас. Но както сигурно вече сама сте установили, той притежава и много прекрасни качества.

Алис кимна и реши да нанесе последния унищожителен удар, с който напълно да разсее подозренията на другата жена.

— Да. През последните няколко седмици ми стана особено скъп. Започнах да го възприемам като брат. Вярвам, че би могъл да замести този, когото загубих при Ватерло.

Подобно на буен огън, прогонващ надалеч зимния студ, последните й думи разсеяха всички съмнения на госпожица Рамзи. Изражението й омекна, тя хвана ръцете й и нежно възкликна:

— И така би трябвало да бъде, госпожице Феър. Лоти ми разказа за саможертвата на брат ви и е съвсем правилно Лус... тъъ... Искам да кажа, че е съвсем естествено Негова Светлост да ви бъде като брат и да поеме отговорността за вашето бъдеще.

Стисна съчувствено ръцете й.

— Освен това бих искала да знаете, че като дългогодишна приятелка и съседка на Негова Светлост аз също съм ви задължена. И ако мога с нещо да ви бъда полезна, достатъчно е само да ме помолите.

— Може би ще успеете — промълви Алис и сведе очи, за да прикрие лукавите искрици в погледа си. — Разбирате ли, това ще бъде моето първо официално празненство и аз не знам как да се държа. Наистина Лоти ме напътства, но както сама се досещате, тя е доста заета.

— Разбира се, госпожице Феър...

— За мен ще бъде чест, ако ме наричате Алис.

— Само ако вие ме наричате Даяна. — Лицето на госпожица Рамзи внезапно се озари от усмивка. — О, Алис! Толкова се надявам, че ще станем приятелки.

— Аз също много бих искала. Освен Лоти и Лусиън, нямам приятели нито тук, нито в Лондон. — Стрелна я с поглед. — Ти ще дойдеш в града за откриването на сезона, нали, Даяна?

Новата ѝ приятелка сви рамене.

— Баща ми все още не е изгубил надежда, че ще си намеря подходящ съпруг и изгаря от желание да замина за столицата, макар че аз не съм сигурна дали ще имам сили да издържа още един сезон, през който да ме оглеждат и преценяват, сякаш съм кобила от конюшните Татърсол.

— Трябва да дойдеш! Двамата с Лусиън ще присъстваме на всички балове и празненства и би било чудесно, ако имам до себе си приятелка, от която винаги мога да получа съвет. Особено такава като теб, която се чувства в свои води в изисканото лондонско общество.

Даяна изглеждаше искрено смаяна.

— Лус ще вземе участие в баловете и празненствата през този сезон? Колко необичайно за него! Аз предположих, че той ще възложи на Лоти и Клейтън задачата да ви представят в обществото и да ви придружават по време на светските изяви, които той толкова мрази.

Алис поклати глава.

— Моят брат е възложил на Негова Светлост да ми намери подходящ съпруг и трябва да призная, че той е взел присърце това си задължение. Всъщност още на втория ден след пристигането ми в дома му той ми показва цял списък с евентуални кандидати за ръката ми.

Даяна няколко минути я гледа със зяпнала от смайване уста, после избухна в смях.

— Типично за Лус! Да гледа на женитбата като на покупка на ново стадо! А мога ли да попитам ти какво му отговори?

Алис сви равнодушно рамене.

— Просто скъсах глупавия му списък и му заявих, че съм напълно способна сама да си избира съпруг и че ще се омъжа само по любов.

Даяна възторжено плесна с ръце.

— О, Алис! Вече не се съмнявам, че ще станем много добри приятелки! Може би все пак ще трябва да дойда в Лондон за откриването на сезона. Би било изключително забавно да наблюдавам сватовническите опити на Лус, които ти сигурно постоянно ще проваляш! А още по-интересно ще ми бъде да видя как ще съумее да

се измъкне от многобройните брачни капани на майките с дъщери за женене!

— Според мен обаче те само ще си изгубят времето. Като изключим теб и Лоти, Лусиън смята всички жени за глупави и досадни.

— Т-той е говорил за мен? — Страните на Даяна пламнаха.

— О, да! Той говори за теб, докато пътувахме насам. Останах с впечатлението, че много те цени. — Е, това последното бе лъжа, но с известна доза истина. Според Лоти Лусиън наистина се възхищаваше от Даяна, макар че в нейно присъствие никога не бе показвал чувствата си.

Госпожица Рамзи изглежда бе толкова смутена, че не знаеше как да отговори, затова Алис уверено продължи:

— Всъщност той ме помоли да бъда мила и очарователна с господата, въпреки че трябва да ти призная... тяхното присъствие много ме притеснява. Прекарах последните години в един пансион в Бат с доста строги порядки и почти не съм била в мъжка компания.

— След като веднъж свикнеш, мъжете не са чак толкова страшни — увери я Даяна, обви ръка около кръста ѝ и я обърна с гръб към музикалния салон. — Виж колко лесно общуват другите момичета.

И наистина бе така. Въпреки че до този следобед повечето от помладите гости никога не се бяха срещали, сега те си бърбяха оживено като стари приятели. С изключение на предвзетия лорд Дрейк, който се бе изправил пред огледалото в другия край на стаята и се мръщеше на безукорно вързаната си вратовръзка.

Алис го огледа за миг, смътно припомняйки си, че бе зърнала името му в списъка на Лусиън. Въпреки че бе облечен прекалено модерно и изглеждаше твърде обсебен от собствената си персона, той бе доста привлекателен. Някои биха го сметнали за истински красавец.

Явно интересът ѝ е бил доста очебиен, защото Даяна гърлено се засмя.

— Значи е лорд Дрейк, така ли?

— Моля? — промърмори Алис.

Даяна леко наклони глава по посока на обекта.

— Ако не се лъжа, проявяваш интерес към елегантния лорд Дрейк?

Алис се усмихна свенливо. Внезапно я осени нова идея.

— Той беше в списъка на маркиз Гистълуд.

— Наистина ли? — Даяна на свой ред огледа младия мъж. — И ти го намираш за подходящ?

Алис сведе глава като израз на моминска свенливост.

— Е, той е доста красив. Толкова прекрасни очи!

Даяна отново се засмя.

— Да не говорим за прекрасната кестенява коса и изключително модерния и изискан тоалет?

— Да. Наистина е великолепен! — промърмори Алис. Преброи наум до три, след което изпусна една тъжна въздишка. — Страхувам се обаче, че е твърде красив, за да забележи подобно безцветно и безинтересно създание като мен.

— Безцветно и безинтересно? Ти? — тихо възкликна Даяна с искрено удивление. — Откъде ти хрумна подобна глупост?

Алис посочи към Джема и Касандра, все още потънали в играта на въпроси и отговори.

— Само погледни колко са красиви! Чувствам се толкова скучна в сравнение с тях. — Поклати тъжно глава. — Как би могъл да ме забележи Негова Светлост, когато съм в такава ослепителна компания?

— Много лесно! Ти не само си най-хубавото момиче в тази стая... — Вдигна ръка, за да накара Алис да замълчи. — Да, истина е. Та не само си най-хубавото момиче, но си и руса. А е всеизвестен факт, че Негова Светлост лорд Дрейк забелязва единствено блондинките. Освен това подочух, че е решил през този сезон да си намери подходяща съпруга. Като се вземат предвид тези обстоятелства, осмелявам се да заявя, че ти имаш всички шансове да го спечелиш, ако си изиграеш правилно картите.

— Но както вече ти казах, аз не знам как се играе тази игра — предпазливо хвърли въдицата си Алис.

Даяна тутакси се хвана.

— Аз ще те науча. Не е чак толкова трудно и не се съмнявам, че ще бъдеш много възприемчива ученичка. Нека си остане между нас, но никак няма да се учудя, ако още преди края на лятото поведеш лорд Дрейк към олтара.

— Значи в крайна сметка наистина ще дойдеш в града? — Алис едва успяваше да прикрие тържествуващата нотка в гласа си.

— Предполагам, че да — унило отвърна Даяна, сякаш току-що бе осъзнала каква жертва се изисква от нея. В следващия миг обаче се усмихна толкова нежно и загадъчно, че Алис нито за миг не се усъмни, че новата ѝ приятелка си мисли за Лусиън и за възможностите, които разкриваше пред нея предстоящият сезон. — Да — замислено потвърди младата жена, — май ще се наложи да дойда.

Алис ѝ отвърна с ослепителна усмивка. Някой наистина щеше да се озове пред олтара преди края на лятото, но това нямаше да бъде тя с лорд Дрейк.

ГЛАВА 12

— Тогава му казах: „Мой скъпи Уестън, наистина трябва да го вталиш в талията още малко. Ужасно е демоде това широко сако!“. И знаете ли какво ми отговори той? — Лорд Дрейк спря и се втренчи в Алис през монокъла, с който никога не се разделяше.

— Нямам ни най-малка представа — промърмори тя, опитвайки се с всички сили да потисне прозявката си. Негова Светлост явно имаше две любими теми — собствената си персона и модата, а през последния половин час, откакто бяха излезли на разходка, не бе спрял да говори за шивача си.

Бяха изминали шест дни от пристигането им в Тистълуд. Времето изведнъж стана необичайно топло за сезона. А днешният ден бе толкова хубав, че повечето гости излязоха да пояздят, да се разходят или просто да поседят във вътрешния двор.

Даяна, която бе взела особено присърце обещанието си да помогне на Алис да улови лорд Дрейк, се възползва от хубавото време, за да го покани да ги придружи на малка разходка край дълбокия ров, опасващ замъка. Алис пък заяви на Лусиън, че е много по-благоприлично, ако всяка дама си има кавалер. От развеселените погледи, които си размениха госпожица Рамзи и маркизът, стана ясно, че са убедени, че това е малка хитрост, за да бъде Алис насаме с лорд Дрейк. Навярно тъкмо поради тази причина вървяха на няколко метра пред тях.

Докато Дрейк изтъкваше преимуществата на едно вталено сако за мъж с фигура като неговата — с широки рамене и тънка талия — Алис плъзна поглед към двойката.

За разлика от нея, изглежда Даяна искрено се наслаждаваше на компанията на кавалера си. Изпълнена с тъжна завист, Алис наблюдаваше как Лусиън е свел тъмнокосата си глава до блестящата кестенява главица на спътничката си и шепне нещо в ухото ѝ. Тя се засмя дрезгаво и отговори, което пък накара маркиза да избухне в смях.

Вместо да изпита радост, задето сватовническите ѝ планове жънат такъв успех, Алис внезапно се почувства самотна, сякаш бе изключена от забавен клуб, към който принадлежат всички останали. И може би не бе далеч от истината, защото другите двойки от компанията бяха свободни да разговарят и да се влюбват помежду си, докато проклятието, тегнещо над нея, ѝ забраняваше подобни удоволствия.

Опита се да пропъди тъжните мисли и отмести поглед към придружителя си, който вече бе приключил с пространната си реч относно модната линия на саката и в момента превъзнасяше чудодейната боя за лъскане на ботуши, открита от неговия камериер. Макар че проклятието ѝ забраняваше да взима участие в сладките игри на любовта, можеше поне да се радва на удоволствието от мъжката компания и приятния разговор, които определено липсваха в настоящия момент.

Лорд Дрейк улови погледа ѝ и погрешно го взе за интерес към многословните му излияния, усмихна ѝ се и посочи към ботушите си. Решена да продължи с играта заради доброто на Лусиън, Алис също му се усмихна и се престори, че оглежда с интерес бляскавата повърхност на хесенските ботуши.

Жалко, че преди да скалъпи този театър, въобще не бе подозирала колко скучен и досаден ще се окаже въпросният мъж. Ако знаеше, щеше да си избере друг джентълмен, в когото да се престори на влюбена. Примерно лорд Ардъл. Макар че не бе толкова красив, той бе изключително очарователен и остроумен и поне нямаше да скучае в неговата компания. Но пък не фигурираше в онзи отвратителен списък с кандидати, така че, ако бе избрала него, Лусиън можеше да откаже да участва в сватовническите планове на Даяна.

Алис пое дълбоко дъх и отмести поглед от блестящите ботуши на лорд Дрейк, кимвайки в знак на възхищение.

Доста често ѝ се бе случвало да понася скука. Щеше да оцелее и сега. В крайна сметка нали нямаше наистина да се омъжва за този досаден лорд. Просто ще трябва да потърпи компанията му, докато Лусиън се ожени за Даяна.

Поклати глава, както напоследък доста често ѝ се случваше, за да отпъди непозволените чувства към маркиза. Както щеше да преживее скуката, така щеше да потуши и болката в сърцето си. А и не биваше

да забравя положителния аспект на всичко това — че отново ще стане смъртна и ще заживее човешки живот, което в момента само се преструваше, че прави.

И кой знае? Може би след време, след като веднъж завинаги избяга от заслепяващото присъствие на Лусиън, а душата и сърцето ѝ се излекуват, ще открие мъжа, който истински ще я обича. Не очакваше вече палеца страст. Доколкото знаеше смъртните само веднъж преживяваха истинската любов, а нейното празноглавие и лекомислие я бяха убили преди близо пет века.

— Взех го! Взех проклетия пръстен!

Грачещият възглас я изтръгна от мъчителния унес. Примигна, за да проясни погледа си, и се втренчи към мястото, откъде бе дошъл звукът. А там, кацнал върху високия насип и размахващ триумфално широка златна халка, седеше Хедли.

Когато тя и лорд Дрейк минаха покрай него, той скочи и се приземи в краката ѝ. Заподтичва, за да не изостава, и недоволно замърмори:

— Проклети нибелунги! Заплашиха, че ще ме приковат към стената на обор, пълен с котки, ако незабавно не изчезна от мухлясалите им пещери.

Алис едва се сдържа да не изпусне ужасено възклицание, защото това би могло да има фатален край за един дух. А въпреки отвратителния характер и грубите маниери, Алис бе започнала да се привързва към Хедли.

— Да... Старият Хедли вече можеше да го няма, ако не е толкова дяволски хитър. Казах им, че нося съобщение от крал Ангъс. Може и да са високомерни скандинавски джуджета, но са под неговото господство. И след като повече от два века са били в немилост, сега побързаха да се възползват от случая, за да спечелят благосклонността му, затова ми дадоха пръстена и ми казаха заклинанието, което трябва да се изрече при новолуние, иначе може да не подейства.

Алис изгаряше от желание да научи повече, но, разбира се, не можеше да говори с Хедли в присъствието на лорд Дрейк. До този момент смяташе, че Шарлот просто трябва да си сложи пръстена, докато се люби със съпруга си, и веднага ще зачене. Надявайки се, че изражението ѝ ще накара Хедли да продължи с подробностите, тя се намръщи и го погледна строго.

Обаче той вече беше изприпкал напред и се взираше в кавалера ѝ с обожанието на студент от художествената академия, който за пръв път вижда творба на учителя си. След като го изучава още миг, изрече с ленивия изговор на лондонски безделник:

— Драга госпожице Феър, този господин има изтънчен вкус, нали? А прекрасната му стройна фигура е безупречна. Няма да е зле и лорд Надут пуяк да последва примера му. Хич не го бива да се облича. Ето това се казва жилетка!

И ухилвайки се по начин, който винаги предвещаваше някоя пакост, Хедли подскочи като жаба и се залови за края на коприненото творение на широки пурпурни, сини и златни ивици.

Лорд Дрейк млъкна по средата на думата и се втренчи със зяпнала уста в жилетката си. Духчето внимателно опипваше лъскавия плат, сякаш проверяваше качеството му. Макар че не можеше да види злобния проклетник, лорда със сигурност го усещаше.

— Кашмир — обяви самодоволно Хедли, който в последно време бе станал специалист в областта на модата. — Много скъп кашмир. Ще ми купиш точно същия, ако искаш да ти кажа заклинанието. Не забравяй, че ми обеща нови дрехи!

Какъв избор имаше, освен да кимне? Със сигурност не можеше да му заповяда да слезе долу и да престане да ръчка Негова Светлост. Усмихна се измъчено на лорд Дрейк, който най-храбро бе възобновил разговора, въпреки дискомфорта си. Може би все пак немирният дух, въодушевен от мисълта за новата жилетка, най-последно бе оставил на мира Негова Светлост.

За съжаление надеждата ѝ се оказа напразна. Докато очакваше съгласието ѝ, Хедли удари силно с юмрук жертвата си в корема и се намръщи. Нещастният лорд Дрейк спря рязко, пусна ръката ѝ и яростно се почеса.

— Аха! Точно както подозирах! Той носи корсет — изграчи Хедли и се спусна надолу, за да се залюлее на панталоните на Негова Светлост. — Искам и едни като тези — заяви пакостникът и заопипва отново плата.

Алис му метна свиреп поглед, но в следващия миг побърза да се извърне и лицето ѝ пламна. Слава богу, че лорд Дрейк бе твърде погълнат от неочаквано сполетялото го бедствие, за да забележи смущението ѝ. Явно Хедли се бе спуснал още няколко сантиметра

надолу и сега вилнееше из най-свещената част от тялото на благородния джентълмен.

Алис съчувствено видя как бедрата му започнаха да треперят, а лицето му се покри с пурпурна червенина. Бедният! Той по-скоро би се оставил да полудее от гъдел, отколкото да си позволи да се почеше там в нейно присъствие.

За щастие или нещастие на лорд Дрейк, Хедли изведнъж се отгласна и удостоявайки със силен ритник слабните на своя идол, подскочи нависоко и възседна рамото му. Без да обръща никакво внимание на неудобството на Негова Светлост, той потърка юмрук във високата якичка на ризата му. По напрегнатото лице приличаше на дърводелец, опитващ здравината на някоя съмнителна стена.

— Корава като желязо — с възхита промърмори Хедли. — А тези тук! — Възхищението му прерасна в обожание, когато опипа ръбовете. — Остри като бръснач! — И за да докаже правотата на думите си, сграбчи единия край на яката на мръщещия се лорд Дрейк и заби острия ѝ връх в бузата му.

По лицето на Негова Светлост се изписа изненада, примесена с болка.

— Какво, по д... — заекна той и ръката му се стрелна нагоре към лицето.

— Нещо не е ли наред, милорд? — мило попита Алис. Едва сдържаше гнева си и желанието си да удуши злюбения дух.

Внимателно разтривайки бузата си, лорд Дрейк промърмори:

— Не знам какво ми става. Внезапно започнах да чувствам...

— Хедли! — изсъска Алис, забравила предпазливостта, понеже видя как пакостникът посяга към другия край на яката.

Дрейк се намръщи.

— Хедли?

— Зле. Казах, че изглеждате така, сякаш се чувствате зле. — Алис отново метна заплашителен поглед към духа. — Може би разходката ни продължи твърде дълго и вече сте уморен.

Хедли се ухили самодоволно, приближи се към бузата на жертвата си и най-нахално я ухапа.

— Сигурно сте права. Наистина намирам целия този чист въздух и разходката малко... изтощителни... — Дрейк измъчено се усмихна.

— В такъв случай най-добре е да се върнем в замъка, за да си починете. — Трябваше колкото се може по-бързо да го отдалечи от Хедли.

Унилото лице на кавалера й засия.

— Вие проявявате изключително разбиране, моя скъпа госпожице Феър — разтопи се той, взе ръката й и я поднесе към устните си. Докато мърмореше нещо за великодушното й сърце, Алис видя как Хедли отново бодва нищо неподозиращия благородник.

Вбесена, тя го плесна с всичка сила.

— Оох! — простена лорд Дрейк, тъй като ръката й се стовари не върху Хедли, а върху вече пострадалата му буза. Монокълът му тутакси излетя и се разби на малки парчета върху каменната пътека.

Алис се взираше вцепенено в кавалера си, който се държеше за бузата й и я гледаше с искрено възмущение.

— М-милорд... Аз...

— Какво, по дяволите, става тук? — прекъсна ги властен и напрегнат глас, който Алис твърде добре познаваше.

Мислите й бясно препускаха, докато се опитваше да измисли някакво правдоподобно обяснение. Накрая прехапа устни и неохотно се извърна към Лусиън. Лицето му бе потъмняло от гняв. Той местеше възмутения си поглед ту към нея, ту към лорд Дрейк, сякаш решаваше кого първи да удуши.

— Аз... аз...

— Тя ми удари шамар — изрече лорд Дрейк и обвинително я изгледа.

Яростният поглед на Лусиън се насочи към лицето на Негова Светлост, а очите му се присвиха застрашително.

— Това видях и аз — изръмжа маркиз Гистълуд, — но бих искал да знам защо?

Тонът и държанието му бяха толкова заплашителни, че Алис мислено благодари на бога, задето не са насочени към нея. „Поне не още“, напомни си тя и цялата настръхна, когато се осмели да хвърли още един поглед към мрачното лице на Лусиън. Без съмнение гневът му ще се стовари върху нея в мига, в който кавалерът й разкаже за странното й поведение, затова със свито сърце се извърна към лорд Дрейк, очаквайки разобличителните му слова.

Негова Светлост обаче запазваше удивително присъствие на духа и стоеше гордо изправен под унищожителния поглед на домакина си, което бе наистина изненадващо за това предвзето конте.

— Мога да ви уверя, Тистълуд, че не съм направил нищо, с което да обидя госпожицата. Тъкмо обратното. Изразявах възхищението си от великодушното ѝ и благородно сърце, когато тя най-неочаквано ме удари.

Лусиън остана втренчен още миг в благородника, след което се извърна към повереницата си.

— Истина ли е това, което каза? — процеди през зъби той.

Алис отвори и затвори уста няколко пъти, преди да успее да промълви „да.“

— И по никакъв начин не те е обидил?

— Н-не.

Очите му заприличаха на цепки, докато я пронизваше с унищожителния си поглед. Няколко безкрайни минути се взира в нея.

— Незабавно се извини на лорд Дрейк!

Алис преглътна с усилие. Опитваше се отчаяно да измисли правдоподобно извинение за постъпката си. Накрая се обърна към лорд Дрейк, който стоеше с каменно лице, и смънка:

— Наистина съжалявам, милорд. М-мога да ви уверя, че всичко беше един злощастен инцидент. Аз... — Без никаква връзка в съзнанието ѝ изплува образът на лорд Дрейк, който се гърчеше и почесваше, подложен на мъченията на Хедли. Несигурният ѝ глас внезапно придоби увереност. — Просто се опитах да перна един паяк, който се бе заплел в косата ви, но вие неочаквано се извърнахте и без да иска ръката ми се стовари върху лицето ви.

Очите на Дрейк се разшириха. Изведнъж стана мъртвешки блед.

— Паяк ли казахте?

Алис кимна.

— Тлъст кафяв екземпляр, ето... — Тя показва дължината му като разтвори палеца и показалеца си на разстояние два сантиметра и половина. — Толкова голям.

— Толкова голям? — Раменете на лорда се сгърчиха и когато ръката му се плъзна надолу, за да приглади безукорно изпънатото му сако, тя забеляза, че трепери.

— Успяхте ли... Успяхте ли да го махнете?

— Надявам се — Алис наблюдаваше как той конвулсивно подръпва ръкава си.

— Н-надявате се, но н-не сте с-съвсем с-сигурна?

— Почти съм сигурна — увери го тя и успокоително го потупа.

Дрейк извика и ужасено бутна ръката ѝ, очевидно съвсем изнервен.

— За бога! Добре ли сте, лорд Дрейк? — възкликна Даяна, която тъкмо се бе присъединила към тях.

— Паяци! Сигурно сме минали през цяло гнездо! — Тялото му потреперваше при всяка дума. — Преди малко си помислих, че усетих нещо да ме лази, но... — Очите му едва не изхвъркнаха от орбитите, когато плесна въображаемия паяк на врата си. — Аз... Ох! — Лицето му се сгърчи от ужас и той изписка: — Моля да ме извините! — След което хукна към портите на замъка, сякаш по петите го преследваше цял легион от отвратителните създания.

Алис понечи да се спусне след него, ужасена от паниката, която бе предизвикала, но Лусиън я сграбчи за ръката и я спря. Тъмният му искрящ от гняв поглед срещна нейния и той процеди:

— Госпожице Рамзи, ще бъдете ли така любезна да последвате лорд Дрейк, за да сме сигурни, че ще се прибере благополучно в замъка? Повереницата ми и аз ще трябва да обсъдим нещо много важно.

— Разбира се! — Даяна сви рамене и побърза да настигне нещастника.

Когато се скри от погледите им, Лусиън се нахвърли върху Алис.

— Що за игра играеш, по дяволите? — Стисна ръката ѝ и силно я разтърси.

Втренчи се безмълвно в него, прекалено слисана от избухването му, за да отговори.

Явно обаче той и не очакваше отговор, понеже продължи:

— Знаех, че си упорита, капризна и своенравна малка пакостница, но никога... никога не съм си и помислял, че можеш да бъдеш жестока!

— Жестока?!

— А как, по дяволите, може да се нарече това, което току-що стори на един мъж, за когото много добре знаеш, че изпитва ужас от паяци?

Алис поклати глава.

— Но аз не знаех!

— Не си знаела, как ли не! Нали бях с теб в каляската, когато Шарлот ти изреждаше всички поканени. Много добре си спомням, че тя най-пространно ти разказа как в ранната си младост лорд Дрейк е бил ухапан от отровен паяк и едва не е умрял.

Алис отчаяно се опита да си припомни подобно нещо. Напразно! Тогава тя бе толкова разтревожена, дето госпожица Рейна Кастел не фигурираше в списъка на гостите, че изобщо не бе обърнала внимание на обясненията на Шарлот. Чувстваше се напълно съсипана и виновна. И все пак искрено му довери, че не е чула нищо от тези разясненията.

Лусиън отвратено изсумтя, пусна ръката ѝ и толкова силно я блъсна, че тя едва не падна.

— Разбира се! Колко глупаво от моя страна! Трябваше да си спомня, че разсеяността е начело на непростимо дългия списък с твои недостатъци. — Замълча и опита да я изпепели с поглед. После се извърна, за да въздъхне примирено.

— Какво ще правя, Алис? — Разтриваше слепоочията си, сякаш го мъчеше непоносимо главоболие. — Нито едни нормален мъж няма да се ожени за теб. Със сигурност поне не такъв, какъвто брат ти би одобрил за твой съпруг. А мисълта, че никога няма да мога да се отърва от теб, е твърде ужасна, за да бъде забавна.

Тези думи пронизаха сърцето ѝ като нож. Макар да знаеше, че той никога няма да я обича така, както един мъж обича една жена, все пак се надяваше, че Лусиън гледа на нея поне като на приятелка. Толкова се бе старала да постигне разбирателство помежду им. И начинът, по който разговаряше с нея и се усмихваше на остроумните ѝ забележки, както и готовността, с която приемаше да поиграят на карти, я бяха накарали да си помисли, че усилията ѝ не са били напразни. Очевидно обаче се беше заблуждавала.

Тихичко въздъхна. Явно по някакъв начин напълно се бе провалила в злощастните си опити да спечели приятелството му. Чувстваше се като най-голямата неудачница на земята.

— Моля те, Лусиън... Моля те, повярвай ми, наистина съжалявам за случилото се с лорд Дрейк!

— Съжаляваш? — Лицето му съвсем ясно отразяваше презрителната нотка в гласа. — Има случаи, когато съжалението е

изключително безсмислено. Опасявам се, че този е точно един от тях. Няма да се учудя, ако сега Дрейк забавлява гостите с историята за нахалството ти, така че, докато се върнем в замъка, репутацията ти ще бъде напълни съсипана.

— Но това е нелепо! Не съм направила нищо. Само пропъдих един паяк от косата на Негова Светлост!

— Пъденето на паяци от косата на ухажора едва ли е действие, достойно за една добре възпитана госпожица. И в този случай никак няма да е трудно да се заклеими въпросната дама като леснодостъпна. Светският лъв Дрейк много добре го знае, както и факта, че подобна госпожица не бива да се допуска сред отбрано общество. Така няма да имаш случай да разпространиш слуха за неговата страхливост.

Алис нещастно сведе глава. Беше твърде смазана, за да отговори. Ако бъде прогонена от хайлайфа, възможността Лусиън да прекарва повече време с Даяна Рамзи ще бъде сведена до нула. В такъв случай как ще успее да ги събере?

Опитвайки се да намери изход от ситуацията, тя му хвърли поглед, изпълнен с разкаяние, и плахо предложи:

— Ами ако го уверя, че никому няма да разкажа? Може би тогава лорд Дрейк не ще храни лоши чувства към мен?

— Така ли мислиш? — презрително повдигна вежди Лусиън, скръсти ръце пред гърдите си и се втренчи в нея, сякаш бе изрекла най-голямата глупост на земята. — Наистина ли си въобразяваш, че ще го омилостивиш, като извадиш на показ най-унизителната случка в живота му, заклевайки му се, че ще я запазиш в тайна? Явно се налага да добавя и тъпотата към списъка с твоите недостатъци.

Алис отвори уста, за да оспори грубата му забележка, но преди да успее да изрече каквото и да било, той продължи:

— Нима не разбираш, че мъж като лорд Дрейк ще го възприеме като заплаха, без значение колко мило ще бъде поднесено извинението ти. А това ще го накара да те съсипе.

Канеше се да добави още нещо, когато внезапно спря и присви очи, сякаш го бе осенила нова мисъл. Тогава се втренчи в нея по начин, който я накара да се замисли дали не е способен да надзърне в най-интимните дълбини на душата ѝ.

— А може би ти и сама си проумяла всичко това.

— К-какво? — заекна тя, поразена от подобно изопачаване.

Лусиън се изсмя сухо.

— Хайде стига, Алис. Не обиждай интелигентността ми, като се преструваш на срамежливка. Май напълно проумях какво си намислила.

Алис го изгледа втрещено.

— Извинявай, но не разбирам какво...

— Изглежда си забравила колко остро се изказа срещу брака, когато обсъждахме този въпрос.

— Не срещу самия брак, а срещу онзи отвратителен списък с ергени. Както и да е, не виждам какво общо има това със случилото се.

— Наистина какво ли? — язвително повдигна вежди маркиз Тистълуд. — Я ми кажете, скъпа госпожице Феър, какви са шансовете на едно съсипано момиче да получи предложение за женитба?

Възмутителният намек я изкара от равновесие.

— Нима наистина вярваш, че съм способна да се унищожа, за да избегна брака? Но това... Това е нелепост!

— Така ли? Първо отстрани Атуд, като се забърка в онази схватка с коминочистача. Сега прогони и лорд Дрейк с приказките си за пъплеци из косите му паяци! Какво си замислила за кандидат номер три? Да подпалиш кибрит под ботушите му? Или да му пъхнеш пиявици в панталоните?

— Много добре знаеш, че не съм го направила нарочно, за да отблъсна споменатите джентълмени. И двата инцидента бяха просто резултат от нещастно... стечение на обстоятелства и недоразумение.

Устните му се извиха в презрителна гримаса.

— Струва ми се, скъпа моя, че проявяваш особена склонност към недоразуменията и нещастното стечение на обстоятелствата, особено с евентуалните кандидати за ръката ти, които аз съм избрал.

— В такъв случай, милорд, може би ще престанете да ми избирате кандидати! — Алис вирна надменно брадичка. — Вече ви казах, че сама ще си намеря съпруг.

— Предлагам ти да побързаш! — процеди Лусиън. — Най-тържествено те предупреждавам, моя скъпа поверенице, че ще бъдеш омъжена преди края на сезона, дори и да се наложи да платя на някой стар развратник, само и само да се отърва от теб. Няма да позволя да ми висиш на врата нито ден повече! Разбра ли? Няма!

Жестокото и обидно заявление я разтърси до дъното на душата ѝ. Искеше да извика от обида и мъка. Лусиън явно я презираше. Как иначе би могъл да ѝ говори по този начин?

Остана като вцепенена. После болката експлодира в гняв, а гневът се превърна в бясното желание да го нарани толкова силно, колкото самият той я бе наранил. Но, разбира се, не бе възможно да го стори. Защото как би могъл да понижи сърцето на човек, който няма сърце?

Сведе клепачи, за да скрие сълзите си, и промълви с достойнство:

— Отлично разбирам, лорд Тистълуд. Мога да ви уверя, че ще ви избавя от омразното си присъствие колкото е възможно по-скоро дори ако се наложи да избягам на улицата. Защото, противно на мнението ви за мен, аз имам твърде много гордост, за да остана там, където съм нежелана.

С тези думи тя събра полите си и хукна по пътеката. Докато тичаше, заслепена от мъка, избухна в отчаяни ридания.

ГЛАВА 13

— Алис — прошепна Лусиън и протегна ръка, за да я спре.

Но бе твърде късно. Тя вече се препъваше надолу по насипа и бързо изчезваше от погледа му. Бавно сви ръката си в юмрук и я отпусна до тялото. „Мили боже! Какво става с мен?“ — простена той, отметна глава и се втренчи в небето. „Защо ме измъчват тези странни и нежелани чувства?“ В един миг те го смайваха с първичната си сила, а в следващия го смущаваха и объркваха с противоречивостта си. Ала и в двата случая дълбочината им го караше да изпитва желанието да падне на колене и да крещи, да моли да бъде освободен от ужасяващата им власт.

Затвори очи и силно разтърси глава, сякаш по този начин щеше да си възвърне душевното равновесие и покой. Най-лошото беше обаче, че тези проклетни чувства го принуждаваха да се държи глупаво и безразсъдно, а това го объркваше и разстройваше. Както стана преди малко с Алис.

Никога досега в живота си не бе изпитвал такъв безумен гняв, както когато я видя да удря Дрейк. Толкова силно бе обзет от закрилнически инстинкти, че трябваше да извика на помощ цялото си самообладание, за да не се спусне да удуши онзи мъж с голи ръце и чак след това да задава въпроси.

Защо? Стисна още по-силно юмрука си. Защо той, който бе известен с невъзмутимостта и хладнокръвието си, бе побеснял при мисълта за евентуално нанесена обида на жена, която дори не харесваше? Съвсем не бе кавалер по природа. Смяташе галантността за проява на сантименталност, присъща на поетите и глупаците. Като се изключи покойната му майка и, разбира се, Лоти, изобщо не смяташе, че останалите жени заслужават честта да бъдат защитавани.

Тогава защо така внезапно бе обзет от изгарящото желание да закриля и пази Алис?

Отвори бавно очи, сведе глава и се втренчи в празното пространство пред себе си, където само до преди минути бе стояла

младата му повереница. Защо наистина? Момичето бе непоправимо. Истинска напаст. Маркиз Тистълуд въздъхна.

Животът му бе толкова спокоен, преди тя да пристигне. Толкова прост. През деня се занимаваше с деловите си задачи, правейки едни и същи неща в обичайното време и изпълнявайки задълженията си на благородник. С настъпването на вечерта се прибираше в управлявания си като по часовник дом, вечеряше, изпиваше чаша коняк и изпушваше една пура, четеше или разговаряше с приятеля си Стивън. Накрая си лягаше. Никакви изненади, нищо тревожно и необикновено. Дните следваха неизменни и познати.

Тогава Алис бе нахлула в живота и дома му, внасяйки неприятности, безпорядък, тревоги...

И тази ужасна емоционална промяна... Лусиън се вцепени, поразен от последното откритие. Нима Алис бе виновницата за съвършено новите и обезпокоителни чувства и мисли? Нелепо! Как би могло едно младо момиче, едва вчера излязло от училище, да има толкова огромно влияние върху силния и независим маркиз Тистълуд?

Напълно объркан, Лусиън свали шапката си и прокара ръка през косата си. Е, младата му повереница със сигурност бе съвършено различна от всички други госпожици, с които се бе срещал. Тя беше импулсивна, упорита, ексцентрична, своеволна и безразсъдна. Последното го накара да се усмихне. Наистина само едно безразсъдно момиче би си позволило да се опълчи срещу него, когато само едно смръщване на веждите му бе достатъчно, за да секнат всички спорове в камарата на лордовете.

Усмивката му бавно помръкна. Алис наистина притежаваше всички гореизброени недостатъци, ала независимо от това будеше и искреното му възхищение. На първо място — бе изключително смела. Освен това бе великодушна и много щедра, понякога дори до глупост. Не един път бе виждал как дава и последното си пени на просяците. Имаше чувство за хумор и остроумните ѝ забележки много често го бяха карали да избухва в смях. А въображението ѝ го провокираше и забавляваше.

И накрая, въпреки собствените му гневни заявления, тя бе умна, твърде умна, за да извърши нещо лекомислено, за да съсипе достойнството си, само и само да избегне брака. Навярно просто би измислила някой наивен и едновременно с това изключително успешен

план, за да отблъсне ухажорите си, който не би засегнал репутацията или гордостта ѝ.

Последното засрамващо признание го накара да изпита желанието да се завре в най-близката лисича дупка и да се скрие завинаги. Как можа да постъпи толкова несправедливо? Да се държи толкова жестоко и безсърдечно? Нямахше никакво извинение за гнева му. Наистина проявеното невнимание към напътствията на Шарлот изискваше порицание, но Алис със сигурност не заслужаваше да бъде обиждана като най-презряното и нежелано същество, нещо, което напълно осъзнаваше, че бе сторил.

Защо обаче, след като знаеше, че това, което прави, е погрешно, го бе направил?

Защо наистина? Отговорът накара сърцето му да се свие. Цялото му същество да се разтърси от ужас: той се бе държал по този начин, защото се страхуваше и се чувстваше напълно объркан. Бе смутен от неочакваното желание да я закриля и се боеше от слабостта, която то означаваше. И тъкмо защото не знаеше как да се справи с тези нови и непознати чувства, бе прибегнал до гнева. Гневът, който много добре познаваше.

Със сигурност обаче, това което се случи далеч не беше толкова приятно, както да седи нощем пред огнището в кухнята заедно с Алис и двамата да споделят не само топлината на огъня, но и на истинското приятелство.

За миг си представи лицето ѝ тогава — младо, живо, усмихнато. Бързо пропъди видението и от гърдите му се изтръгна болезнено стенание. След начина, по който се бе отнесъл към нея, дълбоко се съмняваше, че тя някога отново ще се присъедини към него за среднощно нападение на килера. Мисълта го изпълни с болезнена празнота. Почувства се... Как?

Намръщи се. Чувстваше се... самотен. Да! И опустошен. Мисълта, че двамата никога повече няма да изживеят онези скъпоценни мигове на близост го направи безкрайно нещастен.

Бръчката между веждите му се задълбочи, когато бе обзет от друго чувство — съжалението, че нещо ти липсва безкрайно много, тъгата за пропуснатото и изгубеното...

Последното доведе до ново откритие, което го вцепени: той я харесваше.

А тя без съмнение го мразеше. Пое дълбоко въздух. Само ако можеше да направи нещо, за да изкупи отвратителното си държание! Нещо, което би могло да възвърне доверието ѝ и да съживи повехналите стръкчета на крехкото им приятелство. Но какво?

Би могъл да се извини. Изуми се от това ново и съвършено непознато за него хрумване. Да се извини? С изключение на набързо промърморените извинения, когато разлееше капка вино или случайно се сблъскаше с някого на улицата, Лусиън никога в живота си не се бе извинявал никому. Как ли се прави това? Да каже, че просто съжالياва, му се струваше някак си недостатъчно.

Обмисля този проблем известно време, после си припомни извинението на Алис към Дрейк. Тя наистина бе казала, че съжالياва, но освен това бе обяснила действията си, за да могат да бъдат разбрани и простени. И въпреки собствените си неразумни твърдения, Лусиън не се съмняваше, че Дрейк вече ѝ е простил.

Но дали същата тактика ще има успех и при него? А и дали бе способен да обясни чувствата, които го бяха подтикнали да се държи по този начин? Прокара отново ръка през косата си, този път, за да я приглади и сложи шапката си. Трябваше да опита. Ценеше твърде много компанията на Алис, за да я изгуби заради собствената си глупост. Взел това твърдо решение, Лусиън тръгна да я търси.

Но не я откри никъде. Провери обичайните места: стаята ѝ, картинната галерия, където двете с Даяна често се срещаха, за да се поразходят и поклюкарстват; стаите на Шарлот и Даяна; дори в кухнята. Никой в замъка не си спомняше да я е виждал. Тъкмо се канеше да заповяда да му оседлаят коня, сигурен, че е изпълнила заплахата си и е избягала, когато един от лакеите му съобщи, че някаква камериерка я била видяла, докато се качвала нагоре по стълбите към някогашната детска стая.

Лусиън въздъхна с облекчение и забърза към северната кула, вземайки наведнъж по две стъпала. Беше се изкачил до половината, когато рязко спря, смразен от внезапно предположение.

Ами ако тя откаже да приеме извинението му? Подобно на вятър, сменил внезапно посоката си, нетърпението му премина в страх. Хората, особено жените, много често отхвърлят извиненията — знаеше го от разговорите в клуба. Това, което не знаеше, бе какво предприема отхвърлената страна, за да изкупи греховете си. Проклинайки се,

задето не се бе вслушвал по-внимателно в историите на приятелите си, продължи бавно нагоре и спря чак когато стигна до отворената врата. Напрегнат като ученик, призован в кабинета на директора, младият мъж предпазливо надникна.

Алис седеше на пода, леко склонила глава и склонила ръце на гърдите си. От дясната ѝ страна лежеше кукла в бляскави одеяния — лорд Удуиг, ако правилно си спомняше — а отляво се виждаха две овехтели ракети за федербал и две доста окаяни топки. Пред нея бе старият му замък, който тя съзерцаваше с такова отнесено изражение, че за един кратък миг той се запита какво ли вижда, докато го гледа. Драconi, рицари, а може би омагьосани принцеси, изпаднали в опасност? Въпреки тревогата си, Лусиън се усмихна. Никога не бе изглеждала толкова млада и невинна, както в този миг, облечена в семплата бяла рокля и заобиколена от старите играчки. Приличаше на малко дете.

Усмивката му се разшири, тъй като си представи възмущението ѝ, ако сподели с нея мнението си. Напоследък тя толкова отчаяно се стараеше да изглежда и да се държи като голяма.

„Доста хубаво дете“ — с известна изненада констатира лордът, когато Алис наклони леко глава и разкри деликатния си профил. С всяка изминала секунда изумлението му се усилваше. Погледът му се плъзна с възхищение по изящната извивка на шията ѝ, по брадичката и накрая спря върху устните.

Устните! Очите му се разшириха, сякаш ги виждаше за пръв път. Откога бяха станали толкова розови, чувствени и пълни? А носът ѝ... Лусиън примигна невярващо. Съвсем не беше толкова обикновен, както бе предполагал, а почти класически и много привлекателен.

„Класически и привлекателен?“ Маркизът разтри очи, надявайки се, че по този начин ще прогони всичко, което бе преобразило обикновената му и безцветна повереница в красиво видение. Ала напразно. Предишното грозно патенце си оставаше красив лебед.

Поразително! Отпусна ръце и смаяно поклати глава. По някакъв чудодееен начин лицето ѝ толкова се бе променило, че ако не бе русата ѝ коса, той без колебание би я нарекъл красавица.

После обаче се взря в златистите къдрици. Хмм... Може би все пак не бяха чак толкова грозни... Наклони глава и огледа меките копринени букли с нови очи. Да, ако искаше да бъде напълно честен,

трябваше да признае, че започва да намира блондинките за доста привлекателни. Разбира се, ако една русокоса жена желае наистина да бъде наречена красавица, то тя се нуждае от млечнобяла кадифена кожа и розови устни като... като на Алис.

А със сигурност никак нямаше да ѝ навреди, ако притежава и прекрасни сини очи... като на Алис.

Ченето му увисна, когато осъзна крайния резултат: Алис Феър бе не само хубава, а прекрасна. И когато тя внезапно се извърна, вероятно стресната от шумното поемане на въздух от страна на слияния маркиз Тистълуд, той проумя още нещо — повереницата му не беше дете, а жена. *Ослепително желана жена.*

Един дълъг миг двамата се взираха един в друг — Алис, видимо напрегната и предпазлива, очакваща Лусиън да поднови обвинителната си реч, а той твърде смаян от откритието си, за да проговори.

Алис първа извърна поглед. Лусиън забеляза блестящите сълзи в очите ѝ. Мисълта, че тъкмо той е наранил толкова жестоко това невинно създание, го изпълни със срам и разкаяние.

— Алис...

Тя остана неподвижна, усилвайки страданието му с мълчанието си. Когато най-после вдигна глава, за да го погледне, лицето ѝ не изразяваше нищо, сякаш той бе един от лакеите, дошъл да я повика за обяд.

— Милорд?

Никога досега не се бе чувствал толкова безпомощен и объркан, както в този миг, когато се опитваше да намери подходящите думи, с които да изрази дълбокото си разкаяние.

— Аз... аз...

„Дяволите да те вземат! Кажете го!“ — заповяда си той, а нетърпението му прерасна в паника. Устата му се отвори, ала от там не излезе нито дума. Няколко ужасни агонизиращи секунди Лусиън се опитваше да се пребори с напирещите сълзи.

— Аз... съжалявам...

Алис ахна и смаяно го погледна. За миг Лусиън си помисли, че вместо извинението, несъзнателно е изговорил проклятията, които мислено си отправяше.

— Ти... съжаляваш?!

Той кимна и с облекчение се усмихна. За негово изумление тя му върна усмивката. Наистина доста плахо, но съвсем достатъчно, за да го изтръгне от вцепенението му. С две крачки Лусиън прекоси разстоянието, което ги разделяше и припряно заговори:

— Съжалявам, Алис. Държанието ми наистина е безкрайно осъдително. Нямах никакво основание да ти наговоря онези грубости и ако не ми простиш, аз... — Махна безпомощно с ръка и коленичи пред нея. — Ще те разбере...

Тя го загледа тъжно, сякаш обмисляше дали да приеме извинението му. Стори му се, че измина цяла вечност. Най-после Алис кимна.

— Разбира се, че ти прощавам.

Той се втренчи в нея. Страхуваше се, че не е чул правилно.

— Ти... ми прощаваш?

Повереницата му отново кимна.

— Защо? — Това, че му прощаваше без молби и обяснения, окончателно го смая.

— Защото съжаляваш — леко се усмихна Алис.

— Но то е толкова малко... Искам да кажа... — Лусиън поклати глава, опитвайки се да събере мислите си. — Искам да кажа как е възможно да ми простиш толкова лесно? Всичко, което направих, е, че казах само две малки думи.

— Не са малки, когато идват оттук. — Сложи ръка върху гърдите му, там, където биеше сърцето. — Всяка дума е хиляди пъти по-скъпа от най-дългите и красиви фрази, когато е изречена искрено, както ти го стори преди малко.

Лусиън се взря в сияещите ѝ сини очи. Никога досега не бе смятал за важен начина, по който се изговаря нещо.

„И все пак сигурно е истина“. Сигурно за нея е истина, ако се съди по нежността, с която го гледаше.

Алис понечи да отдръпне ръката си. Той импулсивно я сграбчи и я поднесе към устните си. Може би в момента не заслужаваше прошката ѝ, но щеше да я извоюва. Без значение какво ще му струва, той ще изкупи грешката си и ще ѝ докаже, че е достоен за приятелството ѝ. С тези мисли, Лусиън притисна устни към дланта ѝ и промълви:

— Приеми не само моите най-искрени извинения, но и не помалко искреното ми обещание, че никога вече няма да ти говоря по този начин.

— Дори и когато направя нещо лошо и си го заслужа? — Шеговитата нотка в гласа ѝ го накара да вдигне глава и да я погледне изненадано. Въпреки че се опитваше да бъде сериозна, угълчетата на устните ѝ бяха извити, а в очите ѝ блесяха дяволити пламъчета.

— Дори и да пъхнеш паяк в емфието на лорд Дрейк! — Завръщането на доброто ѝ настроение повиши и неговото. — В такъв случай просто ще те метна на коленете си и здравата ще те напляскам.

— О, господи! Май ще се наложи да забравя за паяка — промърмори тя и широко се усмихна. Топла и искрена усмивка, удивителна рядкост в едно общество, където всяко изражение бе резултат от продължително обмисляне и упражняване.

За Лусиън това бе най-очарователната усмивка на света, много по-привлекателна от предвзетите гримаси на дамите от висшето общество, които се смятаха за съблазнителни.

Преглътна и с усилие откъсна поглед от лицето ѝ. Едва успяваше да сдържи порива си да я грабне в обятията си и да завладее невинните ѝ устни със своите. Той, който толкова се гордееше с умението си напълно да контролира плътските си желания! Смайващо! Позорно! Не, по-лошо! Гнусно и покварено! Брат ѝ я бе поверил на грижите му, за да я закриля и пази, и той никога нямаше да си позволи да измами доверието му и да я съблазни.

— Лусиън? Добре ли си? — Изчерви се и се умълча...

Той се сепна и понечи да вдигне глава и да я увери с усмивка, че всичко е наред, но се спря. По-добре да не я поглежда, докато не се увери, че отново е възвърнал самообладанието си. Отмести поглед и се опита да се залови за нещо, което да го отвлече от тревожните мисли.

— Добре съм — промърмори той. В този миг видя ръката ѝ, отпусната в скута.

Държеше една от някогашните му играчки — дървената фигурка на рицаря в златните доспехи с дългата зелена мантия. Лусиън се усмихна леко и всички мисли за непозволени целувки излетяха от главата му при вида на любимеца му от детството. Макар че бяха изминали почти двадесет години, откакто за последен път си бе играл с него, в съзнанието му изплува приятният спомен за многобройните

часове, които бе прекарал в същата тази стая, увлечен във въображаеми битки и двубои.

Изпълнен с радост и възхищение, каквито не бе изпитвал от онези далечни дни, той взе играчката и я огледа вече с очите на възрастен. Бе наистина прекрасна. Прокара нежно палец по златната броня и промърмори:

— Къде, за бога, го намери? Мислех си, че отдавна се е изгубил.

— Тук. — Алис отвори предните порти на замъка и извади и останалите дървени рицари. — Не са ли красиви?

— Красиви? Винаги съм смятал, че са свирепи и кръвожадни. Особено този. — Взе рицаря, облечен целия в черно, и й го подаде. — Сър Дяволо. Исква да завладее замъка, който принадлежи на сър Храбрец — кимна към рицаря в златните доспехи, — и постоянно води войни, за да го превземе.

— А някога успявал ли е?

— Само когато бях в лошо настроение.

— Ти в лошо настроение? Сигурно се шегуваш!

Лусиън се засмя, без да се почувства ни най-малко засегнат от шеговития й намек за мрачния му и строг вид.

— Както постоянно изтъква нани Спратлинг, аз бях изключително кисело и намусено дете.

— Как би могъл някой да бъде кисел и намусен, след като има такава прекрасна детска стая, пълна с такива великолепни играчки? Ако аз имах всичко това, щях все да се усмихвам.

В гласа й прозвуча тъга. Лусиън я погледна. Тя се взираше в замъка с копнеж. Той се запита защо. Дали детството й е било нещастно? Или изобщо е била лишена от детство?

— Твоята детска стая не е ли била удобна?

Алис го стрелна с поглед, сякаш въпросът му я бе стреснал.

— Ами... да... да... разбира се, че беше удобна. Но не толкова разкошна.

— Твоето детство беше ли... Беше ли приятно?

Усмихна му се нежно и замечтано.

— Беше чудесно и много приятно...

Нещо в загадъчността й изпълни Лусиън с внезапното желание да узнае всичко за нея.

— А с какви неща се занимаваше?

Алис сви рамене.

— Беше преди векове... тъъ... — Страните й порозовяха. — Искам да кажа, че сякаш е било преди векове.

— По-скоро е било вчера. В писмото, което получих от адвокатата на брат ти, се казва, че ти съвсем наскоро си се завърнала у дома от училище.

— Да, макар че през последните две години от престоя си там бях по-скоро пансионерка, отколкото ученичка. Понеже във Феърфакс нямаше подходяща компаньонка за мен, брат ми реши, че е много по-подходящо да остана в Уикингтън, докато той се завърне от войната.

Лусиън се намръщи.

— Уикингтън?

— Да. Родителите ми ме изпратиха там, надявайки се, че по този начин ще обуздаят своенравието и непокорството ми. Моето детство свърши в деня, в който за пръв път престъпих прага на училището. Тогава съм била само на десет години. Учителите бяха много строги и изискваха от мен през цялото време да се държа като възрастна. Детинските палавости не се поощряваха, а игрите бяха абсолютно забранени, с изключение на тези, които се основаваха на изучаването на Молитвеника. Не, не се оплаквам. Изпитвах огромно удоволствие да преда, да плета и да бродирам.

— Ако бях на твое място, аз бих се оплаквал, и то доста шумно! Предене, плетене и бродиране? Религиозни игри? Пфу! Няма що! Страшно забавно за едно дете! А аз си мислех, че в Итън е било тежко!

— Как се чувстваше в Итън?

— Понякога нещастен. Но поне ни разрешаваха да играем.

Алис наклони глава.

— И на какви игри играехте?

— Крикет, криеница, на кегли и, разбира се, на федербал — заяви той с известна нотка на гордост.

— Федербал? Страхувам се, че не съм чувала за тази игра.

— Какво? И никога не си играла федербал? — Беше потресен. — Напомни ми веднага щом се върнем в Лондон, да изпратя едно унищожително писмо в Уикингтън. Та образованието ти е отчайващо незавършено, скъпа моя!

Алис сведе поглед, а на устните й заигра лека усмивка.

— Като мой настойник, не се съмнявам, че е твое задължение да попълниш празнотите.

Лусиън я изгледа. Не бе сигурен дали в последното се криеше някакъв намек. Алис го стрелна с поглед изпод дългите си мигли.

— Е, милорд?

Значи наистина е имало намек.

— Напълно си права. Мое задължение е да те запозная с всички аспекти на живота. — В крайна сметка какъв по-добър начин да укрепиш едно приятелство? Да, идеята наистина бе чудесна! Младият мъж взе старите ракети и перцата и заяви: — Госпожице Феър, започваме с първия урок.

За огромно удоволствие на Лусиън, Алис се оказа много схватлива ученичка. Само след петнадесет минутни обяснения, той откри, че е изправен пред достойна съперница.

— Аха! Отбий тази! — Алис запрати перцето високо над главата му.

Лусиън ловко го върна и се засмя.

— Ще трябва да удряш доста по-силно, ако искаш да спечелиш!

Продължиха с играта, като от време на време надаваха радостни възгласи, когато някой спечелваше точка. Веднъж, в усилието си да си отмъсти за един доста подъл удар, Алис изтърва ракетата. За негова изненада от розовите ѝ устни се изтръгна едно доста соленичко проклетие, при което тя се изчерви, а Лусиън гръмко се засмя.

Изведнъж го озари проникновение. Той се забавляваше! Лекомислено и искрено! Нещо, което не бе изпитвал от години. А което бе още по-смайващо — не му се искаше да свършва и отчаяно се опитваше да измисли някакъв повод, за да продължи урока. Беше толкова изумен от собственото си поведение, че не забеляза Алис от лявата си страна, когато се хвърли натам, за да отбие поредната топка.

За миг се олюляха и се вкопчиха един в друг, за да се задържат прави. Но изгубиха равновесие и се строполиха на пода. Стройното му тяло се просна върху нейното. Лусиън бе толкова замаян и задъхан, че се осъзна чак когато усети движението ѝ под себе си.

Тялото му почувства меките ѝ форми, които възбудиха сетивата му. „Какво, по дяволите, става днес с мен?“ Беше напълно слисан от внезапното напрегане в слабините си. Първо едва се сдържа да не я

целуне, а сега мъжествеността му пулсираше в болезнено желание, както се случваше, когато пропуснеш да посети любовницата си.

„Но това е невъзможно“. Беше ужасен от факта, че е възбуден. Та той бе посетил Рейна вечерта преди да тръгнат за Тистълуд!

Алис отново се изви и този път коремът ѝ се допря до втвърдения му член.

„Мили боже!“ Дъхът излезе със съскане от устата му, тъй като стисна зъби, за да превъзмогне огъня, лумнал в слабините му. Какво наистина ставаше с него? Никога досега не бе имал подобни проблеми само седмица след като е освободил физическото си напрежение. А сега бе толкова възбуден, колкото когато за пръв път легна с жена!

— Лусиън, притискаш ме — промърмори Алис и се изви още веднъж, за да се измъкне.

— Извини ме — задъхано изрече той и се претърколи.

Искаше да ѝ помогне да се изправи и да се извини за несръчността си, както и да се увери, че не е пострадала. Но не можеше. Само измърмори смутено с дрезгав глас, че се надява да е добре, и седна, като притисна плътно коленете към тялото си, за да се прикрие.

Докато седеше и нещастно наблюдаваше как тя оправя полите и приглажда косите си, Лусиън се опита да си обясни странните си реакции. Дали не бе заболял от някаква болест? Или просто се е преуморил? Не! Сигурно имаше нещо общо със свежия и ободряващ провинциален въздух. Не! Та той бе прекарал по-голямата част от живота си в Тистълуд и никога досега въздухът не му бе действал по този начин.

Оставаше само едно логично обяснение: просто губеше самообладание. И Господ да му е на помощ, но нямаше ни най-малка представа как ще си го възвърне.

ГЛАВА 14

Лицето му бе толкова близо, че можеше да преброи миглите му. Алис се усмихна на хрумването си и нежно прокара върха на пръста си по подобните на ветрило черни ресници, възхищавайки се на гъстотата им. Както всичко останало у Лусиън и те бяха великолепни.

— Алис — въздъхна той и очите му се затвориха под любовната ѝ ласка.

Тя обви ръце около врата му и зарови лице в топлата вдлъбнатина в основата на шията му. Остана така дълго, вкусвайки с наслада усещането. Беше толкова прекрасно да притиска дребното си тяло към неговите стройни форми! Сякаш бяха създадени един за друг. А уханието, което той излъчваше...

Сгуши се още по-плътно до него и вдъхна дълбоко. Миришеше на мащерка, камшиче и великденче... като Тистълуд през пролетта.

Ммм... Да, също като Тистълуд, ала по-упойващо и по-прекрасно. Под първичното ухание на Съсекс се бе спотаил един по-фин и по-предизвикателен аромат — мускусната миризма на мъжественост, на чиято мамеща съблазън не можеше да устои нито една жена.

Алис жадно притисна устни към шията му и плъзна език по нея. Достигна до ухото му и спря. За миг го погледна, сетне нерешително започна да ближе изящната раковина.

Лусиън изохка. Нетърпелива да утоли сладострастния му повик, тя засмука месестата част, от време на време белите ѝ зъби хапеха лекичко чувствителното място, докато задъханите му стенания преминаха в тихи викове.

— Обичам те, Алис! Мили боже, обичам те!

— И аз те обичам! — Горещият ѝ дъх го опари.

Той потрепери, а от устните му се отрониха накъсани стонове. Въодушевена от женската си власт над него, Алис ухапа за последен път ухото му, а после устните ѝ нежно докоснаха лицето. Бавно ги придвижи по брадичката и стигна до другото ухо. В продължение на

няколко пленителни мига го гали и дразни с език, докато Лусиън не се загърчи от страст.

— Позволи ми да те любя — промълви той, а гърдите му се разгърсиха от накъсани хлипове.

— Скоро... — измърка тя, плъзгайки топлия си език по изсечената извивка на брадичката му. Устните ѝ дариха с нежна ласка всяка частица от лицето му, целуваха го навсякъде, но не и по стенещите устни. Плътта му бе топла и гладка като коприна, съхнеща под лъчите на лятното слънце. Чак накрая се насочи към устните.

Пръстите ѝ, тръпнещи от копнежа, който я изгаряше, милваха чувствената им извивка, като от време на време навлизаха по-навътре, за да дарят с милувки кадифената им мекота.

С всяко докосване стенанията му се усилваха, а когато нямаше сили да понесе повече изтънченото мъчение, стисна китката ѝ и притисна дланта ѝ към гърдите си.

— Погледни ме! — Гласът му бе плътен и наситен като горещ шоколад.

Тя се подчини и погледът ѝ срещна неговия. Никога досега очите му не я бяха гледали с такова обожание, топлина и страст. Остана завинаги покорена. Бавно приближи устни към нейните. Неспособна да сдържи страстта си, Алис сама привлече главата му и дръзко впи устни в неговите. Усети как дъхът му погалва лицето ѝ.

— Лусиън...

— Кога смяташ да вдигнеш замръзналия си задник от леглото и да станеш?

— Лусиън?!

Усети шляпване по бузата.

— Нима ти звучи като лорд Надут пуяк?

Както нощният мрак се стопява с настъпването на зората, така и приятният ѝ сън се разсея и изчезна. От гърдите ѝ се изтръгна въздишка на разочарование, тя се обърна по корем и зарови глава във възглавницата.

Този път Хедли я ритна.

— Ще ставаш ли най-послед? Чака ни доста работа.

— Махай се! Много съм ти сърдита! — Стискаше клепачи. Не искаше да ги отвори нито за миг, за да не изгуби и последните късчета

от съня, което означаваше, никога да не усети забранения за нея вкус на устните на Лусиън.

До ухото ѝ достигна недоволно грухтене.

— Както желаяш. Последното, което искам, е да будувам през нощта и да ръся вълшебен прах върху двойка чифтосващи се смъртни.

„Вълшебен прах? Чифтосващи се смъртни?“ Алис смръщи вежди, докато емоциите ѝ продължаваха да се реят из изплъзващия ѝ се романтичен свят на сънищата. Какви ги дрънкаше този немирник?

— И не си мисли, че няма да ми дължиш нови дрехи, ако сестрата на лорд Надут пуяк не забременее, защото за това ще си виновна ти и твоят мързел!

„Сестра? Нови дрехи? — Алис ахна и рязко се изправи. — Заклинанието!“ Огледа се ужасено за Хедли, но никъде не го видя.

— Хедли? — Отправи горещи молитви да е достатъчни близо до нея, за да я чуе.

— Тук, долу, тромава краво! Къде си мислиш, че съм? В Брайтън?

Алис едва не извика от облекчение, наведе се под леглото и се взря в мрака. Хедли се бе проснал върху килима и разтриваше челото си.

Хвърли ѝ изпепеляващ поглед.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш като ме изритваш по този начин от леглото? Опитваш се да ме убиеш?

Зяпна го смаяно, загубила за миг дар слово. Постепенно проумя какво се бе случило — с рязкото си изправяне, без да иска, го бе съборила на пода. Усмихна се извинително и протегна ръка.

— Разбира се, че не. Стана случайно.

Хедли бутна ръката ѝ.

— Можех да си счупя врата заради тази проклета случайност.

— Не можеш да си счупиш врата. Костите на феите не се чупят.

Той сви рамене, седна и енергично се замасажира.

— Е, нали знаеш, че за всичко има пръв път.

Алис отвори уста, за да изрече нещо хапливо, но размисли и побърза да я затвори. Не биваше да спори с войнствено настроенния дух — по този начин нямаше да помогне на Шарлот. Ако го предизвика, той може да изчезне за няколко дни. Тогава какво ще прави?

Решила, че е най-добре да спечели благоразположението му, отново протегна ръка.

— Наистина съжалявам, че неволно ти причиних болка, Хедли. И за да докажа колко много съжалявам, ще ти купя елегантно бастунче, каквито носят джентълмените, когато излизат на разходка. Чудесно ще подхожда на новия ти костюм.

Лицето му се оживи и очите му светнаха.

— От полирана трънка с позлатен връх и кадифени пискюли?

— Каквото пожелаеш.

Това последното го умилистави окончателно, Хедли се вкопчи в ръката ѝ и ѝ позволи да го вдигне и настани обратно в леглото.

— А сега... — Алис внимателно го сложи върху възглавницата, — най-добре е да се заемем със заклинанията. Какво трябва да направим?

— Ти ще застанеш пред вратата на спалнята на сестрата на лорд Надут пуяк и ще държиш това — Хедли махна с ръка и отнякъде изникна една зелена свещ, — като повтаряш: „Гуусли, гуусли, бъмби мег. Момбо, кимбо, ункебуу“. Аз ще вляза и ще ги поръся с вълшебния прах, докато се чифтосват.

Алис пламна при мисълта за унижението, на което ще бъдат подложени приятелите ѝ, макар че, разбира се, те никога нямаше да разберат, че са имали свидетел на любовната си игра. Срамуваше се да попита, но се почувства задължена, затова притеснено смотолев:

— Ами ако те не... ъъ... не се чифтосват в момента?

— Достатъчно е да ги поръся само с една щипка от вълшебния прах и ще се нахвърлят един върху друг като разгонени псета — закиска се Хедли. Смехът му секна също така рязко, както бе избухнал. — Ти даде вълшебния пръстен на сестрата на лорд Надут пуяк, нали?

Алис кимна, извади свещта от свещника на масичката до леглото и постави на нейно място тази, която ѝ даде Хедли.

— И какво ѝ каза?

— Истината. — Плъзна се от леглото, за да си вземе пенъора.

— Казала си ѝ, че това е вълшебен пръстен? — изграчи Хедли, а очите му едва не изхвъркнаха от изумление.

— Казах ѝ, че това е древен талисман, който помага на жените да забременеят. Лоти... — замълча, за да пристегне бледорозовия си кашмирен халат — обича народните предания за феи и горски духове.

Затова, когато ѝ обясних, че това е техен пръстен, тя веднага си го сложи. Закле се, че няма да го сваля, докато не зачене.

Хедли поклати глава, сякаш още не можеше да повярва на ушите си.

— Умна жена. Струва ми се, че в крайна сметка глупостта не е проклетие за цялото семейство на лорд Надут пуяк. — С тези думи той направи двойно салто от леглото и меко се приземи на килима. — Е, не стой там със зяпнала уста! Хайде!

Двамата се промъкнаха по коридора и се спуснаха безшумно по стълбите към стаята на Шарлот. Те се намираха на приземния етаж в крилото, свързващо стария замък с разширението от седемнадесети век. Имаха късмет, защото гостите, явно уморени от заниманията си през деня, се бяха оттеглили. Изглежда слугите бяха последвали примера на господарите си, защото двамата заговорници не срещнаха жива душа по пътя си.

— Спомняш ли си заклинанието? — Хедли се извърна от тежката дъбова врата, украсена с дърворезба, и се вторачи в Алис.

Тя коленичи и зашепна:

— Гуусли, гуусли, бъмби мег. Момбо, кимбо, ункле...

— Унке, а не ункле!

— Унке — послушно повтори тя и завърши: — буу.

По настояване на пакостливия дух го произнесе няколко пъти. Когато най-после декламацията ѝ го задоволи, той измъкна една златна торбичка отнякъде и изчезна.

Внезапно почувствала се безкрайно самотна в тъмния и ветровит коридор, Алис се изправи и започна да си повтаря заклинанието. Отначало все се оглеждаше притеснено, питайки се как, за бога, ще обясни поведението си, ако някой я видеше пред вратата. После ѝ хрумна, че едва ли друг, освен Шарлот, Клейтън или Лусиън би се появил в тази част на замъка, и то посред нощ. Първите двама без съмнение бяха доста заети в момента, а Лусиън навярно вече спеше дълбоко. Значи нямаше защо да се тревожи.

Усмихна се на собствената си глупост, пропъди напразните си безпокойства и с удвоена енергия поднови заклинанията.

Лусиън пристъпи в крилото в стил италиански Ренесанс и закри свещта с ръка, за да предпази пламъка от течението. Както и очакваше, през зимата в тази част на замъка бе доста студено. Спря се пред високия прозорец и се остави на режещия въздух. Беше му горещо. Тялото му цялото изгаряше от еротичните сънища... за Алис. От мига, в който затвори очи, съзнанието му бе обсебено от обезпокоителната случка в детската стая. Сънуваше как отново и отново пада върху Алис, а напрежението в слабините му нараства, докато тя се извива под тежестта му. Възбудата му бе толкова силна, че премина в почти физическа болка и накрая го събуди.

И все още бе в неин плен. Изпъшка и притисна лице до студеното стъкло, отчаяно опитвайки се да прогони образа на Алис, която стене и се извива под него. Толкова красива! Толкова изкусителна! Лусиън отново простена, а ръката му бавно се отпусна надолу, за да разтрие през халата болезнено пулсиращия член. Ако беше в Лондон, Рейна щеше много бързо да се погрижи.

„Да, но не си в Лондон и ако искаш да се облекчиш, трябва сам да го направиш или да продължиш да се разхождаш.“

Да се облекчи сам? Лусиън бързо отдръпна ръката си и лицето му пламна, щом осъзна какво прави. По дяволите! Никога не бе падал чак до там! Дори когато беше в Итън!

Значи трябваше да продължи да се разхожда. Въздъхна примирено, отдръпна се от прозореца и пое по коридора. Изведнъж зърна някаква светлинна в далечината. Спря и присви очи, когато видя неясна фигура да се промъква край вратата на сестра му. Май беше жена. Може би Шарлот?

Разбира се, че беше тя! Кой друг щеше да е в тази част на замъка и то през нощта? За пръв път, откакто се бе събудил от злощастните си сънища, Лусиън се усмихна. Нуждаеше се точно от това — от хапливия език на сестра си. Никога досега в живота си не бе изпитвал подобно нетърпение да поговори с някого, затова забърза натам. Дебелият килим заглушаваше стъпките му. Намираше се вече на няколко крачки от спалнята на Шарлот, когато за пръв път се усъмни.

Жената бе по-дребна и по-слаба от сестра му. Насочи свещта и дългата дебела плитка заблестя в сребристото сияние на лунните лъчи.

Спря се като закован. Нетърпението му тутакси бе изместено от изненадата. Не беше Лоти, а Алис, жената, която най-малко желаше

да срещне в този момент. Кой друг имаше подобна коса?

Потисна въздишката, напираша в гърдите му, и запристъпя назад. Нямаше никаква представа какво търсеше повереницата му пред вратата на Лоти в този час и не желаше да узнава. Не и след като бе само по халат, под чиито гънки напираше възбудената му мъжественост.

Изпълнен с възмущение от нежеланата среща, Лусиън направи крачка назад, после още една. И още няколко. И...

Без да иска разклати кристалните висулки на свещите и те зазвънтяха.

Алис рязко се извърна и тихо извика:

— К-кой е там?

Лусиън тихо изруга. Намираще се в капан. Нямаше друг избор, освен да пристъпи напред и да вдигне свещта, за да освети лицето си.

— Аз съм, Алис. — Нима този напрегнат и пресипнал глас бе неговият?

Тя също вдигна свещта високо, присви очи и се втренчи в него. Вместо да изглежда облекчена, му се стори разтревожена, почти... гузна. Погледна крадешком вратата зад гърба си и попита с изтънял гласец:

— Лусиън?

Той се намръщи. Какво, за бога, ставаше с нея? Държеше се доста странно. При тази мисъл едва не се засмя на глас. По дяволите, Алис не се държеше странно, тя наистина си бе странна. И все пак...

— Какво те води тук посред нощ? Да не си болна?

— Тъъ... — Хвърли още един поглед към вратата и сведе клепачи. Запристъпя неловко, сякаш бе хваната да върши нещо нередно.

Изведнъж го прониза подозрение и погледът му се изостри. Злият демон се надигна в стомаха му. Дали не си бе определила среща в това крило с някой среднощен обожател? Може би Дрейк? Стори му се съвсем вероятно, особено след като си припомни начина, по който двамата с Алис си шушукаха след вечеря, склонили глави като влюбени гълъбчета. Така се смееха и забавляваха насаме, че явно се бяха сдобрили след следобедната случка.

Споменът за тази сцена, както и мисълта, че тя навярно желае по-интимна близост с онова предвзето конте, го изпълни с дива ярост.

— Е? — озъби се той.

Тя го погледна, а очите ѝ се разшириха, видимо сепната от внезапната грубост, прозвучала в гласа му.

— Тъъ... аз... добре съм...

— И? — Погледите им се срещнаха над трептящите пламъци на свещите им и той впи очи в нейните.

Веждите ѝ се смръщиха.

— И какво?

— Щом не си болна и не си дошла да потърсиш помощта на Лоти, какво правиш тук?

Остана втренчена в него няколко дълги мига.

— А-аз не можах да заспя и... ами... реших да се поразходя... и...

Зад вратата се разнесоха стенания, последвани от женски вик. За опитното ухо на Лусиън бе ясно, че сестра му е била задоволена и то по най-добрия начин.

Алис, разбира се, не притежаваше подобен сексуален опит.

— Чуй! Този шум! Чух го, докато минавах, и спрях.

Последва нова серия от въздишки и стенания. Очите на Алис се разшириха още повече.

— Ето! Дали някой не е проникнал в замъка?

Лусиън срещна за миг питащия ѝ поглед, после побърза да извърне очи, не знаейки какво да каже. Дяволите да го вземат нейното училище! И всички набожни учители с техните молитви и библии, заради които тя бе толкова неподготвена за живота. Какво да прави сега? Макар че възбудата му бе стихнала, последното нещо, което искаше, бе да обяснява сексуалните отношения между половете, и то на момиче, което предизвикваше тъкмо такива желания у него.

В пристъп на моментна страхливост той се замисли дали да не пренебрегне въпроса ѝ и просто да ѝ заповяда да се върне в стаята си. После си припомни за Дрейк и подозренията си. Не! В никакъв случай не биваше да я остава в неведение! Беззащитна срещу мъжките ласкателства и похотливостта на разните развратници. А те ще се тълпят около нея, в това нямаше никакво съмнение. Бе прекалено красива и съблазнителна, за да може един слаб мъж да устои на повика на плътта.

Бавно вдигна поглед и го прикова в лицето ѝ. Алис продължаваше да се вира в него, очаквайки отговора му. Въпросът сега бе не какво да направи, а как да го направи.

Замисли се. Единият начин бе да я излъже, че звуците сигурно се дължат на нечий нощен кошмар, а на сутринта да помоли Лоти да ѝ обясни всичко. Другият бе да настоява тя да прочете книгата, която баща му му бе дал за четиринадесетия му рожден ден.

Обмисли и двете възможности и с въздишка ги отхвърли. Лоти може би щеше да съумее да обясни на Алис какви става в брачното легло, но дълбоко се съмняваше, че ще я предупреди за опасностите, които я очакват от страна на всевъзможните развратници. А колкото до книгата, за да бъде разбрана, човек се нуждаеше от основни познания за половете, нещо, което повереницата му очевидно не притежаваше.

Оставаше само едно — сам да поговори с нея. Искаше му се да отхвърли и тази възможност, но не можеше. Съвестта не му позволяваше. Както самата Алис бе изтъкнала този следобед, негово задължение като настойник бе да се погрижи да попълни празнините в образованието ѝ.

Не знаеше как точно да го направи, но знаеше, че е длъжен да го стори, затова я хвана за лакътя и промърмори:

— Клей и Лоти са... добре. Както и да е, струва ми се, че трябва да поговорим. — С тези думи той нежно я дръпна за ръката, подканяйки я да го придружи. Не бе сигурен точно къде, но във всеки случай някъде по-далеч от смущаващите звуци.

Алис обаче не помръдна.

— Не може ли да почака до сутринта? Внезапно почувствах, че съм доста... — изпусна дълбока прозявка — уморена.

Искаше му се този разговор наистина да може да почака. Отлично знаеше, че ако размисли през нощта, сигурно ще си намери някакво извинение, за да не го проведе изобщо, ала последиците можеха да бъдат фатални за младата му и невинна повереница.

Алис хвърли един последен поглед към вратата, сякаш не бе съвсем убедена, че приятелите ѝ са добре, но се остави да я поведе по коридора. След кратък размисъл Лусиън реши да я заведе в библиотеката.

Просторна, но много уютна, тя бе пълна с книги от пода до тавана, а във въздуха се носеше уханието на стари пергаменти и скъпа

кожа. Тук-там бяха разпръснати дълбоки и удобни кресла. Две бяха поставени край голямата камина, а между тях имаше малка масичка за чай. Като се изключи собствената му стая в кулата, това бе любимото му място в целия Тистълуд.

След като настани Алис в едно от креслата край камината, сложи дърва в огъня и запали лампите, Лусиън отиде до масичката с напитките и се загледа в гарафите.

— Искаш ли да ти сипя нещо за пиене? Може би чаша коняк ще ти помогне да заспиш?

Тя поклати глава. Маркизът обаче внезапно почувства силното желание да пийне нещо, взе една чаша и започна бавно да налива от бутилката с порто, сякаш сипваше еликсира на живота. Колкото и да му се искаше, не можеше повече да отлага, затова въздъхна и се настани до повереницата си.

Дълго се взира в искрящата течност в чашата си, чудейки се как да започне. После отново въздъхна и се насили да срещне погледа ѝ.

— Бог ми е свидетел, Алис, че се опитах, но просто не мога да измисля по-деликатен начин да те попитам това, което се налага. Моля да извиниш прямотата ми, но трябва да съм наясно: какво знаеш за човешката плът?

Тя наклони глава и го погледна така, сякаш не е сигурна, че е чула правилно.

— Моля?

Той стисна зъби и процеди:

— В училище казвали ли са ви нещо за секса?

Алис остана за миг безмълвно втренчена в него, после сведе поглед, а страните ѝ пламнаха. „О, страхотно!“ Заради престореното ѝ неведение, сега той си мислеше, че е необходимо да ѝ обясни какво е ставало зад вратата на спалнята на Шарлот.

— Е? — гласът му бе нежен, но настоятелен.

Тя задъвка нервно долната си устна, изпълнена с нерешителност. Дали да си признае, че знае какво е сексът и по този начин да сложи край на смуцаващия разговор още преди да е започнал? Или да продължи да се преструва на невинна девойка, напълно невежа по въпросите на плътта, както би подобавало на едно момиче, прекарало години наред в строг пансион?

Докато се колебаеше, изведнъж ѝ хрумна да му позволи да ѝ обясни какво представляват любовта, бракът и всички свързани с тях последствия. Това може би щеше да ѝ помогне да го разбере по-добре и да измисли успешен план как да го ожени за Даяна Рамзи.

В следващия миг Алис направи безпомощно движение с ръка и заекна като засрамена девица:

— Знам, че... тъъ... сексуалните отношения често водят до раждането на бебета.

— А знаеш ли защо?

Тя поклати глава. Клепачите ѝ продължаваха да бъдат скромно сведени. Лусиън въздъхна.

— Предполагам, че знаеш по какво се различават мъжете и жените?

— Мъжете са по-високи и... ами... по-силни... — Стрелна го с поглед, който се надяваше да изразява моминска свенливост. — О! Имат мустаци и бради.

Лусиън стисна челюсти.

— Друго?

— Не... Поне аз не се сезцам...

Той се втренчи в чашата си и прокара палец по ръба ѝ.

— Виждала ли си някога съблечен мъж?

— Не... — Веднъж бе зърнала трима рицари, които се къпеха в един планински поток, когато още беше Алис ла Фер.

Лусиън въздъхна отново, вдигна чашата до устните си и я пресуши на една глътка. После я остави на масата и промърмори:

— Разбирам, че си много по-невинна, отколкото се опасявах.

Няколко секунди се взира в празната чаша, сякаш не знаеше как да продължи, накрая стана и отиде до шкафа на северната стена. След доста дълъг оглед, по време на който остана мълчалив, Лусиън извади една тънка книжка със златна подвързия.

Заразгръща я, като тук-там се спираше. Най-накрая намери това, което търсеше. Кимна, вдигна глава и погледът му срещна нейния.

— Този следобед ти ми напомни, че като твой настойник, съм задължен да попълня пропуските в образованието ти. — Силните му пръсти стиснаха книгата. — Сега разбирам, че имаш значителни пропуски по анатомия. Затова смятам, че е изключително належащо да си наясно поне с основни понятия. Освен това не виждам никаква

причина да не започнем с уроците още сега, след като явно и двамата страдаме от безсъние. — С тези думи сложи отворената книга в ръцете ѝ. — Сега искам да разгледаш рисунката отляво и да ми кажеш какво си видяла.

Алис послушно сведе поглед и усети как цялото ѝ тяло пламва — от върха на главата чак до пръстите на краката. Това бе анатомическа скица на мъж, и то съвсем подробна.

Лусиън се наведе над рамото ѝ.

— Е?

— Ъъ... Това е мъж...

— И?

Имаше чувството, че страните ѝ ще изгорят. Извърна поглед от скицата и го заби в килима.

— Той... е г-гол...

— Да. И освен, че е по-висок, по-силен и има мустаци, по какво неговото тяло се различава от женското?

Ето докъде стигна с блестящите си хрумвания! Алис се размърда притеснено. Вече отчаяно съжаляваше за лъжата си. Защо не се вслуша в гласа на разума и не си призна, че е наясно с въпросите на плътта. Доколкото познаваше педантичността на Лусиън, беше сигурна, че сега съвсем съвестно ще изпълни ролята си на неин учител в областта на секса.

Алис погледна отново към рисунката и предпазливо сложи пръст върху гърдите на мъжа.

— Той... е п-плосък...

Главата на Лусиън бе толкова близо до нейната, че тя усети движението ѝ, когато той кимна.

— Правилно. По какво още се различават?

Почти сигурна, че ще умре от срам и унижение, Алис плъзна пръста си по-надолу.

— Той... има... ъъ...

— Пенис — подсказа ѝ Лусиън невъзмутимо. — А тези — пресегна се през рамото ѝ и показа двете кръгли торбички между краката — са неговите тестиси. С тези органи — описа кръг около най-важните мъжки атрибути — мъжът прави бебета на жените.

Загубила дар слово от срам и притеснение, Алис кимна безмълвно, като горещо се надяваше, че най-сетне ще затвори книгата

и ще приключи с този смуцаващ урок. Обаче от начина, по който се отдръпна от креслото ѝ и закричи напред-назад пред камината, бе ясно, че едва сега започваше.

С всяка изминала минута се чувстваше все по-неловко, а Лусиън навлизаше все по-дълбоко в тайната на мъжката анатомия. Макар че тя знаеше в основни линии какво представлява любовния акт — и как би могла след стотиците години на сватовнически мисии — никога не си бе правила труда да се замисли как точно протича всичко. Сега, когато Лусиън ѝ обясняваше същността на зачатията, Алис разбра, че всичко е толкова удивително, че просто е трудно да си го представиш. Особено това, което описваше в момента — как мъжът се възбуждал и как членът му се втвърдявал, което втвърдяване се наричало ерекция.

Докато настойникът ѝ разясняваше ерекциите, кога възникваха и каква бе целта им, Алис се улови, че хвърля тайни погледи към скицата в книгата. Изведнъж усети как чак пръстите на краката ѝ изтръпват, защото се питаше как ли би изглеждал Лусиън гол и възбуден. Със сигурност знаеше, че тялото му е великолепно. Бе усетила мускулестата му сила, докато лежеше върху нея на пода в детската стая, и неведнъж се бе възхищавала на идеалните пропорции на фигурата му, скрита под елегантните дрехи.

Стомахът ѝ внезапно се сви, тя затвори очи и си представи как го докосва по начина, който той в момента описваше. О, каква радост би било да му достави такова удоволствие, да го милва и дразни, а той да лежи възбуден и гърчещ се под ласките ѝ. Колко ли прекрасно би било да усети нежността му, когато я докосва по онова тайно място, което в момента бе изтръпнало и пулсираше.

Самата мисъл за подобна интимност накара кръвта да закипи във вените ѝ и по цялото ѝ тяло се разля топлина, а интимните ѝ части запламтяха от болезнена нужда. В този момент Лусиън обясняваше необходимостта на мъжа от сексуално освобождение. Внезапно окуражена от обзелата я страст, Алис отвори очи и попита със странно дрезгав глас:

— Ами вие, милорд? И вие ли се тормозите от подобни... нужди?

Той спря рязко, явно изненадан от въпроса ѝ. Известно време се взира в нея със загадъчно изражение.

— И аз съм мъж, нали?

Без съмнение беше. Най-красивият и най-съблазнителният от всички мъже, които някога бе срещала. Той беше всичко, което една жена можеше да пожелае, дори повече. Много повече.

Но никога нямаше да бъде неин.

Колкото и обезсърчително да бе това напомняне, то не намали чувствения ѝ копнеж. Тъкмо обратното. Накара я още по-силно да се стреми да узнае нещо за това, което никога нямаше да изпита.

А и щеше да ѝ помогне да свърже съдбата му с Даяна. Или поне отчаяно се опитваше да се убеди, че е така, за да оправдае безсрамното си любопитство.

— И търсите ли освобождение, милорд?

Той остана мълчалив толкова дълго, че тя започна да се съмнява дали някога ще ѝ отговори.

— Да, аз също търся освобождение, макар и не чак толкова често, колкото повечето мъже, които познавам. Гордея се със способността си да контролирам тези си нужди.

— Но при кого... — изтърси Алис и рязко спря, когато осъзна какво се кани да го попита.

— При кого отивам да потърся това освобождение?

Чувствайки се напълно засрамена, тя кимна. Той сви рамене. Явно нетактичният ѝ въпрос изобщо не го бе притеснил.

— За тази цел мъжете от моята класа си имат любовници. Други намират сексуалното си облекчение с проститутки.

Рейна Кастел, разбира се. Шарлот ѝ бе казала, че тя е негова любовница. И макар че досега не знаеше точно какви са задълженията на една любовница, все пак би трябвало да знае, че метресата задоволява първичните мъжки инстинкти. Къде ѝ е бил умът, че не го е запомнила?

Всичко се бе стопило в мъглата на собствените ѝ желания, толкова опияняващи, че ѝ бяха отнели всякакво благоприличие и срам, подтиквайки я да си пъха носа в работи, които изобщо не я засягаха. Внезапно се почувства съвсем засрамена от собственото си нахалство и сведе глава. Искаше ѝ се да потъне в земята.

Лусиън поднови и беседата, и разходката си из стаята като мина от сексуалните нужди на един обикновен мъж към безсрамните похождения и подли интриги на развратниците. После я предупреди за опасностите от съблазняването и започна да ѝ дава наставления как да

се предпазва от тях, за да не се превърне в неволна жертва. Изчерпвайки темата, най-после млъкна.

Двамата останаха така дълго време — той продължаваше да крачи напред-назад пред нея, а тя постепенно се съвземаше. Въпреки че ѝ бе казал много за страстта, съблазняването и любовния акт, не бе проронил и дума за любовта. Поне не още.

Така че тя чакаше... и чакаше... докато от продължилата тишина стана ясно, че урокът е свършил. Алис се намръщи и се замисли. Колко странно! Смяташе, че вече Лусиън е променил отношението си към любовта. Поне дотолкова, че да я признае като причина за любовните връзки.

Докато размишляваше над този обезпокоителен въпрос внезапно си припомни предупреждението на Алура, че душата на Лусиън е била наранена и дълбоко засегната. Да не би проблемът да беше тъкмо тук? Нима способността му да обича е завинаги унищожена?

Ужасена от тази съвсем реална възможност и от трагичните последици, които щеше да има, ако предположението ѝ бе истина, Алис попита без заобикалки:

— Ами за любовта, милорд? Със сигурност половият акт, който ми описахте, би бил много по-задоволителен, ако участниците в него са влюбени?

Вместо да спре, крачките му се ускориха и преминаха във възбудено подтичане.

— Любов? — изсумтя презрително Лусиън, обърна се на пети и забави ход, когато стигна до камината. — Любовта е просто благоприличното название на похотта... Изтънченото извинение за мъжете и жените, с което те прикриват срама си от собствените си плътски желания.

— Не... О, Лусиън... Не! Любовта, истинската любов, няма нищо общо с егоистичното физическо задоволяване, за което ти говориш. — Отчаяно решена да го накара да я изслуша и да му докаже, че способността му да обича е все още жива, тя го сграбчи за ръкава на халата, докато минаваше покрай нея, и го принуди да спре.

Вкопчила се в него, сякаш това бе последната ѝ надежда за избавление — и може би наистина бе така — Алис впи поглед в каменното му лице.

— Любовта е нежността, с която майката държи детето си; тя е верността между приятели, добрината и милосърдието, които човек проявява към някой несретник. Тя е радостното единение на сърцата, умовете и телата в брака; тя е обожанието, с които съпругът и съпругата се отнасят един към друг. Любовта...

— ... е измислица! — Лусиън нетърпеливо освободи ръката си. — Във всеки случай поне твоите възторжени глупости за съпругите и съпрузите. Както веднъж вече ти казах, любовта няма нищо общо с брака, нито, дължен съм да добавя, съединението на телата в брачното легло носи някаква особена радост. Бракът е просто съюз на двама души с еднакво обществено положение с единствената цел да се обединят състоянията и да се осигури продължението на двата рода. — Скръсти ръце пред гърдите си. — Доколкото съм чувал, дори актът за даряване на наследници бил доста незадоволително преживяване.

Алис се втренчи в студените му сиви очи, изпълнена с отчаяние за душите и на двамата.

— Но... — Махна унило с ръка. Мислите й бясно препускаха, опитвайки се да посочи подходящ пример за любов между съпруг и съпруга. — Но какво... Какво ще кажеш за Шарлот и Клейтън? Двамата са женени, а съвсем очевидно се обичат по начина, който преди малко ти описах. Що се отнася до брачното легло, е, от шумовете, които чух до вратата на спалнята им, мога да се обзаложа, че преживяването им е изключително задоволително.

Черните му вежди язвително се повдигнаха, а в очите му блеснаха весели пламъчета. Дори се засмя.

— Ти наистина си умна малка кукла, не мога да го отрека. Толкова добре си схванала урока ми, че вече си разбрала какви са били онези шумове и какво са означавали.

— Значи признаваш, че това бе израз на сексуално удоволствие? — Слаба надежда заблещука в гърдите й. Ако го накара да признае любовта, може би ще прояви достатъчно любопитство към това чувство, за да пожелае да го изпита.

— Вероятно...

— А Лоти и Клейтън са категоричен пример, че любовта съществува в брака, нали?

Той наклони глава, обмисляйки въпроса й.

— Лоти и Клейтън се обичат. И наистина се обожават. Ако това наричаш любов, то предполагам, че тя съществува в техния брак.

Алис остана загледана в него няколко секунди. Отговорът му я окуражи. Дали Лусиън просто не можеше да разпознава любовта? Ако догадката ѝ бе вярна, вече ѝ бе съвсем ясно какъв трябва да е неговият следващ урок.

Устните ѝ се извиха в едва доловима усмивка.

— Струва ми се, милорд, че вие сте също такъв невежа относно любовта, какъвто съм аз по въпросите на плътта.

Той сви рамене.

— Само защото никога не съм смятал за необходимо да отдавам някакво значение на познанията за любовта.

— Е, аз пък го смятам за необходимо, както и по-голямата част от света. И ако ми позволите, милорд, за мен ще бъде чест да ви науча на всичко, което знам по този въпрос.

Лусиън се втренчи в нея, смаян от внезапното си желание да ѝ бъде ученик, а тя негова учителка. През изминалите години много жени му бяха изнасяли лекции за любовта, ала той никога не се бе заинтересувал особено. Обаче Алис му харесваше и поради тази причина бе любопитен да чуе нейните възгледи за нещо, което винаги бе смятал за отегчително и глупаво.

— Моля те! — Тя протегна и двете си ръце, а очите ѝ го зовяха да ги поеме. — Това е най-малкото, с което мога да ти се отплатя за добротата ти през изминалите няколко седмици.

Лусиън остана загледан в дланите ѝ, трогнат от простия жест. Тя молеше не само за търпението и снизхождението му, но и за доверието му. А в замяна му предлагаше своето.

Остана неподвижен няколко секунди, заварен съвсем неподготвен. За него доверието бе най-висшият израз на приятелството и уважението; белег за абсолютна хармония и разбирателство между двама души. С изключение на Лоти, никога досега не го бе давал на жена. Досега... В гърдите му се надигна непозната топлина. Лусиън пристъпи напред и бавно преплете пръсти с нейните, нетърпеливо приемащ скъпоценния дар и даващ ѝ своя в замяна. Дълго остана така, омаян от доброжелателството и нежността.

Упоен от духовните ласки на нейната благосклонност и почувствал се напълно умиротворен и спокоен, Лусиън Уор стори още

нещо, което не бе правил досега — отпусна се на пода и седна в краката ѝ. Никога в живота си, дори като дете, той, благородният маркиз Тистълуд, не бе вършил нещо толкова смайващо. В този миг обаче това му се струваше съвсем правилно и естествено, а не унижително.

Сам се усмихна на необичайното си поведение и се настани удобно върху килима край камината, с пръсти все още преплетени с нейните. Без съмнение цялото висше общество би се опулило, ако го видеше как е седнал в краката на младата си повереница като послушно куче. Не че това го интересуваше. Би го направил дори и целият Лондон да го гледа.

След като се настани удобно, подгънал крака и подпрял дясното си рамо на дръжката на креслото, Алис стисна ръцете му и попита:

— Да започваме ли урока, милорд?

Въпреки че щеше да бъде напълно доволен просто да поседи пред камината в мълчание, да я държи за ръцете и да гледа огъня, Лусиън кимна.

Тя се усмихна и също кимна. Замисли се за миг, за да реши откъде да започне.

— Най-важното нещо, което трябва да се запомни за любовта, е, че тя не е онова огромно и завладяващо чувство, описано от поетите. Не. Тя е по-скоро смесица от добри чувства, постъпки и мисли, насочени към една-единствена личност.

Лусиън се втренчи изумено в нея.

— Аз много често изпитвам и трите към Търк. Да не би да искаш да ми кажеш, че съм влюбен в коня си?

Алис се засмя.

— Може би наистина го обичаш. Не е необичайно да се обича кон, куче или дори къща. Но не си влюбен в него. Любовта възниква само между двама души. И чувствата, за които говоря, са особени... Те са... — Накрая Алис поклати глава. — Може би ще бъде по-лесно, ако ти дам няколко примера.

— Ти си учителят.

Награди го с мила усмивка.

— Да видим сега... Хмм... — Алис се намръщи за миг. После усмивката отново разцъфна на лицето ѝ. — Когато двама души са влюбени, всичко им изглежда ново и прекрасно. Най-обикновените и

досадни неща в живота, като да закусваш или да яздиш из парка, внезапно се превръщат в нещо специално само защото ги правиш заедно с любимия човек. Разбираш ли какво искам да кажа?

Искрено озадачен, Лусиън понечи да поклати глава, но видя огъня в очите ѝ и спря. Колко пъти, докато седяха и се смееха край огнището в кухнята, бе виждал пламъкът да се отразява в тях? Усмихна се. *Среднощните набези... Ах! Ето те бяха отличен пример за това как обикновените неща могат да станат специални... въпреки че при тях това чувство се дължеше на приятелство, а не на любов. И все пак...* Преценил, че нещата са доста сходни, Лусиън кимна, вместо да поклати глава, както възнамеряваше.

— Добре! — Лицето ѝ светна. — Много добре! Мислиш ли, че си готов да преминем към следващия пример?

Той кимна и Алис продължи:

— Любовта е усещането, че си свързан с някого дори и когато сте разделени.

— Свързан? — Лусиън беше напълно объркан.

— Да, свързан... Тук! — Вдигна ръка и я сложи върху гърдите му. — Например: гледаш стая, пълна с хора, и виждаш само човека, когото обичаш. Това е... въ... нещо като духовна близост, която те кара да се чувстваш така, сякаш сте само двамата на този свят, дори и да сте заобиколени от шумна и оживена тълпа.

Лусиън впи поглед в нея. Обясненията ѝ само задълбочаваха още повече неговото объркване. *Да погледнеш през препълнена стая и да видиш само един човек? Абсурд!* Откакто бяха пристигнали в Тистълуд имаше толкова много вечери, през които бе виждал само нея. Но това не беше защото я обича. Разбира се, че не. А защото тя бе най-дивото момиче в стаята и съвсем естествено привличаше погледите.

— Лусиън? Разбираш ли? — По настоятелния ѝ тон бе ясно, че повтаряше въпроса си.

Той кимна, тъй като се чувстваше твърде притеснен от причината за неудобството си, за да я обсъжда с нея. Усмихна се леко и промърмори:

— Имаш ли и други примери?

За разлика от неговата несигурна усмивка, нейната бе широка и щедра, понеже Алис бе искрено доволна от интереса му.

— Любовта съединява душите и те кара да усещаш как се чувства другия и от какво има нужда, без да е нужно да го питаш. Тя е убедеността, че можеш да споделиш най-съкровените си надежди и най-дълбоките си страхове, без значение колко невероятни могат да изглеждат, защото знаеш, че любимият човек ще ги разбере. Тя е пълно и безусловно доверие; приемане на другия без никакви ограничения и предубеждения.

Лусиън изведнъж откри, че сравнява всеки пример с тяхното приятелство. И установи доста обезпокоителни прилики. *Да вземем това, че усещаш другия.* Макар че по природа не бе проникателен човек, напоследък бе станал особено чувствителен към настроенята на Алис. Сега разбираше, че това е било подсъзнателен опит да й угоди.

Което, разбира се, нямаше нищо общо с любовта. Беше просто резултат от близостта, която се бе породила от приятелството им... както и от навика им да се доверяват един на друг. Всъщност да си споделят надеждите и страховете се бе превърнало в една от най-приятните части от среднощните им срещи в кухнята. Но това не бе защото са влюбени, а защото... си вярваха. А доверието бе съвсем естествена част от приятелството. Както и приемането на начина на мислене на другия, нещо, което напоследък с лекота им се удаваше. Дори намираще нейната чудатост за очарователна. Дори и разговорите с въображаемия ѝ спътник, макар и вече доста редки, не го дразнеха. Тя не се въздържаше да го закача и дразни заради понякога надутото му държание и предвзети обноски.

Прекараха така още доста време: Алис изреждаше примери за любов; той ги сравняваше с тяхното приятелство. Най-после тя приключи с лекцията си и се възцари мълчание. Пръв заговори Лусиън, който бе много обезпокоен.

— Откъде едно толкова младо момиче е научило всичко това за любовта?

— О! Аз... въъ... — Страните ѝ пламнаха. — Ами... слушала съм разни двойки, които са били влюбени и... въъ... съм чела... а и съм наблюдавала родителите си...

— И смяташ, че примерите, които изтъкна, са истински доказателства за любов?

— Сигурна съм!

— И откъде си толкова сигурна?

— Защо? Ти съмняваш ли се в това, което казах?

— Не — бавно поклати глава Лусиън. — Само се чудех дали може да има... ами... някои изключения... — Надяваше се да е така. *Бог да му е на помощ! Не се бе влюбил в собствената си повереница, нали?*

ГЛАВА 15

— Изглеждаш съвършено!

Алис се извърна от огледалото и се нацупи недоволно към Шарлот, която стоеше изправена до рамката на вратата.

— Изглеждам смешно! — Махна с ръка към странното си одеяние. Със старомодния кринолин и високо вдигнатата коса, украсена с дълги пера, тя приличаше на накокошинен гълъб, канец се да измъти поне десетина яйца.

Гълъб с клюмнала опашка, кисело си помисли Алис и побутна едно паднало върху очите ѝ щраусово перо.

— Да, изглеждаш смешно — разсмя се Шарлот и влезе. — Точно затова казах, че е съвършено. Да изглеждаш глупаво и смешно е необходимо, когато те представят пред двора.

Алис се намръщи. Думите на Шарлот я озадачиха.

— Винаги съм мислила, че представянето пред двора е нещо възвишено и облагородяващо.

Шарлот гърлено се засмя.

— Като човек, който вече го е преживял, мога най-категорично да заявя, че нито е възвишено, нито е облагородяващо. То просто е доста изморително, но задължително изпитание за всяка млада девойка от добро потекло. — Направи няколко крачки и приближи към Алис. — А сега искам да се завъртиш много бавно, за да мога да те огледам.

Алис се подчини, макар внезапно да се почувства нервна — ами ако неволно направи някой непростим гаф, докато я представят, и това се отрази гибелно върху Лусиън и Шарлот? От време на време приятелката ѝ я спираше, за да разбухне ефирната светлосиня горна фуста със сребриста нишка или да оправи долната сатенена фуста с разкошна бродерия. Накрая Шарлот отстъпи две крачки, потупа с пръст по брадичката си и отново я огледа. Вместо очакваната усмивка и одобрителното кимване, веждите ѝ недоволно се смръщиха.

— Нещо не е ли наред? — разтревожено попита Алис. Явното неодобрение на приятелката ѝ не допринасяше с нищо за и без това разклатеното ѝ самочувствие.

— О, не! — поклати глава Шарлот, но веждите ѝ си останаха смръщени. — Просто ми се иска да бях донесла диамантите си, за да си ги сложиш. Не се съмнявам, че всички други момичета ще са прегърбени от мамини скъпоценности. Може би... — Погледна към тежката си златна огърлица с аметисти, сякаш обмисляше дали да не я вземе на Алис, но после поклати глава. — Не. Ти се нуждаеш от диаманти, сапфири или аквамарин... или перли...

— Но аз имам диаманти и перли! — Алис избута настрани надвисналите над челото ѝ пера и разкри скромната си диадема. — Даяна ми я зае... За късмет...

— Хубава е... — любезно отвърна Шарлот, макар че изражението ѝ показваше точно обратното. — Особено харесвам това, което госпожица Дийкин е направила с косата ти. Тези малки къдрици върху веждите ти подчертават очите, а начина, по който е сплела и вдигнала косите ти, правят шията ти дълга и много изящна.

Лети наистина бе свършила чудесна работа, призна си Алис и се извърна отново към огледалото, за да огледа творението на камериерката си. Прическата ѝ бе единственото, което намираще за приятно. Шарлот обаче наистина изглеждаше чудесно. Лицето ѝ излъчваше някакво особено сияние, което караше Алис да се чувства безцветна и сива. Когато ѝ го каза, приятелката ѝ се изчерви и сведе поглед.

— Можеш ли да пазиш тайна, Алис? — промърмори тя и бавно разтвори кръглото ветрило, което висеше на китката ѝ.

— Знаеш, че мога!

Шарлот се загледа в рисунката върху слоновата кост, сякаш я виждаше за пръв път.

— Мисля... Не съм сигурна, но мисля, че твоят вълшебен пръстен е изпълнил предназначението си.

Алис я зяпна втрещено, изгубила дар слово от радост. Бе прекарала последните седем седмици в терзания, че неочакваната поява на Лусиън може би е провалила магията. Хедли, верен на песимистичната си природа, бе сигурен в това.

— О, Лоти! — най-сетне възкликна тя и пое развълнувано дъх.
— Прекрасно!

Шарлот затвори ветрилото, но още в следващата секунда отново рязко го разтвори.

— Както казах, не съм сигурна. Затова, моля те не казвай на Лус или Клей. Не искам да се разочароват, ако се установи, че съм сгрешила. — Отново затвори ветрилото.

— Но мислиш, че е възможно? — нежно попита Алис.

Шарлот кимна.

— Много възможно. Месечното ми течение закъснява с три седмици и... — Вдигна глава. Сивите ѝ очи блестяха като сребърни звезди. — О, Алис! Никога досега не ми е закъснявало! Никога!

— Значи си бременна! Ще се моля да е така! — Алис привлече приятелката си в гореща прегръдка.

— Роклята ти! — възрази Шарлот, макар че се усмихваше, докато нежно я отдръпваше от себе си. — Трябва да внимаваш да не се измачкаш. Не можеш да се появиш в двореца цялата в гънки.

Алис се усмихна, докато Шарлот поправяше диплите на кринолина, като от време на време цъкаше неодобрително с език.

— Кога ще бъдеш напълно сигурна, за да кажеш на Клейтън?

— След като отида на преглед.

— И кога ще бъде това?

Пръстите на Шарлот застинаха. След малко вдигна глава. Очите ѝ внезапно бяха изгубили блясъка си.

— Не знам. Аз... се страхувам. Не съм сигурна дали ще мога да понеса разочарованието, ако се окаже, че съм сгрешила.

— Но ако не си, трябва да полагаш специални грижи за себе си — нежно ѝ напомни Алис. Усмихна се с най-насърчителната си усмивка, вдигна ръцете на приятелката си и ги стисна в своите. — Ако искаш, аз ще дойда с теб при лекаря. Ще кажем на Клейтън и Лусиън, че отиваме на пазар. Така, ако се установи, че не си бременна, няма да посрещнеш сама разочарованието.

Шарлот ѝ отвърна с колеблива усмивка.

— Аз... аз бих се радвала да отидем заедно.

Алис кимна.

— В такъв случай разбираме ли се, че ще отидем при доктора следващия петък, да речем в един часа?

Няколко секунди останаха мълчаливи с преплетени пръсти. Погледите им издаваха женско разбирателство — Шарлот, мълчаливо трепереща от страх, че надеждата ѝ може да се окаже напразна, и Алис, която я успокояваше с тихата си сила.

Накрая Шарлот склони глава в знак на съгласие и издърпа ръцете си.

— Това е много странно — промърмори тя и продължи да оправя полите на кринолина, — но понякога имам необяснимото чувство, че ти си по-голяма и по-мъдра от мен. Какво глупаво създание съм, нали? Особено като се има предвид, че изглеждаш почти шестнадесетгодишна. — Усмихна се и се изправи. — Ето. Съвършено. Сега вземи ветрилото и да отидем при Лус за последен оглед. Дватама със Стивън те очакват в кабинета му, за да изразят възхищението си.

С внезапно изстинали и треперещи ръце, Алис грабна ветрилото от тоалетната масичка и последва Шарлот. Докато вървеше по коридора, отчаяно се опитваше да си припомни дворцовия протокол, който толкова старателно бе изучавала. За свой най-голям ужас не можа да си възстанови нито едно правило.

— Госпожице? Ще ми позволите ли дързостта да ви кажа, че изглеждате великолепно?

Алис вдигна глава. Беше Тидзъл. Примигна два пъти, изненадана, че се намира в подножието на извитата стълба. Кога се бе озовала тук?

Разстроена от внезапното пропадане в паметта ѝ, тя все пак успя да се съвземе и да отвърне с усмивка на комплимента.

— Благодаря ти, Тидзъл. Но за външния си вид трябва да благодаря на госпожица Дийкин и... — махна с ръка към Шарлот и се усмихна — на лейди Гласънбъри.

Тидзъл се засмя по момчешки.

— Техните усилия само са позлатили прекрасната лилия на вашата напъпила красота.

— О, Тидзъл! Не знаех, че си поет! — засмя се Шарлот.

За изумление на Алис внушителният иконом също избухна в смях. Е, този смях приличаше по-скоро на ръждясало кудкудякане, но все пак си беше смях.

— Само когато съм вдъхновен от подобна прелест, милейди! — Изглежда се канеше да добави още нещо, но звукът от приближаващи

стъпки отдясно отвлече вниманието му.

След миг изникнаха двама лакеи, които спряха и се поклониха, щом видяха дамите.

— Е? — попита Тидзъл вече с резкия си тон на иконом.

— Тъкмо бяхме при Негова Светлост. Той прецени, че изглеждаме достатъчно добре, за да придружим дамите до двореца — отговори единият от тях, Уотсън, доколкото си спомняше.

Тидзъл също изпитателно ги огледа от глава до пети и реши, че Лусиън е бил прав. Със зелените си ливреи, украсени със златни галони, с напудрените перуки и свежите цветя на реверите, двамата лакеи изглеждаха доста представително.

— А къде е третият? — рязко попита икономът, въпреки че Алис можеше да се закълне, че ъгълчетата на устните му са извити в лека усмивка.

— Струва ми се, че отиде да вземе нещо — отвърна Бърк, вторият лакеи. — Той каза... — Зад гърба му се разнесоха забързани стъпки. — А! Ето го и него.

„Той“ беше Барт, облечен също с елегантна ливрея. Дори имаше малка перука и копринена шапка, която свали в мига, в който зърна дамите. След като се поклони доста тронаво, той бавно приближи към Алис. Личеше, че му струва огромни усилия да сдържа усмивката си. С тържествен жест извади дясната си ръка, която до този момент криеше зад гърба си, и поднесе на Алис прекрасна бяла роза.

— Ако... ако, обичате, госпожице. За мен шъ е чест... тъ... ще е чест, ако приемете този... с-с... — Погледна към Тидзъл, който му прошепна думата. — Символ. За мен ще бъде чест, ако приемете този символ на моите най-добри пожелания по този важен повод. — След тези думи на устните му разцъфна широка усмивка.

Тидзъл и другите двама лакеи също засияха.

— Много галантно казано, Барт! — Алис не за пръв път се учуди на изумителния му напредък. Под нежните грижи на камериерките, щедро гощаван от готвача и обучаван от Лусиън и Тидзъл, той много бързо се превръщаше в съвършен джентълмен. Метаморфозата му бе толкова смайваща, че ако Алис сама не бе свидетел, никога нямаше да познае в това момче с блеснали очи и розови бузи онзи слаб и мръсен катерач.

Тя прие розата с поклон и промърмори:

— Ще нося тази роза с гордост и ще се чувствам много по-уверена и смела, след като знам, че ти толкова ме цениш и уважаваш. — Наведе се и нежно го целуна по изчервената от удоволствие буза.

— Хм... — окашля се Тидзъл. На лицето му бе изписано не по-малко удоволствие от това на Барт. — Лорд Тистълуд ми нареди да ви заведа при него, дами, веднага щом слезете долу. И след като всички знаем колко много обича Негова Светлост да чака... — Даде знак на жените да го последват.

Вълнението на Алис растеше с всяка стъпка. Ами ако, за разлика от лакеите, Лусиън не одобри как изглежда? Колкото и усилено да се опитваше да се убеди, че това няма никакво значение, че всичко е само част от сватовническия ѝ план, не можеше да загаси надеждата в сърцето си, че очите му ще светнат от възхищение, когато я види.

Толкова силно го желяеше, че докато очакваха отговора на дискретното почукване на Тидзъл, тя горещо се молеше: „О, моля те, Господи! Само този път, моля те, накарай го да каже, че съм красива! Ако го направиш, докато съм жива никога повече няма да поискам нещо за себе си. Обещавам“.

След разрешението на Лусиън да влязат, икономът отвори вратата и отстъпи назад, за да им направи път. Не смеейки да погледна към мъжа, седнал зад внушителното бюро, Алис се остави Шарлот да я отведе в средата на стаята и застина, сякаш бе манекен в моден магазин. Остана дълго в тази поза — главата ѝ бе леко сведена, разкривайки профила, едната ѝ ръка в ръкавица бе отпусната върху полите на кринолина с бялата роза, а другата държеше отвореното ветрило.

— Е? — нетърпеливо попита Шарлот, след като не последва никакъв коментар.

Напрегнатата тишина продължи сякаш цяла вечност, след което я наруши един глас, който Алис разпозна, че е на Стивън:

— Дявол да го вземе, това се казва истинска красавица! Диамант! Прилича на онази скулптура на Диана, която видяхме в галерията на Дачис стрийт, нали, Лус?

Обнадеждена от възторженото му изявление, Алис се осмели да хвърли крадешком един поглед. Излегнат в дълбокото кресло до бюрото и отпуснал краката си, обути в прашни ботуши за езда върху блестящата му повърхност, Стивън я гледаше с неподправено

възхищение. Когато улови погледа ѝ, той ѝ смигна и се засмя. Тя върна усмивката. Самочувствието ѝ бе пораснало достатъчно, за да се осмели да погледне и към Лусиън.

Тутакси обаче то отново се срина главоломно. Маркиз Тистълуд седеше зад бюрото, подпрял брадичка върху преплетените си пръсти. Очите му бяха присвити, а устните, стиснати в гримаса, която ясно показваше, че никак не я одобрява. След кратка пауза той скръсти ръце пред гърдите си и измърмори:

— Изглежда достатъчно добре.

Алис се почувства така, сякаш бяха забили юмрук в стомаха ѝ. *Достатъчно добре?* Определението „достатъчно добре“ бе твърде далеч от красива. „Достатъчно добре“ се казва тогава, когато не може да се измисли нищо приятно. Потисна разочарованата си въздишка, затвори ветрилото си и изостави позата си на манекен. Беше глупачка! Макар че напоследък Лусиън проявяваше голямо внимание към нея — развеждаше я из Лондон и ѝ показваше красотите му — той никога не бе намеквал, че я намира привлекателна.

— Достатъчно добре? — възмутено повтори Шарлот. — Това ли е всичко, което можеш да кажеш?

Брат ѝ сви рамене.

— Липсва ѝ блясък.

Алис настръхна. Думите му я засегнаха до дъното на душата. Искаше ѝ се да види колко силно ще блести той, ако бе прекарал четири мъчителни часа, докато го стягат с корсет, бодат с карфици, пудрят и къдрят.

— Разбира се, че ѝ липсва блясък. Няма диаманти — възмутено отсече Шарлот, явно възприемайки критиката му от съвсем друг ъгъл. — Лично аз смятам, че е голям позор фактът, че повереницата на маркиз Тистълуд не носи диаманти при първото си представяне в двореца. Сигурна съм, че цялото висше общество ще се съгласи с мен.

За най-голямо изумление на Алис, обикновено спокойната и хладнокръвна Лоти закърши ръце.

— О, какъв скандал! Представете си само какъв чудесен повод за приказки! Ако имаше време да изпратя някой да вземе моите диаманти. Или... — Спря и хвърли лукав поглед към брат си. — Ами да! Разбира се! Тя може да вземе диамантите на мама! Предполагам, че ги държиш в замъка?

Лусиън, който наблюдаваше мелодраматичното изпълнение на сестра си с развеселено снизхождение, се извърна към Алис и погледът му се плъзна от върха на окичената ѝ с пера глава до върховете на сребристите ѝ пантофки, след което поклати глава.

— Не! Диамантите на мама няма да ѝ подхождат. Обковката им е прекалено тежка и натруфена. Госпожица Феър е твърде млада и дребна за такива импозантни бижута.

Шарлот изсумтя недоволно, нещо недопустимо за една истинска дама.

— Съгласна съм, че не са идеални, но без тях...

Лусиън отново поклати глава.

— Не! Алис трябва да има собствени бижута; бижута, които ще подчертават нежната ѝ красота.

Нежна красота? Сърцето ѝ развълнувано подскочи. Небрежното признание, че я намира поне малко привлекателна, бе много по-ценно за нея от всички диаманти на света.

Но Шарлот не изглеждаше никак успокоена. Тя сложи ръце на кръста си и впери гневен поглед в брат си.

— Съгласна съм, но за съжаление няма никакво време! Единствената възможност е да ѝ дадеш диамантите на мама. Няма да позволя бедното момиче да преживее подобно унижение, появявайки се за пръв път в двореца като някоя просякиня. Ако откажеш да...

— Достатъчно! — Лусиън вдигна ръка, за да я накара да замълчи. — Не съм казал, че няма да има диаманти, а само че те няма да са мамините. — С тези думи той отвори горното чекмедже на бюрото и извади една кутийка. — Може и да не обръщам внимание на незначителните и показни порядки в обществото, както сама ти бе така добра да изтъкнеш — стрелна сестра си с кисел поглед, — но отлично осъзнавам колко са важни скъпоценностите при първото представяне в двореца. И как бих могъл да не знам, след като бях свидетел на безкрайното суетене на вас двете с мама през седмиците преди твоя дебют? — Засмя се, явно развеселен от спомена, и кимна към Алис. — Приближете се, госпожице Феър.

Не зелената кожена кутия в ръцете му, а нежната му усмивка я привлякоха като магнит. Стивън също се бе изправил и зяпаше удивено приятеля си, сякаш му бе поникнала втора глава. Лусиън заобиколи бюрото и застана до нея.

Подаде ѝ кутията и рече:

— Това е за теб...

Алис подаде на Шарлот розата от Барт и пое кутията. Дори и да не бе видяла името „Ръндел & Бридж“, гравирано със златни букви върху капака, скъпата кожа и изящната изработка бяха достатъчни, за да разбере, че държи нещо изключително скъпо. Смаяна, че той ѝ бе купил такъв подарък, тя стоеше с безценното съкровище в ръце и се взираше изумено в красивото му лице.

Никога досега погледът му не е бил толкова нежен! Всъщност той я гледаше по начина, по който тя много пъти бе виждала мъжете да се взират в лицата на жените, които обичат. Смутена и колеблива, че всичко това може да е плод само на глупавото ѝ въображение, Алис сведе поглед към кутията.

— Отвори я — подкани я Лусиън.

Тя се опита да отвори закопчалката, но пръстите ѝ трепереха и усилията ѝ не се увенчаха с успех. Притеснението я правеше безпомощно несръчна. След четвъртия ѝ напразен опит, Лусиън нежно избута пръстите ѝ и сам я отвори.

Стивън, който се бе надигнал, за да види съдържанието на кутията, невярващо подсвирна и се отпусна обратно и креслото. Шарлот ахна. Колкото до Алис, тя стоеше безмълвна с полуотворени устни.

Никога досега през петвековното си съществуване не бе виждала нещо по-прекрасно от огърлицата, обиците и гривната, които искряха върху кадифето. Във всяка брънка от сребърната верижка лежеше овален малък диамант, а на равни интервали блестяха изящни диамантени цветчета. По средата искреше ослепителна диамантена розетка. Капковидните обици бяха в същия стил.

— О, Лусиън — прошепна тя и благоговейно прокара върха на пръста си по гривната. Приличаше ѝ на короната на кралицата на цветята, но изработена от диаманти. — Те са... О! — Наклони глава, за да срещне сребристия му поглед. Още не можеше да дойде на себе си. — Никога не съм виждала нещо толкова прекрасно. Благодаря ти.

— В мига, в който ги видях, бях сигурен, че са за теб — промърмори той, а в сивите му очи се таеше толкова топлина, че тя се изчерви и бързо сведе поглед към подаръка.

Мили боже! Какво ѝ ставаше? Защо всеки негов поглед я изгаряше!

— Сигурна съм, че другите момичета ще позеленеят от завист, когато ги видят — избъбри Алис, засрамена от собствената си глупост.

— Е, Лус, може би в крайна сметка не си чак толкова безнадежден случай — отбеляза Шарлот и взе кутията от приятелката си, за да огледа по-подробно накитите. След миг кимна доволно. — Отличен избор.

— Скоро сами ще се убедим... — отвърна Лусиън, извади огърлицата от кутията и я разкопча. После учтиво попита: — Позволяваш ли?

Тя кимна в знак на съгласие и той я сложи около шията ѝ. Ловките му пръсти докоснаха леко ключицата ѝ. Колкото и небрежно да бе това докосване, по гърба ѝ пробягаха толкова приятни тръпки, че тя едва се сдържа да не изохка от удоволствие. Сексуалното ѝ вълнение бе зашеметяващо. Когато Лусиън закопча огърлицата и се отдръпна, за да вземе гривната от Шарлот, Алис си помисли, че ще припадне от желание.

— Това е то! — възкликна Лоти, след като и обиците бяха закачени. — Кажи сега, че не блести, Лус!

Лусиън нежно повдигна брадичката на тръпнещата си повереница. Стори ѝ се, че я изучава цяла вечност. Очите му вече блестяха от възхищението, за което тя толкова горещо се бе молила.

— Блести с такава сила, че може да ослепи всекиго — меко заключи маркиз Тистълуд. — Вярвайте ми! — допълни след миг и за огромна изненада на Алис, а очевидно и на Стивън, наведе глава и залепи една нежна целувка на бузата ѝ.

Все още стоеше със зачервено от удоволствие от комплимента му лице и развълнувана от целувката, когато той приближи устни до ухото ѝ и прошепна:

— Ти си права, кукличке. Другите момичета ще позеленеят от завист, но не само заради бижутата. — Преди Алис да успее да отговори, Лусиън отстъпи назад и с престорена строгост нареди: — А сега, дами, тръгвайте за двореца. Ние със Стивън ще трябва да си пийнем порядъчно, за да полеем тази тържествена вечер.

Стивън се усмихна, развеселен от държанието на приятеля си. Маркиз Тистълуд приличаше на влюбен до уши младок, суемящ се

около прекрасната си дама. Запита се дали Лусиън го осъзнава. Вероятно не. Макар че тутакси отгатваше кога един мъж ухажва една жена, той бе невероятно тъп и непрозорлив що се отнасяше до собствените му чувства.

А че имаше чувства към госпожица Феър бе съвсем очевидно. Лусиън Уор, всеизвестен скептик по отношение на любовта, най-последно бе отдал сърцето си, и то на непоносимата си и ужасна повереница, ако правилно си спомняше думите му. Стивън реши, че като най-добър приятел на Лус, негово задължение е да му отвори очите и затова заговори веднага щом дамите излязоха.

— Длъжен съм да призная, Лус, че госпожица Феър изглежда доста приятно.

Маркизът изръмжа, все още приковал поглед във вратата, която току-що се бе затворила зад гърба на Алис и сестра му.

— Жалко, че има такава коса — продължаваше Стивън, — иначе щеше да бъде истинска красавица!

Забележката му постигна очаквания ефект. Лусиън рязко завъртя глава и го изпепели с поглед. Когато заговори, очите му изпусаха мълнии.

— И какво, по дяволите, не е наред с косата й?

— Руса...

Погледът на Лусиън дори не трепна.

— Е, и?

Стивън сви рамене.

— Ами блондинките не са по-привлекателни от купа изстинала овесена каша. Бледи и безцветни... — Сви презрително устни. — По-добре да си останеш без жена, отколкото да легнеш с блондинка.

Лусиън го изглежда така, сякаш не можеше да реши дали да го удуши на часа, или да му обяви дуел.

— Може би не е зле да прекарваш по-малко време с проклетите си коне и повече в човешко общество — процеди през зъби накрая маркиз Тистълуд. — Изглежда нищо не разбираш от жени, щом определяш госпожица Феър като бледа и безцветна.

„Говори като предизвикан любовник“ — помисли си Стивън, едва успявайки да прикрие смеха си.

— О?

Лусиън вирна глава и се изправи.

— Един мъж с вкус не би пропуснал да забележи изключителния тен на лицето и цвета на косите на госпожица Феър — гневно изрече той, грабна чашата, която бе пресушил преди малко, и прекоси стаята, за да отиде до масичката с напитките. — Със сигурност си забелязал и какви прекрасни очи има?

Стивън прехапа устни, за да не се изкиска на глас.

— Сини бяха, нали?

— Сини, да. Блестящи сапфири със съвсем лек оттенък на теменужено... — Лусиън вдигна гарафата с порто. Но навярно реши, че спорът изисква нещо по-силно, защото я остави и си наля от коняка.

Вдигна бутилката към Стивън, който кимна, и Тистълуд се върна при бюрото с чашата си в едната ръка и бутилката в другата.

— А що се отнася до бледото и безцветно лице, ако успееш поне за малко да откъснеш мислите си от новороденото си жребче, за да можеш добре да я огледаш — продължи той, след като се настани зад бюрото, — ще откриеш, че тя има изключително приятен тен. Съчетание между нежнорозово и слонова кост, по-скоро като... — Махна с ръка, затруднен от описанието.

— Като картина на Гейнсбъро^[1] — подсказа му Стивън и плъзна чашата си по полираната повърхност към приятеля си, за да му я напълни.

Лусиън се усмихна.

— Виждам, че си забелязал — кимна доволно и плъзна обратно пълната чаша. — Следващия път ти предлагам да си направиш труда да обърнеш внимание и на косата ѝ. Тя наистина е необикновена. Прилича на... — Понеже нямаше навика да си служи с поетични изрази, описвайки някоя жена, маркиз Тистълуд отново се затрудни.

И отново Стивън му се притече на помощ.

— На жълт атлаз, предполагам?

Лусиън отпи от коняка и се замисли над сравнението. Бавно поклати глава.

— Не. Твърде обикновено е. Тя е много по-блестяща... по-богата...

— По-блестяща и по-богата, така ли? Хмм... — Ако питаха него, косата на Алис имаше най-обикновен жълт цвят. Нищо забележително. Лусиън навярно съвсем си бе загубил ума по нея, щом я смяташе за изключителна. Развълнуван от мисълта, че приятелят му най-сетне е

открил любовта и то с момиче, което по всичко личеше, че напълно споделя чувствата му, той игриво предположи: — Щом не е жълт атлаз, може би е злато, втъкано в копринени нишки?

Лусиън съвсем сериозно обмисли сравнението, сякаш ставаше дума за значително капиталовложение в обещаващ проект, и накрая кимна.

— Прибави слънце, луна и звезди и ще бъдеш напълно прав.

После двамата приятели дълго отпиваха от чашите си в мълчание; Лусиън — загледан в далечината със странно отнесено изражение; Стивън — обмисляйки как да го накара да осъзнае чувствата, които явно изпитваше към Алис Феър.

Накрая стигна до извода, че е най-добре да действа направо, затова пресуши чашата си, въздъхна и рече:

— Като оставим настрана лицето и косата, все още остава проблемът с фигурата на госпожица Феър.

Лицето на Лусиън притъмня като небе пред буря.

— И би ли бил така любезен да ми кажеш, какво не ѝ е наред с фигурата?

— Никакви чувствени извивки, никакви гърди — отвърна Стивън, повтаряйки съвсем точно думите, които приятелят му бе използвал, за да опише момичето след първата си среща с нея.

Лицето на Лусиън стана моравочервено и ако не беше толкова млад и напълно здрав, Стивън би се изплашил, че може да получи удар. Стовари чашата си върху бюрото и изрече със застрашително спокоен глас:

— Ти може и да си най-старият ми и най-добър приятел, Стивън, но няма да ти позволя да говориш за повереницата ми, сякаш е парче муселин, който се чудиш дали да купиш за любовницата си. — Бавно се изправи на крака. Цялото му тяло бе предизвикателно напрегнато. — Няма да го позволя! Ясно ли ти е?

— Много по-добре, отколкото си представяш — ухили се Стивън.

Лицето на Лусиън потъмня още повече.

— О? И какво точно искаш да кажеш с тази загадъчна забележка?

— Само това, че от настоящия ни разговор разбирам, че напълно си променил мнението си за своята повереница.

Лусиън изсумтя нетърпеливо.

— Престани да се правиш на глупак.

— Според мен глупакът си ти. „Никакви чувствени извивки, никакви гърди“ са твои думи, а не мои. В случай, че си забравил, точно по този начин описа госпожица Феър след първата ви среща. — Повдигна вежди. — Вече обаче не ти се струва толкова противна, колкото в началото, а, Лус? Според мен си започнал да изпитваш нежност към нея.

Лусиън не би останал по-смаян, ако приятелят му бе заявил, че отива да помогне на Наполеон да избяга от остров Св. Елена^[2]. А лицето му удивително бързо изгуби цвета си и придоби пепеляв оттенък.

— Нежност? — повтори той и лека бръчка проряза челото му. — Аз? Към госпожица Феър? Абсурдно!

— Нима? На мен пък ми се струва, че напоследък обръщаш доста внимание на девойчето.

Лусиън сви рамене.

— Мое задължение като неин настойник е да се погрижа за благополучието ѝ.

— И според теб ходенето на театър, разходките из Воксхол и посещенията по музеите са част от грижата за нейното благополучие? — Широка усмивка се разля по лицето на Стивън.

Лусиън ѝ отвърна със сърдито изръмжаване.

— А какво искаш да направя? Да оставя бедното момиче да вехне, затворено вкъщи? Противно на това, което ти си мислиш, грижите за благополучието на една повереница не се ограничават единствено до облеклото и храната. Тя е личност и като такава има нужда от приятел и от забавления. Мое задължение като неин настойник е да ѝ ги осигуря.

— Ти без съмнение ѝ предоставяш много щедро и двете.

Лусиън отново сви рамене.

— Аз просто я вземам със себе си на някои забавления, които Шарлот смята, че са подходящи за една млада дама. Нищо повече. Но това в никакъв случай не означава, че изменям на привичките си.

— Така ли? Значи съм длъжен да предположа, че изведнъж си започнал да харесваш „Астли“ — провлачено изрече Стивън и със злобничко удоволствие видя как лицето на приятеля му отново

потъмнява. — Когато в понеделник случайно налетях на Лоти и госпожица Феър при „Гънтър“, твоята очарователна повереница не спря да бърби възторжено за представлението от миналия четвъртък. Заяви, че и ти много си го харесал. Тъй като знам, че ненавиждаш онова място, новините доста ме изненадаха.

Невъзмутимият маркиз Тистълуд едва не се сгърчи под подигравателния поглед на Стивън.

— Момичето си бе наумило да отиде и понеже е упорита в преследването на желанията си, най-накрая ме убеди да я заведа — процеди през зъби той. — Съгласих се, само и само да има мир в къщата.

При тези думи Стивън избухна в смях.

— Я се осъзнай, Лус! Никоя жена досега не е била в състояние да те убеди да направиш нещо, което не желаеш. Отишъл си, защото просто си искал да ѝ доставиш удоволствие, а си искал да ѝ доставиш удоволствие, защото си влюбен в нея.

— По дяволите, Стивън! — Лусиън удари с юмрук върху бюрото. — Не съм влюбен в момичето! Интересът ми към нея е чисто приятелски! Край на дискусията!

Стивън кимна и сведе глава над чашата с коняк, за да прикрие усмивката си. Не се съмняваше, че Лусиън ще се замисли над въпроса.

Тя изглеждаше прекрасно.

Маркиз Тистълуд си проправяше път през тълпата, а погледът му бе прикован в повереницата му, която плавно изпълняваше сложните фигури на кадрила. *Никога не е била толкова ослепителна! Нито толкова желана!* Без да откъсва поглед от прелестната гледка, той промърмори извинението си на някого, чийто крак бе настъпил, и приближи още повече, за да наблюдава Алис, без нечий гръб да му пречи.

В бялата си рокля тя приличаше на приказна красавица. Напълно омагьосан от чара ѝ, Лусиън плъзна поглед по нежното ѝ тяло, наслаждавайки се на всяка фина извивка. Пищната украса от щраусови пера бе махната и заменена с нежно венче от цветя, изработени от коприна, дантела и перли. В блестящите ѝ коси бе втъкната диадема,

която още повече подчертаваше изисканата красота на огърлицата и обиците ѝ.

Устните му се извиха в усмивка, когато погледът му се спря върху прекрасното бижу. Припомни си с какво възхищение се бе втурнал към „Лъдгейт Хил“, за да го купи. Наистина странен импулс! През онзи следобед се бе запътил при Рейна, която бе пренебрегвал след завръщането си от Тистълуд, когато изведнъж реши, че трябва да подари нещо специално на Алис по случай дебюта ѝ в обществото.

Ала това, което бе още по-странно и озадачаващо, бе внезапната липса на интерес към Рейна. Според всички закони на природата трябваше да изгаря от нетърпение да я посети и да облекчи натрупалото се в него сексуално напрежение.

Но докато екипажът му се движеше по лондонските улици към къщата, която бе наел за нея, не изпита нищо, освен леко отвращение. Всъщност вече не намираще за привлекателна тъмната и пищна красота на Рейна, а вместо това копнееше за дребничката и стройна като топола девица с коси подобни на слънцето, луната и звездите и очи с цвета на камбанките из поляните на Тистълуд. И тогава, поставен пред избора дали да посети Рейна, или да отиде да купи подарък на Алис, което със сигурност щеше да я накара да се усмихне, Лусиън без никакво колебание предпочете второто.

Не съжали за избора си особено след като тя, развълнувана от подаръка, се хвърли на врата му и го прегърна, несвързано повтаряйки благодарностите си. Погледът му докосна за миг, сетне се задържа по-продължително върху зачервеното ѝ лице. Удоволствието, което изпита от нейната радост, бе много по-голямо от това, което щеше да намери в прегръдките на Рейна и напълно си заслужаваше да пожертва краткотрайното задоволяване на похотта.

Докато я наблюдаваше как се носи плавно в прелестната си копринена рокля, Лусиън заключи, че никоя цена не е прекалено висока за радостта да види усмивката ѝ. Не можеше да откъсне поглед от сияещото ѝ лице, обрамчено с меки къдрици, и от полуразтворените розови устни.

— Заплеснал си се, Лус! — Един приглушен и далечен глас прекъсна замечтания му унес.

Лусиън примигна. Какво, по...

Усещането му за реалността бавно се завърна сред хаоса от звуци и видения. Колко странно! Намръщи се и тръсна глава. Много странно! За няколко мига сякаш целият свят бе изчезнал и бяха останали само те двамата с Алис.

„Любовта те кара да се чувстваш така, сякаш сте само двамата на този свят, дори и да сте заобиколени от шумна и оживена тълпа.“ Очите му се присвиха, когато без усилие си припомни откъде му бе хрумнала тази мисъл. Обзе го чувство на несигурност, тъй като отново преживя това, което бе изпитал онази нощ в библиотеката — нещо едновременно плашещо и възбуждащо.

Възможно ли бе Стивън да е прав? Нима приятелството му с Алис се бе превърнало в онова мистериозно чувство, наричано любов? Не бе сигурен, понеже не го познаваше. И все пак, след като подложи всичко на внимателен анализ и го сравни с онова, което бе прочел и чул за любовта, Лусиън стигна до извода, че е напълно възможно. По дяволите, не само е възможно, а...

— Лус? — Това бе същият глас, но този път по-висок и ясен, при това с насмешлива нотка. — Добре ли си? — Някой го потупа по рамото. — Доста си се зачервил, стари приятелю. Да ти донеса ли нещо за пиене?

Лусиън се усмихна. Извърна се и кимна сърдечно на Стивън, а усмивката му се разшири, когато забеляза, че за пръв път приятелят му не изглежда така, сякаш току-що е паднал от коня. Тъкмо обратното. С елегантното вечерно облекло, с тъмнокестенявата си коса, вчесана в артистичен безпорядък, Стивън наистина представляваше доста внушителна гледка. От погледите, които се стрелкаха към него иззад ветрилата, ставаше ясно, че дамите са го оценили по достойнство.

Музиката спря и вниманието на Лусиън отново бе привлечено от повереницата му, която в този миг бе поканена от лорд Дрейк.

— Госпожица Феър и Дрейк са чудесна двойка, нали? — лениво попита Стивън.

Лусиън сви рамене, възмутен от начина, по който Дрейк зяпа деколтето на Алис. Похотливо конте! Прииска му се да го извлече навън и да го хвърли в първата му попаднала паяжина с най-огромния паяк!

— В клуба залаганията са дванадесет към пет, че ще спечели ръката й преди края на сезона — продължаваше Стивън, — макар че аз

ще заложа на съвсем друг кандидат.

Последното накара Лусиън да отмести буреносния си поглед от Дрейк и да го насочи към приятеля си.

— Те се обзалагат кой ще спечели ръката на Алис? — невярващо възкликна той.

— Ммм... да...

— А кой, по дяволите, е виновникът за този облог? — Щеше да го разкъса с голи ръце.

Стивън го озари с най-ослепителната си усмивка.

— Аз.

— Ти? — задави се приятелят му, питайки се дали като се вземат предвид обстоятелствата, съдът ще го осъди за убийство, ако го удуши на секундата.

Стивън кимна.

— Знаеш, че аз самият много харесвам госпожица Феър. И понеже исках да бъда сигурен, че дебютът ѝ ще има пълен успех, се обзаложих, че ти самият ще се кандидатираш за ръката ѝ още преди края на сезона. Сметнах, че това ще съблазни висшето общество да дойде тук, за да види...

— Аз? — Гласът на Лусиън прогърмя толкова високо, че неколцина се обърнаха.

— Тц, тц, Лус! — игриво го смъмри Стивън и кимна с усмивка към изумената им публика. — Струва ми се, че излишно привличаш погледите.

— Днес следобед много ясно ти заявих, че не съм влюбен в госпожица Феър. И съм повече от сигурен, че няма да ѝ предложи брак — изсъска вбесеният маркиз Тистълуд.

— Ще поживеем и ще видим — нехайно сви рамене приятелят му. — Каквото и да стане, моят план постигна очаквания ефект. — Махна с ръка към оживената тълпа наоколо. — Погледни, тази вечер тук се е събрал целият хайлайф, за да види с очите си тази, която е успяла да завладее сърцето на могъщия маркиз Тистълуд.

Лусиън продължи да се мръщи недоволено, а Стивън го шляпна по гърба.

— Не унивай, Лус! Дрейк беше в клуба, когато направихме облога и заяви, че има най-сериозно намерение да ухажва Алис. Без

съмнение ще я спечели преди края на сезона и така ще сложи край на догадките.

— Това надуто конте? Ще спечели Алис? — презрително изсумтя Лусиън, насочвайки убийствените си мисли от Стивън към Дрейк. — Те изобщо не си подхождат.

— Но ти самият смяташе, че отлично си пасват и дори го включи в списъка с кандидати за ръката.

— Това беше преди да го опозная. Сега промених мнението си.

Стивън се засмя и му хвърли един от многозначителните си погледи, които особено вбесяваха Лусиън.

— Според мен мнението ти се е променило не защото си опознал по-добре Дрейк, а нея. — Канеше се да добави още нещо, но в този миг музиката свърши. — А! — възкликна той и поправи безупречната си вратовръзка. — Сега те моля да ме извиниш. Госпожица Рамзи ми обеща този танц. Чудесно момиче е тази госпожица Рамзи! — Стивън изпъна ръкавиците си. — Не разбирам защо не си ни запознал още преди години.

Лусиън се втренчи изумено в приятеля си, питайки се дали не е падал прекалено често от коня си, и то върху главата си.

— Представял съм те на госпожица Рамзи безброй пъти. Ако не ме лъже паметта, дори ти предложих да я ухажваш. Както вероятно и сам си разбрал, в Англия няма по-запалена ездачка и любителка на коне от Даяна Рамзи. Тя знае повече за тях и от най-добрите коняри в Татърсол.

— Напълно си прав — въодушеви се Стивън и огледа тълпата, търсейки обекта на своето възхищение. — От устата на госпожица Рамзи не можеш да чуеш нито една глупава клюка или разни скучни бръщолевеници за тоалети, панделки и бонета. Когато я посетих миналата сряда, тя ми каза съвсем нов начин за почистване на конете и пиленето на зъбите им.

— Ти си посетил Даяна Рамзи? — Лусиън се усмихна, зарадван за тях двамата.

Стивън му върна усмивката.

— Да, но ще ти бъда благодарен, ако не бързаш да разпространяваш новини. Още не ми е показала, че се интересува от мен, освен като човек, с когото може до безкрай да си говори за коне.

— Много добре знаеш, че не обичам да сплетнича! Както и да е, ако това ще те успокои, обещавам ти да не казвам нито думичка за интереса ти към красивата госпожица Рамзи, докато не обявите годеежа си.

— Много по-голям оптимист си от мен — отвърна Стивън с нетипичен за него тъжен тон.

— Защото познавам и двамата ви и разбирам колко добре си подходите. — Тупна сърдечно приятеля си по гърба. — Между другото, този следобед не бях прав, като те обвиних, че си загубил способността си правилно да преценяваш жените. Тъкмо обратното — имаш значителен напредък.

— В цяла Англия няма по-хубава и чудесна жена от госпожица Рамзи.

— Освен госпожица Феър?

Лусиън се втренчи в приятеля си и за миг загуби дар слово от внезапната промяна в посоката на разговора.

— Дори и да изпитвах към госпожица Феър нещо повече от приятелство, не бива да забравяш, че аз съм неин настойник. И като такъв, честта ме задължава да забравя своите чувства и да й намеря подходящ съпруг, както е пожелал нейният брат.

— Наистина ли? — Лицето на Стивън отново придоби познатото многозначително изражение. — И кой е по-подходящ съпруг от теб? Млад, богат и с титла. При това я харесваш. А от начина по който тя те гледа, подозирам, че чувствата са взаимни. — С кратко кимване, за да подчертае заключението си, той се отдалечи, търсейки партньорката си.

Алис? Влюбена в него? Лусиън смаяно се втренчи в гърба на Стивън. Би ли могло да е истина? Бавно, защото изненадата му пречеше да мисли, маркиз Тистълуд започна да гадае какво би станало, ако предположението на Стивън се окажеше вярно. Ако Алис наистина го обичаше, може би идеята да я ухажда не бе чак толкова лоша. Както Лоти постоянно му изтъкваше, вече отдавна трябваше да се е оженил и да е напълнил детската стая с наследници. А и той искрено харесваше Алис. Достатъчно, за да си представи без никакво усилие как прекарва остатъка от живота си с нея.

Внезапно изпита желание да си вземе нещо за пиене и да се уедини някъде, където на спокойствие да се вдълбочи в мислите си,

затова се извърна и си запроправя път през тълпата. Беше по средата на стаята, когато го заговориха лорд Стантън и лорд Брадуел. Лусиън с усилие потисна досадата си, кимна към двамата светски сплетници и неохотно промърмори:

— Стантън. Брадуел.

— Прекрасен бал, Тистълуд! — ентузиазирано възкликна Брадуел и вдигна монокъла си, за да огледа претъпканата бална зала. — Невероятна блъсканица!

— Да — съгласи се Стантън. — Тъкмо казвах на Брадуел, че тази вечер е много оживено. Според мен присъстват поне стотина души повече, отколкото бяха на дебюта на дъщерята на лорд Маси миналата седмица.

— Така ли? — разсеяно попита Лусиън, опитвайки се да измисли подходящо извинение, за да се отърве от тях по-скоро.

Стантън и Брадуел кимнаха едновременно.

— Трябва да кажа, мой скъпи приятелю, че госпожица Феър е всичко, което ни разказа за нея, а дори и повече. Вече се вдигнаха най-малко дузина тоста в чест на изключителната ѝ красота — заяви Брадуел.

— Чух, че също толкова млади благородници са заявили намерението си утре да ѝ направят посещение — добави Стантън, за да не остане по-назад. Засмя се и потупа Лусиън по гърба. — Струва ми се, че спокойните ти дни са свършили, Тистълуд.

[1] Томас Гейнсбъро (1727–1788) — известен английски художник, най-вече портретист и пейзажист. — Б.пр. ↑

[2] След поражението при Ватерло през 1815 г. Наполеон е заточен на остров Св. Елена, където умира през 1821 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Предсказанието на Стантън се оправда напълно. Спокойните и тихи дни на Лусиън наистина бяха свършили. Алис пожъна изключителен успех и къщата се намираще под постоянна обсада. Всъщност от дебюта ѝ преди една седмица, всеки следобед, когато се връщаше от клуба, заварваше дома си, гъмжащ от нетърпеливи младоци. Една част от тях висяха на площадката отпред, а други бяха обсебили салона и обсипваха Алис с комплименти и възхитени погледи.

Лусиън се спря до масичката и изгледа кръвнишки купчината букети и луксозни кутии с бонбони. По дяволите! Домът му започваше да прилича на оранжерия или сладкарница. Маркиз Тистълуд изсумтя подигравателно, обърна се на пети и закрачи надолу по коридора, проклинайки съдбата, която бе благословила Алис с този ослепителен успех.

О, той много добре знаеше, че би трябвало да е доволен. Един настойник, който милее за благо на повереницата си, би бил във възторг, че тя е обект на всеобщо възхищение. Вместо това обаче, изпитваше дразнещото чувство на страх; страх при мисълта, че ще я изгуби. Тя несъмнено малко по малко му се изплъзваше. Ако слуховете, които се носеха в клубните среди, бяха верни, преди края на сезона Алис щеше да получи поне дузина предложения, като поне десет от тях щяха да бъдат от млади мъже, включително и лорд Тръмбъл, наследника на херцога на Тревъндей.

При тази перспектива лицето на Лусиън заприлича на буреносен облак. Той връхлетя в кабинета си и яростно затръшна вратата. Проклятие! Положението беше безнадеждно. Как би могъл той, един скучен маркиз на тридесет и две, да се състезава срещу очарователния бъдещ херцог на двадесет и четири? И какъв шанс би имал в сравнение с другите млади обожатели? Та до тях той изглеждаше толкова стар и безинтересен.

Лусиън изруга цветисто под нос нещо, което никога не би си позволил на публично място, стовари се в креслото зад бюрото и грабна „Морнинг поуст“, твърдо решен да прогони унизителните мисли от главата си.

Обаче, колкото и да се опитваше да се съсредоточи върху водещите заглавия, постоянно се връщаше към случилото се снощи. След осем неуспешни опита да прочете статията за американското предложение за митническите тарифи, отново избълва една доста солена ругатня и захвърли вестника. С всяка изминала секунда настроението му се влошаваше все повече и повече, докато накрая нещастният маркиз се сви в креслото и се предаде на мрачното отчаяние.

А колко приятно бе започнала вечерта. По дяволите! Беше повече от приятно... Беше великолепно!

Докато пътуваха към театъра, сгушени удобно върху меките седалки на луксозната му градска карета, двамата с Алис си бълбеха оживено и се смееха. Разговорът им бе толкова задушевен, че ако не бяха официалните им облекла и лекото люлеене на купето, Лусиън съвсем лесно би могъл да си представи, че седят пред кухненското огнище.

Въздъхна и с тъга си припомни приятните им среднощни набези в топлото и уютно помещение, които бяха престанали след нейната новопридобита популярност. Хубавата му повереница бе толкова търсена, че вече рядко се прибираха у дома преди три след полунощ, а тогава тя бе толкова уморена от забавленията, че отиваше право в леглото. Лусиън обаче седнаше край кухненското огнище, с тайната надежда в сърцето, че Алис ще дойде при него. Тя така и не се появи, а той се чувстваше все по-самотен и изоставен.

Лишен от компанията ѝ и жадуващ за нея, Лусиън с нетърпение бе очаквал посещението в театъра, когато щеше да я има изцяло за себе си. Чувстваше се изпълнен с надежда особено като се имаше предвид предположението на Стивън, че тя може би ще се зарадва на вниманието му. Всъщност Лусиън възнамеряваше тази вечер да сложи началото на официалното си ухажване на Алис.

А какво стана в действителност? По дяволите, та той нямаше никаква възможност за това! Още в мига, в който излязоха от каретата, младоците ги наобиколиха, пърхайки около повереницата му като

пеперуди, привлечени от сладкото ухание на пролетно цвете. И сякаш това не им стигаше, ами превзеха и ложата му. Ала това, което го обезпокои най-вече, бе фактът, че те изобщо не гледаха на него като на евентуален съперник. Нахалниците се държаха така, сякаш го нямаше или бе някоя досадна и незначителна стара мома.

Презрителното им отношение не само го вбеси, но за пръв път в живота си той се усъмни дали наистина бе толкова привлекателен за жените.

Разбира се, здравият разум го убеждаваше, че е в разцвета на силите си. Всъщност постоянно бе обсаждан от амбициозни майки, които всячески се опитваха да го оплетат в мрежите си и да го оженят за дъщерите си. Що се отнася до самите девойки, от начина, по който флиртуваха с него, бе ясно, че го харесваха не по-малко, отколкото майките им харесваха богатството и титлата му.

И въпреки това, поради причина, която бе безсилен да си обясни, пренебрежителното отношение на ухажорите на Алис го накара да изгуби самоувереността си. И колкото повече мислеше за това, толкова повече се питаше дали в крайна сметка те не бяха прави. Дали той не бе твърде стар и скучен, за да се надява, че може да спечели благоразположението на едно младо и красиво момиче като Алис. Та той бе с четиринадесет години по-голям от нея, а не биваше да забравя, че е и неин настойник.

„Настойник.“ Само като си помислеше за това и усещаше лош вкус в устата си. Дяволите да го вземат Бевис Феър, задето го бе удостоил с нежеланата титла; проклет да бъде и затова, че бе унищожил шанса му да спечели единствената жена, която го интересуваше.

Лусиън простена високо и зарови лице в шепите си. Какво не би дал да бе на мястото на поклонниците на Алис и да я бе срещнал за пръв път на дебютния ѝ бал. Какво не би пожертвал, за да може да бъде за нея един от подходящите и желани кандидати за ръката ѝ. Не се съмняваше, че ако бе така, онези незрели младоци щяха да го вземат съвсем насериозно.

А тя? За хиляден път мислено прокле приятеля си Стивън задето бе посял идеята за ухажването. Сега тя вече бе пуснала дълбоки корени и задушаваше всичко останало. Алис бе единственото, за което можеше да мисли. Копнежът му бе толкова силен, че понякога се

улавяше как си мечтае какво би било да е обичан от нея. Дори стигна толкова далеч, че няколко пъти се опита да си представи как биха изглеждали децата им.

Мечти. Напразни и непостижими. Лусиън въздъхна дълбоко, отпусна ръце върху бюрото и се втренчи в тях, представяйки си, че са заключени около врата на Стивън. Идеше му да удуши приятеля си, задето го бе насърчил в безумните му надежди. Отчаянието му бе достигнало до крайната си точка. За късмет, приятелят му се намираше в Съсекс.

Два дни след дебюта на Алис, Даяна Рамзи получи съобщение от конюшните си, че няколко от чистокръвните ѝ жребци внезапно са се разболели от някаква тайнствена треска. Това я накара на часа да се втурне към дома си, за да се погрижи лично за тях.

Стивън разбра и приветства решението ѝ, ала бе съкрушен от заминаването ѝ. След като няколко дни гледа мрачната физиономия на приятеля си, потънал в скръб по напусналата го любима, Лусиън му предложи да отседне в Тистълуд, за да бъде близо до Даяна и да ѝ помага. Стивън прие с радост, оставяйки Лусиън сам да се оправя с Алис.

За миг се замисли дали да не отскочи до замъка и да сподели тревогите и терзанията с приятеля си. Винаги можеше да разчита на Стивън, че ще го изслуша внимателно, ще го утеши и ще му даде полезен съвет. Мисълта наистина го изкуши, ала въпреки това я отхвърли. Не можеше да напусне Лондон. Не и след като напоследък Дрейк почти не се отделяше от Алис. Нямаше никакво съмнение, че това предвзето конте ще дотича при нея и мига, в който той напусне града, и ще настоява да я придружава навсякъде. А Лусиън никога нямаше да му осигури това предимство.

Твърдо решен да се примири с факта, че няма ни какъв друг избор, освен да ухажва Алис по най-класическия начин и да се моли да не стане за смях в очите ѝ, маркиз Тистълуд взе отново вестника. За разлика от предишния път, най-после успя да се разсее с четене. Прелисти страница след страница, прегледа набързо обявите, прочете доста задълбочено статията за търговията с роби и внимателно проучи последните предложения от конюшните Татърсол.

Тъкмо свърши дописката за ужасното убийство в Сейнт Джайлс, когато погледът му попадна върху обявата под него. Не се

интересуваше от публични лекции и затова понечи да премине по-нататък, когато думата „феи“ привлече вниманието му. В следващия миг си помисли за Алис и за интереса ѝ към тези странни създания и веднага зачете.

Ставаше дума за лекция и художествена изложба, озаглавена: „Научни изследвания и легенди за феите, обитаващи Британските острови“. Щеше да бъде представена следващия вторник следобед в музея на изящните изкуства. Устните му се извиха в усмивка и той грижливо откъсна обявата. Чудесно! Алис не само със сигурност ще се наслади на лекцията, но и бе малко вероятно да срещнат на подобно място някой от нейните досадни поклонници. Настроението му внезапно се повиши и той се почувства окрилен, нещо, което не му се бе случвало от цяла седмица. Стана от бюрото и отиде да потърси повереницата си, за да я покани.

С всяка крачка вълнението му нарастваше. И това не се дължеше на факта, че изведнъж бе обзет от интерес към феите. Той продължаваше да ги смята за една от най-абсурдните и глупави измислици. Радостта му се дължеше на възможността да ощастливи Алис. За него нямаше по-голяма награда от тази да види как очите ѝ светват от удоволствие. А усмивката ѝ... Да гледа как сладките ѝ устни бавно се разтварят и извиват...

Лусиън се засмя, предвкусвайки приятната сцена, и забърза към салона. Ако имаше късмет, тя щеше да се хвърли към него и да го прегръща и целува, както когато ѝ поднесе скъпоценностите за бала. Усецането за тялото ѝ, притиснато към неговото, предизвикваше толкова странни и прекрасни неща...

Едва сдържайки нетърпението си, той хукна от салона към стаята за закуска и прекоси на бегом градината. Тъкмо тичаше нагоре по стълбите, сигурен, че е в стаята си и се гласи, когато...

— Ох! — Налетя на Тидзъл.

— Милорд! — Икономът се олюля и кокалестата му ръка се склочи около централната колона, за да не падне. Успя да се съвземе и възвърнал самообладанието си, добави: — Вината е изцяло моя. Моля да ме извините, милорд.

Господарят му се усмихна и го потупа по рамото.

— Вината беше моя и ти го знаеш, Тидзъл. Не биваше да препускам така из къщата. Ако беше тук, бавачката Спратлинг без

съмнение щеше да ми издърпа ушите, задето не гледам къде вървя.

— Без съмнение — съгласи се Тидзъл и нещо като усмивка пробяга по устните му.

Лусиън погледна нагоре, после отново към иконома, който почтително очакваше следващото му нареждане. Маркиз Тистълуд понечи да му кимне, че е свободен, ала в последния миг промени решението си.

— Случайно да знаеш къде е госпожица Феър?

— Госпожица Феър? — Бръчките по челото на иконома се задълбочиха. — Струва ми се... Да... Тя излезе...

Това му подейства сякаш го бяха залели с ведро студена вода. Във въодушевляването си той нито за миг не си бе помислил, че Алис може да не си е у дома, за да сподели вълнението му. Приповдигнатото му настроение тутакси изчезна и се замени от силно разочарование.

— Но не знам къде е отишла — продължи Тидзъл. — Готвачът се сдърпа с месаря и той отказа да достави агнешкото за вечеря. Аз бях при тях, когато госпожица Феър е излязла.

Излязла... Вероятно с онова конте Дрейк, вбесено си помисли Лусиън, докато с половин ухо слушаше обясненията на верния си слуга. Гневът на часа измести разочарованието му. Без съмнение онзи мазник я бе отвел на разходка с глупавия си фойтон и в момента се перчи с нея по Ротън Роу.

— Докато отсъствах, Хендрикс ме заместваше при вратата. Ако желаете, мога да го потърся и да го попитам къде е отишла госпожица Феър, с кого е излязла и кога се очаква да се върне.

Задушаващият се от безсилен гняв Лусиън хвърли кръвнишки поглед към Тидзъл, сякаш лично той бе виновен за отсъствието на повереницата му. Когато заговори, гласът му приличаше на съскането на спукана тръба.

— Няма нужда. — Без да обръща внимание на слисаното лице на своя иконом, той се завъртя на пети и се отдалечи. Беше прекосил фойето почти до половината, когато спря и нареди, без да се обръща: — Изпрати госпожица Феър при мен веднага щом се върне. Ще я чакам в кабинета си.

Едва сдържайки се да не удари с юмрук стената, Лусиън скръцна със зъби и продължи. Дяволите да я вземат! Как се осмеляваше да скита и то без неговото разрешение? Стисна зъбите си толкова силно,

че челюстта го заболя. Е, много бързо ще сложи край на безотговорното й поведение, така че вече да мисли по два пъти, преди да пристъпи навън от къщата, без да се посъветва с него. Взел това твърдо решение, той влезе в кабинета си и трясна вратата.

Измина час, после втори. Лусиън продължаваше да очаква завръщането на Алис. Малко преди три часа Тидзъл предложи да му поднесе обяда в кабинета, но маркизът сприхаво отказа. Непрекъснато усилващият се гняв напълно го бе лишил от апетит. Когато часовникът отброи четири, той вече бе на ръба на експлозията. Къде, по дяволите, бе тя? Ако бе излязла на разходка с Дрейк, вече отдавна трябваше да се е върнала! Обикновено лишен от въображение, сега умът на Лусиън рисуваше най-различни сцени с главни участници Алис и Дрейк, коя от коя по-мъчителни. Може би са се отбили в „Гънтър“ да хапнат сладолед и в момента се гледат влюбено над купичките? Или пък се разхождат из някое усамотено кътче на парка, загубили представа за времето и пространството, потопени във взаимната си страст?

Яростта му се разпали още повече, като си представи как Дрейк сграбчва Алис в обятията си, за да си открадне бленуваната целувка. А най-лошата част от тази сцена бе, че тя се наслаждава на близостта му и с жар отвърща на целувката. Тъкмо си я представяше как стене, премаляла от удоволствие, отпусната върху копринената жилетка на онзи негодник, когато на вратата тихо се почука.

— Какво! — изрева той и юмрукът му се стовари с все сила върху бюрото.

Последва продължителна пауза, сякаш този, който бе зад вратата, се чуди дали да отговори. Най-послед се чу гласът на Тидзъл.

— Госпожица Феър, милорд.

Цялата пламнала от удоволствие, с устни, подути от целувките на Дрейк, мрачно си помисли Лусиън. Впери присвитите си очи във вратата и изръмжа:

— Може да влезе.

Да, лицето й бе зачервено точно както си бе представял. А очите й сияеха като звезди. Това окончателно го лиши от самообладание.

— Къде, по дяволите, беше? — прогърмя гласът му, докато тя плавно се носеше към него, сякаш стъпваше по облаци, както без съмнение се чувстваше в еуфорията си.

Алис се спря като закована и замечтания унес, изписан на лицето ѝ, тутакси бе заменен от смущение.

— Лусиън, какво има? Случило ли се е нещо? — Направи една крачка, а погледът ѝ тревожно пробяга по лицето му. — Добре ли си?

— Като че ли това изобщо те интересува — с горчива насмешка отвърна той.

— Как можа да го кажеш! Разбира се, че ме интересува! Знаеш го!

— О? И винаги ли се отнасяш толкова нехайно към хората, които те интересуват? — И без да ѝ даде възможност да се защити срещу тази прекалено силна нападка, изсумтя презрително и добави: — Нищо чудно, че нямаш приятели в Съри.

Жестокото напомняне я накара да пребледнее. Всъщност в този миг тя изглеждаше толкова нещастна и посърнала, че ако не бе вбесен, сигурно веднага щеше да се разкае за болката, която ѝ причиняваше. Ала в състоянието, в което се намираше, единственото му желание бе да я накаже за мъчителните часове, които бе преживял по нейна вина. А от страданието, изписано на лицето ѝ, бе явно, че напълно е постигнал целта си.

Алис преглътна с усилие и изрече със задавен глас:

— Ти си прав. Наистина нямам приятели у дома, ето защо твоето приятелство означава толкова много за мен. — Притисна се към ръба на бюрото и протегна ръка към него. — Моля те, Лусиън, ако несъзнателно съм ти сторила нещо лошо, моля те, кажи ми какво е то, за да мога да изкупя грешката си. Ценя приятелството ти прекалено много, за да го изгубя заради някакво си недоразумение.

„Приятелство!“ Изглежда презрително протегнатата ѝ ръка. По дяволите! Не искаше проклетото ѝ приятелство! Искаше да бъде за нея нещо повече. Много повече. Измери я надменно с поглед и извърна глава.

— Лусиън, моля те...

— Все още не си отговорила на въпроса ми — озъби се той, без да обръща внимание на отчаяната ѝ молба, сякаш изобщо не я бе чул. — Къде, по дяволите, беше?

Последва мълчание, твърде дълго мълчание.

— Н-навън... с Лоти... Ходихме... да п-пазаруваме...

Никога не бе чувал по-опашата лъжа. Убеден повече от всякога, че е била с Дрейк и сега се опитва да скрие вината си, Лусиън прикова пронизващия си поглед в нея, сякаш искаше със сила да изтръгне истината.

— И къде по-точно ходихте със сестра ми?

Тя примигна. Бързо извърна поглед. По бузите ѝ плъзна червенина.

— О, въъ... в „Аркейд“.

— И какво си купи?

Алис прехапа долната си устна.

— Нищо. Аз просто отидох с Лоти... да ѝ правя компания.

— Компания? Хмм... — Лусиън се облегна назад и скръсти ръце пред гърдите си, без да откъсва поглед от смутеното ѝ лице. — Колко странно...

— Какво е странно?

— Споменаването, че си правила компания на сестра ми, ме накара да осъзная, че е доста странно, дето тя не дойде да пие чай с нас. Обикновено винаги го прави след вашите набези из магазините, за да ми досажда да ти купя някоя финтифлюшка, без която тя е сигурна, че не можеш да живееш.

Алис махна с ръка и притеснено се засмя.

— Този път не откри нищо интересно. А и бързаше да се прибере у дома си при Клейтън.

Лусиън присви очи, докато наблюдаваше как издайническата червенина плъпва надолу по шията ѝ. Никога досега през живота си не бе виждал жена, която да отиде да пазарува и да не открие нищо интересно. Особено пък сестра му. Ако Клейтън нямаше толкова солидни доходи, без съмнение досега Лоти щеше да го е довела до просешка тояга. Само този факт бе достатъчен, за да го убеди, че Алис лъже. А като се прибави и начинът, по който се изчервяваше и заекваше, само един глупак би повярвал на приказките ѝ.

А Лусиън Уор не беше глупак. Освен това бе човек, който се отвърщаваше от лъжците. Решен да я изобличи на всяка цена и да изтръгне истината, той заговори с унищожително спокойствие:

— Да ти кажа ли защо никоя от вас не е открила нищо интересно?

Алис се засмя пресилено.

— Предполагам, че се каниш да кажеш, че вече сме изкупили магазините. — Погледна го, сякаш се опитваше да отгатне реакцията на остроумното си подмятане.

Обаче на Лусиън съвсем не му бе до шеги.

— Причината, поради която не сте открили нищо интересно е, че изобщо не сте ходили да пазарувате.

— Откъде... — Тя ахна и побърза да затвори уста. Но вече бе късно.

— А! Значи съм бил прав в предположението си, че ме излъга.

— Лусиън...

— Според мен ти изобщо не си била със сестра ми.

— Не... О, не! Наистина бях с Лоти! Кълна се!

Пламенната ѝ клетва едва не го изкуши да ѝ повярва. *Почти.* Обаче изсумтя недоверчиво.

— Освен ако Лоти не си е намерила любовник, в което силно се съмнявам, а ти си отишла с нея, за да ѝ послужиш за параван, не мога да си представя какво сте правили двете със сестра ми, че да искаш да го скриеш.

— Лусиън, моля те...

— Не! Не си била с Лоти, а с някой от досадните си поклонници. Вероятно с Дрейк. А фактът, че ме излъга, ме кара да се питам какво сте правили вие двамата. — Наведе се напред и мрачно попита: — Я ми кажи, скъпа моя, дали да поръчам да обявят годежа ви в църквата, или утре да му изпратя секундантите си?

Лицето ѝ се покри с такава пурпурна червенина, че Лусиън очакваше всеки миг да изпадне в истерия. Известно време стоя, отваряйки и затваряйки уста като риба на сухо, после възвърна самообладанието си и му отговори със самоувереност, която го накара да изпита искрено възхищение към нея.

— Първото ви предложение не подлежи на обсъждане, милорд, а ако желаете да предизвикате сестра си на дуел, можете да изберете второто. Противно на това, в което явно сте убеден, аз наистина бях с Лоти.

— Да пазарувате, предполагам? — язвително подметна той. Каква упоритост проявяваше, дяволите да я вземат!

Алис нехайно сви рамене и това преля чашата на търпението му. Лусиън удари силно с юмрук по бюрото, надигна се и изрева:

— Ще ми кажеш къде си била и с кого! Настоявам да го узная! Веднага!

— Настояваш? — Тя отметна глава, за да срещне безстрашно погледа му. — Нямах никакво право да изискваш каквото и да било от мен.

— Имам пълното право! Като твой настойник, мое задължение е да контролирам всичките ти действия.

— А като живо, дишащо, мислещо и свободно същество, аз пък имам пълното право да ти кажа, че това не е твоя работа!

— Живо и дишащо? — За миг той се втренчи в гърдите ѝ, които развълнувано се повдигаха и спускаха, после сухо се изсмя. — Това е очевидно. Но мислещо? — Вдигна поглед към лицето ѝ, а веждите му се стрелнаха подигравателно нагоре. — Това, скъпа моя, е доста спорно. А колкото до заявлението, че си свободна, е, докато не ми кажеш истината, няма да напускаш тази къща и няма да приемаш никакви посетители.

Нещо в погледа ѝ го смути и някакво безпокойство запълзя по гърба му. О, той очакваше, че тя ще се разгневи, но това не бе капризното възмущение на ухажвано момиче. Не, беше нещо съвсем различно. Погледът ѝ изразяваше разочарование и болка от предателството. Той бе отражение на собствения му израз, когато веднъж разкри, че един от войниците, когото смяташе за свой приятел, продава секретни сведения на французите.

За пръв път, откакто бе започнал обвинителната си реч, Лусиън се усъмни дали не греши. Възможно ли бе заекването и изчервяването ѝ да се дължи на враждебното му и рязко държание, а не на желанието ѝ да го излъже?

— След като вече съм ваша затворничка, предполагам, че нямате нищо против да се оттегля в стаята си, милорд? — накрая изрече тя и без да дочака разрешението му, се завъртя на пети и с гордо вирната глава излезе.

Нещо в тихото ѝ достойнство и изпънатите ѝ рамене още по-силно го накара да се замисли сериозно дали в крайна сметка не бе сгрешил, обвинявайки я несправедливо. Час по-късно се оказа, че наистина е така.

— Лус! Благодаря на бога! — извика Шарлот и се спусни към брат си, който крачеше напред-назад из кабинета си.

Лусиън спря рязко, сепнат от зачервеното лице на обикновено спокойната си и хладнокръвна сестра. Никога, дори и през онзи мрачен ден, когато бе дошла в Оксфорд, за да му съобщи за смъртта на родителите им от едра шарка, тя не бе изглеждала толкова разстроена. Сигурно се бе случило нещо наистина ужасно.

В следващия миг тя се хвърли на гърдите му, а той я хвана за раменете.

— Мили боже, Лоти! Какво се е случило? — Вгледа се и лицето ѝ, с отчаяна надежда подозренията му да не се потвърдят. Накрая събра сили, за да посрещне най-лошото, и прошепна: — Нещо с... Клей ли?

— Д-да! — разрида се тя и зарови лице на гърдите му. Вкопчи се с неистова сила в него и занарежда: — Моля те, обеща ми, че ще ми помогнеш! Моля те! Няма към кого другото да се обърна!

Лусиън се втренчи в разрошената коса на сестра си, не знаейки какво да прави. Никога досега в почти тридесет и три годишния му живот, тя не бе търсила утеха от него. След един неловък момент, през който той се опитваше да си припомни какво правеше бавачката Спратлинг, за да я успокои, когато бяха деца, братският инстинкт му подсказа да я притисне по-силно към гърдите си. Потупа я несръчно по гърба и заговори успокоително:

— Шшт. Стига, Лоти. Разбира се, че ще ти помогна. Защо не ми кажеш какво се е случило? Нещастен случай?

Шарлот поклати глава.

— По-лошо.

По-лошо? Остра болка прониза гърдите му. По-лошо означаваше, че Клейтън, мъжът, когото бе горд да нарече свой брат, беше...

— Той е в клуба си — простена Лоти, сякаш това бе свършекът на света.

Тонът ѝ бе в такова нелепо несъответствие с думите ѝ, че Лусиън бе сигурен, че не я е разбрал правилно. Намръщи се и се втренчи в главата ѝ, все още заровена на гърдите му.

— Моля?

Лоти го погледна трескаво.

— Той е в клуба си. Аз бързах да се прибера, за да му съобща новините, но... О! Този вбесяващ мъж... Той не си бе у дома! Помислих, че ще умра от разочарование! Ръдърфорд каза, че е в клуба

и не го очаква да се прибере преди вечеря. — Лусиън бе свалил сакото си, така че в момента тя мачкаше с пълна сила жилетката му. — Не мога да чакам толкова дълго, Лус. Просто не мога! Трябва да отидеш и да го доведеш!

Лусиън примигна, опитвайки се да разбере несвързаните ѝ брътвежи.

— Значи нищо ужасно не се е случило с Клей?

— Ужасно? Ужасно? Не! — Поклати енергично глава, което разроши още повече косите ѝ. — Тъкмо обратното. Случи му се нещо прекрасно. Само че той още не го знае. Ето защо трябва незабавно да го видя. — Как може на някого да се случи нещо прекрасно и той да не го знае? — Шарлот го изгледа така, сякаш се питаше дали е способен да опази важна тайна, после се повдигна на пръсти и залепи игрива целувка върху устните му. — Смятах тази вечер да дойда и да ти съобщя прекрасните новини, но след като вече съм тук, е... — Отдръпна се и се засмя. — Как ти харесва титлата вуйчо?

В първия миг не можа да проумее какво му казва. Когато най-после значението на думите ѝ достигна до съзнанието му, той отвори уста и смаяно се втренчи в нея, сякаш я виждаше за пръв път. И наистина бе така. Тя не бе просто Лоти, по-голямата му сестра, която обичаше да се налага, но която той обожаваше. Тя бе жена; силна и необикновена жена, която, като се вземат предвид отношенията между него и Алис, може би носеше под сърцето си следващия маркиз Тистълуд.

Освен това Лоти означаваше целия свят за него.

Досега никога не се бе замислял за чувствата, които изпитваше към сестра си. Тя просто беше част от живота му; винаги и неизменно; едно вярно и сигурно присъствие, чиято любов и поддръжка винаги бе смятал за нещо напълни естествено. Защо още преди години не бе осъзнал колко много я обича?

Лицето му се озари от нежност и топлина, той я привлече в прегръдките си и промърмори:

— За мен титлата вуйчо ще бъде не по-малко ценна и скъпа от титлата брат и с всички сили ще се постарая да я заслужа. — Наведе се и я целуна по бузата. — Поздравления, Шарлот. Това наистина са най-хубавите новини!

— Нали? — Тя радостно го прегърна. — Бях сигурна, че цял Лондон чу виковете ни с Алис, когато днес следобед докторът го потвърди.

Лусиън помисли, че сърцето му спира да бие.

— Алис е била с теб? При доктора?

— Тя бе тази, която настоя да отида на преглед.

— Тя... е настояла? — Мили боже! Какво бе сторил?

— О, Лус! Не можеш да си представиш колко бях уплашена. Толкова дълго и силно съм копняла за дете, че бях сигурна, че няма да мога да преживея разочарованието, ако докторът ми съобщи, че съм сгрешила. Споделих страховете си с Алис и тя ме накара да проумея колко е важно да знам истината. Когато ние... Лус? Какво не е наред? Изглеждаш така, сякаш си изгубил най-добрия си приятел.

Изпълнен с безкрайно разкаяние, Лусиън втренчи пустия си поглед в нея. Тя го гледаше с такава нежна загриженост, с такава обич и състрадание, че за пръв път в живота си той напълно изгуби контрол върху чувствата си. От гърдите му се изтръгна отчаяно ридание, отпусна се в прегръдката ѝ и зарови лице в косите ѝ.

— Загубих го, Лоти. Бог да ми е на помощ, наистина го загубих.

ГЛАВА 17

Била флиртувала с Дрейк? Как се осмеляваше Лусиън да има толкова малко вяра в нея! Алис изпухтя раздражено, тръшна се върху леглото и се втренчи в балдахина над главата си. Това бе обидно и унижително. Как може да има толкова ниско мнение за нея, че да си мисли, че е способна да се държи лекомислено, особено след всички усилия, които бе положила, за да спечели уважението му.

Изглежда само си бе въобразявала, че го е спечелила. Този път изсумтяването бе по-шумно от предишното. Очевидно бе сгрешила, както бе сгрешила и за душата му. Беше съвсем ясно, че тя си е все така съсухрена. Как иначе щеше да се държи по този груб и оскърбителен начин? Звукът, който този път излезе от устните ѝ, приличаше повече на грухтене.

— Като някое прасе си.

— Никога в живота си не съм била толкова бясна! — избухна тя, надигна се на лакът и се втренчи намръщено в Хедли, който се бе настанил върху тоалетната масичка и къдреше току-що подстриганата си коса. — Как се осмелява този отвратителен благородник да ме обвинява, че съм се държала непристойно с Дрейк! Как смее! Искане ми се... ооо! — Заудря с юмрук дюшека, представяйки си, че е корема на Лусиън.

— Държиш високопарни речи, беснееш и мърмориш — оплака се пакостливият дух и пъхна в пламъка на свещта пинцетите, които използваше вместо маша за къдрене. — Само това правиш през последните шест часа. Не знам защо си толкова впечатлена. Не помалко от мен си наясно, че лорд Надут пуяк не е от милите и любезни хора.

— Напоследък беше мил и дори очарователен...

— Очарователен? Лорд Надут пуяк? — Хедли издаде един доста обиден звук и нави последния кичур около горещата пинцета. — По държание и характер изобщо не се отличава от някое злобно джудже.

Поради причина, която ѝ бе трудно да обясни, презрителната оценка на Хедли я раздразни. Въпреки че самата тя имаше пълното основание да сипе хули и клевети по адрес на Лусиън. Изглежда малкият мъж и рязко изрече:

— Не бих казала, че определението очарователен е неподходящо за един мъж, който винаги се смее, шегува се и е забавен.

И това не бе лъжа. През последните няколко седмици Лусиън се бе изявил с невероятно чувство за хумор. Тогава в изражението му се появяваше нещо особено, нещо подобно на тревожна несигурност. Като че ли много желае да е забавен, а се страхува дали е успял. Тъкмо това разтапяше сърцето ѝ. В такива мигове могъщият маркиз Тистълуд изглеждаше толкова уязвим, толкова различен от обичайния хладнокръвен и уверен благородник, че ѝ бе нужно цялото самообладание, за да не го притегли в обятията си и да не го утеши с милувките си.

А какво се бе случило после? Възможно ли бе неговата душа отново да е започнала да се спаружва до първоначалното си състояние? При мисълта за последствията, гневът ѝ тутакси се охлади и по гърба ѝ полазиха студени тръпки.

Сякаш усетил лошите ѝ предчувствия, Хедли спря да сваля хартиените ролки от главата си и срещна погледа ѝ в огледалото.

— Само защото мърмори и се сърди не означава непременно, че нещо не е наред с душата му — рече той изненадващо нежно.

— А какво друго може да го накара да се държи като истински звяр?

— Струва ми се, че ти очакваш прекалено много от лорд Надут пуюк.

Тя се намръщи, озадачена от странната му забележка.

— Какво искаш да кажеш?

Хедли сви рамене и отново се зае с прическата си.

— Само това, че той е човек, а човешките същества, дори и да са светци, понякога се държат като негодници. И затова твоят очарователен и добър Лусиън понякога го прихваща, избухва и се държи така, че и едно зло джудже би се засрамило.

— Е и?

— Искам да ти кажа, че обикновено нищо не означава, когато някой човек се държи като луд. Просто такава им е природата. Те

представяват кълбо от сложни и объркани чувства, непредсказуеми са и често се държат като безумни. Аз затова гледам да стоя по-далеч от тях.

Алис беше поразена от логиката му, макар че би трябвало да се чувства обидена от унищожителната му преценка за хората. За пръв път реши, че злобното дяволче говори разумно. Лусиън бе човек, а като такъв съвсем нормално бе да се отдава понякога на мрачни и потиснати настроения, които често измъчваха обикновените смъртни. В нетърпението си да излекува душата му, тя бе забравила този факт.

— Ако ме питаш, а ти никога не го правиш — в последните думи се съдържаше укор, — нещо е докоснало една нова част от него, нещо, което никак не му харесва. А както ти сама знаеш, Негова Светлост не може да се справя добре с новите си чувства особено когато не са приятни. Спомни си какъв надут мърморко бе в началото. — След като каза каквото имаше да казва, Хедли насочи отново вниманието си към прическата.

Алис лежа мълчаливо известно време, наблюдавайки го как разрошва с пръст къдриците си в модерна фризура. Макар че това, което той каза, имаше смисъл, тя не можеше да повярва, че неприятният инцидент с Лусиън се дължи на някакви нови чувства. Освен ако...

Сърцето ѝ прескочи. Освен ако той не е разстроен от завръщането на Даяна в Съсекс. Колкото повече обмисляше тази възможност, толкова повече се убеждаваше, че е напипала вярната следа.

Разбира се, че Даяна му липсва. И как би могло да бъде другояче? По нейно настояване тя ги придружаваше неотлъчно навсякъде през последните няколко седмици и според Лусиън госпожица Рамзи бе отлична компания. „Човек не би могъл да си пожелае по-добра“, на няколко пъти бе заявявал той и бе оставал много доволен, когато Алис охотно се бе присъединявала към оценката му. В такъв случай, какво друго, ако не отсъствието ѝ, би могло да бъде причина за лошото му настроение?

Какво наистина? Остана така няколко секунди, една съдържайки ликуването си. После скочи от леглото и радостно извика:

— О, Хедли! Може би най-после съм успяла в мисията си!

Направи няколко пируета и един подскок, завъртя се около тоалетната масичка, сграбчи духа и залепи звучна целувка върху внимателно нагласената му прическа.

— Внимавай с косата ми! Внимавай с косата ми, глупава краво!

— Извинявай... Просто съм толкова щастлива!

Той изръмжа и се извърна към огледалото, за да определи размера на пораженията.

— Проклети шантави човеци — измърмори Хедли, подръпвайки смачканите си от целувката къдрици. — В един миг са бесни, а в следващия подскачат от радост като пияна фея.

— Аз наистина съм радостна! — Алис скръсти ръце, за да не го сграбчи отново. — Почти съм сигурна, че лошото настроение на Лусиън се дължи на завръщането на Даяна Рамзи в Съсекс. И ако не греша, защото има чувства към нея.

— Разбира се. Тъй като непрекъснато му я завираш в лицето, навярно вече му призлява само като я види.

При това типично за Хедли песимистично изказване, Алис завъртя очи.

— Ако прекарваше повече време с Лусиън и по-малко се шляеше из магазините на „Бонд Стрийт“, щеше да знаеш колко му е приятно в нейната компания. Сам ми призна, че я харесва. А и никога не е възразил на молбата ми да се присъедини към нас, когато излизаме.

Хедли я изгледа с пренебрежение и вдигна тъмносиньото си сако от флакончето с парфюм, което му служеше за стойка за дрехи.

— Това последното не е доказателство. Той никога не ти отказва нищо.

— Не ми отказва, защото аз никога не искам неразумни неща. А фактът, че той смята за разумна молбата ми да каним Даяна да ни придружава, доказва безспорно, че тя не му е безразлична. Много добре знаеш, че Негова Светлост никога не прави нещо, което не желае.

— Той е един твърдоглав негодник — съгласи се духът. Закопча и последното златно копче, обърна се и се изпъчи. — Е, как изглеждам?

— Като конте! — Алис плъзна поглед по колосаната му яка. Облечен с костюм в модерното синьо, златно и пурпурно, той бе истински образец на натруфено и превзето конте. Мадам Фаншон

доста се бе учудила, когато Алис поиска да купи един от костюмите на куклите ѝ манекени.

Хедли обаче прие думите ѝ като комплимент.

— Отлично! В такъв случай вече мога да изляза.

— Да излезеш?! — Беше възмутена от намерението му да я изостави в толкова критичен момент. — Не можеш да излезеш! Нуждая се от теб, за да ми помогнеш да разработя план как да развием романтичната връзка между Даяна и Лусиън. Трябва да измислим начин как да го накараме да замине за Тистълуд.

— Дълбоко съжалявам, скъпа госпожице Феър — провлачено изрече Хедли, съвършено имитирайки говора на някой изискан член на висшето общество, — но самият аз имам романтична среща, която не мога да пропусна.

— Романтична среща? Ти? — Алис не можа да прикрие развеселената нотка в гласа си.

— Хмм... Да... — промърмори Хедли, докато внимателно нагласяваше копринения си цилиндър върху бухнатите къдрици. — Ухажвам фея на име Танзи. Тази вечер ще ѝ кавалерствам на бала на цветята в Хайд парк. — Взе чифт миниатюрни ръкавици, които Алис не бе виждала досега. — Е, не бива да закъснявам! — с тези думи изчезна.

— Върни се веднага! — Алис въздъхна раздражено и се отпусна върху малката пейка пред тоалетната масичка. Дяволите да го вземат този отвратителен малък звяр! И сама ще измисли как да свърже Лусиън и Даяна!

След като проседя цяла вечност на пейката, потупвайки с бос крак по килима и почуквайки с пръст по полираната повърхност на масичката, най-после реши: ще накара Хедли да направи някаква магия върху конюшните на Тистълуд, в резултат на което конете уж да се разболеят от същата треска, както тези на Даяна Рамзи. Когато Стивън, за когото ѝ бяха казали, че е заминал за Тистълуд да купи някакво новородено жребче, узнае за случилото се, незабавно ще повика Лусиън. Щом се озове в Съсекс, Лусиън няма как да не се посъветва с Даяна за лечението, а от сватовническия си опит Алис знаеше, че нищо не сближава толкова много хората, както общата им цел. Разбира се, конете нямаше да пострадат от магията.

Твърде развълнувана, за да си легне, Алис реши, че трябва да отпразнува съвършения си план. А какъв по-добър начин от това да си хапне още едно голямо парче от сладкиша с бадеми, който Тидзъл ѝ бе донесъл, след като тя отказа да слезе за вечеря? Бързо облече пенъоара, обу чехлите си и забърза към кухнята.

В тъмния коридор имаше течение, затова закри с ръка пламъка на свещта. Тъкмо заслиза по стълбата за слугите, когато чу в далечината звъна на часовника. Отброи един, два, три...

„О, чудесно!“, каза си Алис и продължи надолу. Беше достатъчно късно за слугите, които си бяха легнали, и твърде рано за Лусиън, който сигурно още беше в клуба. Това означаваше, че кухнята щеше да бъде изцяло на нейно разположение и ще може да си хапне до насита, без някой да бъде свидетел на среднощната ѝ лакомия.

Устата ѝ се напълни със слюнка при мисълта за предстоящото угощение. Взе по две последните стъпала и с валсова стъпка се запъти към килера. След като ѝ без това бе решила да не се съобразява с изтънчеността на една истинска дама, защо да не си отреже две парчета вместо едно? А дали да си вземе и от сладкиша с мед и джинджифил? Намираше се по средата на кухнята и тъкмо се чудеше има ли и от онези чудесни курабийки, когато някакво леко движение край огнището привлече вниманието ѝ.

Сърцето ѝ тутакси замря. Някаква фигура се бе отпуснала на стола до огъня. Кой...

Лусиън? Алис се притаи в сенките. Разбира се, че беше Лусиън. Кой друг бе толкова строен и елегантен? Кой би могъл да има такива великолепни широки рамене? Никой, освен Лусиън...

Но тя му бе много ядосана.

Или поне се опитваше да се убеди в това. Обаче колкото и да се стараеше не можеше да разпали гнева си. Не че той не бе заслужил негодуванието ѝ. Тъкмо обратното. Нито пък тя му бе простила. Е, може би съвсем малко...

Това, което бе потушило яда ѝ, бе обхваналата я тъга, когато го видя да седи там, край огнището, както толкова често бе правил по време на приятните им среднощни разговори. Ако планът ѝ успее, а за негово добро тя щеше да се моли да стане така, това може би бе последният път, когато го вижда на това място. След като се ожени за

Даяна, ще бъде твърде зает през нощта, за да седи край кухненското огнище и да си бърбри приятелски с нея.

Изпълнена с тъга, Алис приближи. Не бе сигурна какво точно да каже или направи, но знаеше, че трябва да бъде близо до него. Ако това бе последната им нощ заедно, как би могла да допусне тя да бъде помрачена от гнева?

За съжаление изглеждаше, че точно така щеше да стане. От начина, по който Лусиън остана неподвижен, напълно пренебрегвайки присъствието ѝ, бе ясно, че гневът му не се е охладил. Цялото му поведение показваше, че настроението му никак не се е подобрило.

Обикновено идеално вчесаната му коса, сега бе в пълен безпорядък, сякаш през последните няколко часа непрекъснато бе ровил с пръсти в нея. Коприненият му халат, скъпа дреха в черно и златисто, бе небрежно навлечена и вързана с колан; отдолу се подаваха провиснали панталони, които отчаяно се нуждаеха от ютия. А най-смайващото бе, че маркиз Тистълуд беше бос.

Алис се смути и нерешително спря. Измачканата яка на ризата му се подаваше наполовина от халата. Как ѝ се искаше да я оправи и да почувства копринената мекота на кожата му под пръстите си. Жадуваше да опъне халата на широките му рамене и да се наслади на мускулестите гърди под мекия плат. Но най-горещо от всичко ѝ се искаше да види усмивката му.

Устните ѝ тихо произнесоха името му, с тайната надежда, че той така се е унесъл в мислите си, че не е забелязал присъствието ѝ.

Никаква реакция. Сякаш бе станала невидима като Хедли. Почака малко и въздъхна. Е, добре. Може би беше по-добре, ако си останат скарани. Защо да се измъчва с напразни надежди и да подхранва невъзможната си любов? Чувствайки се така, сякаш бяха изтръгнали сърцето ѝ, Алис си заповяда да се обърне.

— Не си отивай! Моля те! — Гласът му бе дрезгав шепот.

Тя замръзна. След един удар на сърцето се извърна към Лусиън. Той не бе помръднал. Всъщност по нищо не личеше, че бе заговорил. Напълно объркана, Алис стоеше и се взираше в наведената му глава, питайки се дали не си бе въобразила, че го е чула. Понечи отново да се извърне, когато той бавно вдигна глава.

Ако някой някога бе изглеждал съсипан и унищожен, то това бе Лусиън Уор. От него се излъчваше такава безнадеждност и отчаяние,

като че ли целият му свят се бе срутил. Не можеше да понесе да го вижда в това състояние.

В очите ѝ запариха сълзи и тя изтича към него, забравила за всичко, искайки единствено да го приласкае и утеши. Коленичи пред стола, вдигна отпуснатите му в скута ръце и ги притисна до гърдите си.

— Изглеждаш толкова тъжен. Сигурно нищо не би могло да е чак толкова непоправимо и ужасно, че да страдаш така? — Нежно се взря в очите му.

За миг погледите им се докоснаха и тя видя мъквата, стаена в душата му. После той пое дълбоко дъх и прошепна:

— Мисълта, че мога да те загубя, е повече от ужасна.

— Да ме загубиш?!

Той сведе глава.

— Моля те, поговори с мен, Лусиън! Трябва да разбере! Аз... О! Да не би да се тревожиш, че ще избягам и ще направя нещо глупаво заради разправията ни днес следобед?

— Не, макар че след отворотелния начин, по който се отнесох към теб, не бих могъл да те обвинявам, ако го направиш. Държах се като негодник и напълно заслужавам презрението ти. Дори съм изненадан, че все още искаш да говориш с мен. Бях сигурен, че ме мразиш.

— Дълбоко се съмнявам, че някога ще мога да те намразя.

— А би трябвало. Най-малкото би трябвало да отблъскваш компанията ми, докато не ти се извиня.

Ако бе във весело настроение, думите му щяха да я накарат да се засмее. Признанието му, че ѝ дължи извинение, показваше колко далеч бе стигнал.

— И дълго ли ще трябва да чакам?

Маркиз Тистълуд въздъхна. Това бе най-тъжният звук, който някога бе чувала.

— Не че не искам да ти се извиня веднага. Искам го повече от всичко на света. Просто не знам как да го направя. Цяла вечер си блъсках главата, но не можах да открия подходящите думи, които да изразят разкаянието и вината ми. Струва ми се, че само едно „извинявай“ не е достатъчно.

— Достатъчно е, стига да е казано искрено. Казах ти го в Тистълуд, забрави ли?

Лусиън смръщи вежди. След миг челото му се проясни.

— Не съм забравил. Беше в детската стая.

— Да. В детската стая. И сега ти прощавам — Алис се замисли за урока по федербал, който бе последвал. Какво не би дала да го види да се усмихва, както през онзи ден... Може би...

Хвърли му замислен поглед. За разлика обаче от онзи следобед в Тистълуд, възстановяването на приятелството им сега не бе заличило лошото му настроение, нито бе разсеяло тъгата в очите му. Озадачена, Алис продължи да се взира в него, опитвайки се да разбере странното му настроение. Тъкмо се канеше да се откаже, когато си припомни преди малко изречените думи и болката в гласа му.

— Лусиън?

Той разсеяно промърмори нещо.

— Преди малко каза, че ще ме изгубиш. Какво означава това?

Последва дълго мълчание, толкова дълго, че Алис започна да се пита дали изобщо смята да ѝ отговори.

— Искях да кажа, че виждам как с всеки изминал ден се отдалечаваш все повече и повече от мен. Сърцето ми се къса при мисълта, че малко по малко те губя.

Алис застина, поразена повече от отчаянието в гласа му, отколкото от самите думи. Знаеше, че се е привързал към нея, че предпочита да прекарва по-голямата част от времето си в нейната компания. И въпреки това до този миг не бе показал с нищо, че чувствата му са много по-дълбоки от приятелски. Възможно ли бе сега да се опитва да ѝ каже тъкмо това?

— Мразя твоите ухажори — продължи Лусиън с такава ярост в гласа, че не оставаше никакво съмнение за искреността на заявлението му. — Мразя ги за тяхната младост и очарование, понеже знам, че ми липсват и двете. Мразя ги за правото да те ухажват, защото като твой настойник на мен то ми е отнето. Мразя ги, защото един ден ще се влюбиш в някой от тях и ще се омъжиш за него.

— Лусиън, не...

— Ревността ме накара да се държа така днес следобед. Всеки път, когато излизаш на разходка или на езда с някой от проклетите поклонници, аз се ужасявам, че той може да поиска ръката ти и ти да

се съгласиш. Ако можех, щях да те заключа далеч от света, за да те имам само за себе си.

Преди да осъзнае думите му или да реагира по някакъв начин, Лусиън измъкна ръцете си от нейните и я притегли върху скута си.

— Мили боже, Алис! Какво да правя? — мъчително простена той.

— Лусиън...

— Аз те обичам. Обичам те толкова много, че понякога ми се иска да плача заради това чудо. Ти си моята радост, моето спокойствие... целият ми свят. За пръв път в живота си се чувствам жив, истински жив. Ти ме накара да се чувствам така. Как... — гласът му пресекна и едва успя да довърши — ще живея без теб?

Остана мълчаливо да се взира в очите ѝ. После гърдите му се разтърсиха от ридания, той я притисна към себе си и зарови глава в косите ѝ.

Неговите стенания се смесиха с тези на Алис. О, как копнееше да му признае собствените си чувства и да облекчи страданието му! Нужни бяха три думички... Само три.

Аз те обичам.

Три думи, които сигурно щяха да ги осъдят на вечно проклятие. Не че я бе грижа какво ще стане с нея. Ако залогът бе само нейната душа, тя с радост би рискувала, за да вкуси от насладата, която знаеше, че ще открие в прегръдките му. Би предпочела един великолепен миг, в който да обича и да бъде обичана, отколкото безкрайната празнота.

Останаха дълго така: тя полулегнала в скута му и оплакваща невъзможната им любов, докато ръката ѝ нежно галеше гърба му; той, заровил лице в косите ѝ, вкопчил се в нея, сякаш тя щеше да изчезне, ако я пусне. Усещаше как гърдите му се тресат от безмълвни ридания.

Накрая той бавно вдигна глава. Погледите им се срещнаха. Макар че по бледите му страни нямаше следи от сълзи, очите му бяха зачервени. Сякаш самата му душа бе плакала. Гледката беше покъртителна и в същото време ужасяваща.

С изкривено от мъка лице, сякаш току-що бе извършил нещо непросимо, той отпусна ръце и промърмори:

— Съжалявам, Алис. Моля те, прости ми. Не биваше да давам воля на чувствата си.

Алис знаеше, че трябва да стане от скута му, да кимне в знак, че му прощава, и да отиде направо в стаята си. Ала не можеше. Господ да ѝ е на помощ! Не можеше. Просто нямаше сили да си тръгне и да го остави толкова потиснат и отчаян.

Прекалено погълнат от извиненията си, за да забележи нейните терзания, Лусиън продължи:

— Днес следобед говорих с Шарлот. Ние...

— Предполагам, че ти е съобщила прекрасните новини?

Той се усмихна вяло.

— Да, каза ми. Много се радвам за нея. Аз пък ѝ признах чувствата, които изпитвам към теб, както и ревността, която днес следобед бе замъглила ума ми. Тя предложи, че предвид обстоятелствата, може би е по-уместно да останеш при нея и Клейтън до края на сезона. Струва ми се, че съм длъжен да се съглася, след това, което се случи преди малко.

При мисълта, че се налага да го напусне, нещо у нея се скъса — навярно и последният остатък от самообладанието ѝ. И преди да успее да се спре и да осъзнае последствията, тя пламенно възкликна:

— Не, Лусиън! О, не! Моля те, не ме отправяй. Не можеш! Не мога да понеса да съм далеч от теб!

Той не би могъл да бъде по-смаян дори ако направо му бе признала любовта си. Или по-въодушевен.

— Да не би да искаш да кажеш, че споделяш чувствата ми? — Не смееше да повярва.

Никога досега Алис не се бе чувствала толкова раздвоена, както в този миг, когато видя как тъжното му лице светва в усмивка. Знаеше, че трябва да отрече, че е длъжна да се извини за прибързаните си думи, но не можеше. И как би могла, когато подобно нещо щеше да прогони радостта от лицето му?

Никога досега не бе усещала толкова силно тежестта на проклятието, тегнещо над нея. Сведе поглед, отчаяно опитвайки се да открие изход от тази невъзможна ситуация. Със сигурност би трябвало да има начин да излезе от затруднението, без да разбие нито сърцето му, нито техните души.

Но дори и да имаше, тя не можа да го открие. Бе стигнала до задънена улица и трябваше да признае поражението си. Значи щеше да

разбие сърцето му. Може би, ако прояви достатъчно гъвкавост, би могла да го накара да потърси утеха в обятията на Даяна.

Докато събираше сили да се отрече от любовта си, той нежно обхвана брадичката ѝ в шепите си и повтори:

— Споделяш ли чувствата ми?

Навярно очите ѝ бяха казали това, което устните ѝ не посмяха, защото Лусиън простена и я притисна с все сила към гърдите си. Склони лице над нейното и тихо промълви:

— Толкова много го желяех и се надявах, но никога не съм вярвал истински, че ще бъдеш моя. И в този миг се страхувам, че това е само един прекрасен сън.

Устните му бяха близо до нейните, толкова близо, че топлият му дъх я погали.

— Каж ми, сладка Алис, истинска ли си? Или си само плод на въображението ми? — Гласът му галеше като кадифе. — Може би трябва да те целуна и сам да открива. — И без да дочака отговора ѝ, устните му се впиха в нейните.

В целувката му нямаше нищо от нежността, сдържаността и уважението, с които я бе целувал досега. В нея имаше само страст, изгаряща и завладяваща, жар, на която тя бе безсилна да устои. Оставаше ѝ само да се покори и тя го направи с желание и радост.

О, разумът ѝ нашепваше, че трябва да се бори, да го отблъсне и да бяга надалеч от него, колкото ѝ стигат силите. Но... дано Бог да ѝ прости... не можеше да го направи. Изкушението да вкуси от завладяващата му страст бе прекалено силно, за да му устои.

Само един миг наслада, това бе всичко, което щеше да си позволи. Само един миг на блаженство — то щеше да ѝ стигне за вечността. Нима щяха да бъдат прокълнати за частичка щастие? А утре ще се погрижи да оправи всичко!

Утре... Да, утре, обеща си тя, когато и последното ѝ колебание се стопи и се отдаде на взаимната страст. Утре ще открие начин да поправи стореното през тази нощ. Утре ще мобилизира всичките си усилия, за да го събере с Даяна. Но тази нощ...

Обви ръце около шията му и отвърна на целувката. Бе ненаситна. Копнееше за още и още. Никога досега не бе изпитвала подобно желание, никога не бе вкушвала нещо по-сладко от забранения нектар на устните му.

Мълвейки името ѝ, той я притисна още по-близо, сякаш искаше навеки да слее тялото си с нейното. Устните му жадно търсеха и покоряваха.

Целуваха се отново и отново. Зъбите му леко я хапеха, езикът му я милваше и дразнеше. Алис тръпнеше от наслада и раздирана от неистов копнеж, разтвори устни, подканвайки го да вкуси от сладостта им.

Стенец от желание, Лусиън се подчини. Езикът му нахлу в устата ѝ и изпрати топли вълни по цялото ѝ тяло.

Алис се вкопчи още по-силно в него, а езикът ѝ се преплете в див танц с неговия. За миг се отдръпваха, после отново се галеха. Страстта им бе изгаряща.

Дълго потискания глад избухна с нова сила, когато Лусиън притисна силно гърди в нейните, карайки я да се извие в ръцете му. Устата му за сетен път завладя нейната, после се отдръпна. Дъхът му излизаше на накъсани хрипове, а очите му сияеха с такава нежност и любов, че Алис нито за миг не се усъмни в дълбочината на чувствата му.

Завладяна докрай от силата на собствените си емоции, тя протегна ръка и нежно погали бузата му. Веднъж, втори път. Трети път. С всяка милувка вкусваше от мекотата на кожата му, за да съхрани завинаги усещането и да го запечати дълбоко в сърцето си. Спомен за приказно мек и гладък сатен, с едва набола брада...

Пръстите ѝ обходиха всяка извивка на лицето му, а когато се спуснаха надолу по брадичката, той извърна глава и притисна устни към дланта ѝ.

За един кратък миг погледите им се срещнаха — неговият, пламнал от желание; нейният, леко замъглен от страст. Лусиън издаде дрезгав вик и притисна лице към шията ѝ. Устните му, горещи и настойчиви, жадно я обсипаха с целувки, продължиха надолу и спряха чак когато стигнаха до деколтето.

Тогава изръмжа от нетърпение, разкъса панделките, разтвори пеньоара и разкри нежната падина между гърдите ѝ. Остана така, поглъщаш с поглед меката им заобленост и девича чистота. После наведе глава и се впусна в сладостното си изследване. Целувките му разтопяваха тялото ѝ в екстаз и отмала. Алис тихо изохка и се изви, молейки го за още. Гърдите ѝ бяха натежали и жадни за докосването

му. Подивяла от желание, чиято сила я изплаши, тя дръпна ръцете му и ги насочи към тях.

Със сподавен вик Лусиън прие предложението му дар. Отначало докосването му бе нежно и плахо — деликатно разтриваше и милваше гърдите ѝ през тънката материя на нощницата, а палците му леко дразнеха набъбналите им зърна. Алис помисли, че ще умре, ако не продължи.

Никога, дори и в най-смелите си фантазии, не си бе представяла, че да се люби с него ще бъде толкова прекрасно. Предполагаше, че ще ѝ бъде приятно, но... Въображаемите усещания изобщо не можеха да се сравнят с истинските. Внезапно изпита неистовото желание да открие всички жарки тайни на любовта, скрити в телата им, затова дръпна колана на халата му и трескаво го разтвори.

Както всичко останало от мечтите ѝ за Лусиън, реалността на голото му тяло бе много по-великолепна от бляновете. Мускулестите гърди, тънкият кръст, плоският корем всичко беше съвършено.

Обзета от благоговение пред мъжката му красота, тя протегна ръка и нежно го докосна. Пръстите ѝ се заровиха в тъмните къдрици на гърдите му и дразнещо ги погъделичкаха. Лусиън потрепери и от гърлото му се изтръгна глухо стенание. Окрилена от реакцията му, Алис плъзна ръка надолу, нетърпелива да познае всяка частица от това великолепно тяло.

Спусна се по плоския корем и се спря чак когато стигна колана на панталоните му. Изгаряща от желание да докосне това, което се криеше под тях, ала в същото време твърде срамежлива, за да го направи, Алис с копнеж прокара пръст по линията, където плътта се срещаше с плата.

Лусиън се изви и силно притисна възбудената си мъжественост към хълбоците ѝ. Усещането за члена му, толкова твърд и нетърпелив, взриви тялото ѝ от желание за по-пълна интимност. Алис отметна глава, издаде гърлен звук и безсрамно го подкани да се слее с нея.

Лусиън дрезгаво шепнеше любовни слова. В следващия миг пъхна ръка под нощницата ѝ. Пръстите му погалиха бедрата и корема ѝ. Всяка частица от тялото ѝ тръпнеше от наслада. За един миг пръстът му погъделичка пъпа ѝ, после се спусна надолу, за да подразни най-съкровеното ѝ място.

Алис се напрегна в очакване и започна да се трие в ръката му, мълвейки името му. Лусиън разтвори нежните листенца на женствеността ѝ и напипа розовата пъпка. Алис извика, смаяна от силата на усещането. Устните му се впиха в нейните, а пръстът му потъна още по-навътре, галейки и разтривайки пулсиращата ѝ плът.

Тялото ѝ се разтърси и изви. Вече мислеше, че умира от чувствено мъчение, когато пръстите му спряха и той отдръпна устните си.

Очите му бяха две дълбоки езера, блестящи от желание. Опря потното си чело в нейното и пламенно прошепна:

— Кажи, че ме обичаш, моя малка кукло. Обещай ми, че ще бъдеш моя завинаги.

Алис изпъшка безпомощно, притисна се към неподвижната му ръка и отчаяно се затърка в нея, опитвайки се да се освободи от мъчителната болка между краката си.

Лусиън се усмихна, погали пламналата ѝ плът и пак се отдръпна.

— Кажи го!

Твърде замаяна от желание, за да разсъждава разумно, Алис обви ръце около врата му:

— Обичам те, Лусиън Уор! Сега и завинаги!

В мига, в който думите се откъснаха от устните ѝ, ти усети как някаква позната сила я засмуква. Пред очите ѝ усмихващото се лице на Лусиън затреперя, накъдри се и се изкриви като отражение в развълнувано езеро. Внезапно избухна в хиляди частици от разноцветни светлини. Последва непрогледен мрак.

Крецейки името му, ритайки и опитвайки се да се вкопчи в нищото, Алис отчаяно се мъчеше да спре пропадането си. В следващия миг бе заслепена от искряща до бяло светлина.

И... тупна в краката на Алура.

ГЛАВА 18

Твърде замаяна, за да говори, Алис лежеше неподвижно, взирайки се в Алура. Феята обаче изглеждаше не по-малко изненадана и това силно я обезпокои. Ако Алура не я бе пренесла обратно в света на духовете, тогава значи бе Ангъс. А това означаваше, че е в беда.

Ужасът бавно пропълзя по гърба ѝ и тя страхливо огледа кабинета на Алура, очаквайки разгневеният крал на феите и духовете всеки миг да се материализира и да я осъди, както бе сторил в нощта на смъртта на Лусън. И какво би могла да каже тя в своя защита? И сега, и тогава бе причинила зло на сина му. Ала този път може би нямаше да избегне проклятието му. Завинаги.

Както често ставаше, Алура отново прочете мислите ѝ.

— Ангъс не е тук — промърмори тя, а мелодичният ѝ глас раздвижи натежалата като олово тишина. — Той изчезна, откакто ти отиде в света на смъртните.

— Не е тук? Тогава кой...?

— О, права си да предполагаш, че Ангъс е отговорен за връщането ти тук, макар че това не е съзнателно действие от негова страна. Ти си тук заради нещо, което той направи към магията по-късно. Нещо като защита.

— Защита? Не разбирам!

— Как ще разбираш. Но преди да ти обясня, позволи ми да ти задам един въпрос: влюбена ли си в Лусиън Уор?

Нещастната Алис само кимна.

— И призна ли му чувствата си?

По начина, по който феята оглеждаше раздърпания ѝ външен вид, бе ясно, че знае отговора.

Алис се смути, седна и припряно се загърна с пенъоара. Нямаше смисъл да отрича очевидното, затова отново кимна.

Алура въздъхна.

— Ангъс се страхуваше, че това може да се случи. — В следващия миг феята се озова на тапицирания в златно и пурпурно

диван на срещуположната стена. — Ела. Седни. Ще ти обясня. Доколкото мога.

Алис се подчини.

— Алис, въпреки лошото ти държание спрямо неговия син, Ангъс вярва, че ти искрено си го обичала. Независимо, че това е било повърхностна и егоистична любов, недостатъчна, за да спаси живота му, ала все пак е било любов. А когато хората се обичат, независимо дали като приятели, или с обожанието на детето към родителите му, или пък със страстта между мъж и жена, техните души остават свързани завинаги.

— Значи затова аз бях толкова силно привлечена от Лусиън още в началото, въпреки че той се държеше доста отблъскващо?

Феята кимна.

— Ангъс се опасяваше, че ти ще се влюбиш, както се страхуваше, че душата на сина му ще разпознае твоята и ще реши, че ти си предопределената му от съдбата жена. Затова, когато те омагьоса, за да те изпрати обратно в света на смъртните, той направи едно допълнение — да бъдеш незабавно върната обратно, ако предчувствията му се оправдаят.

— И те наистина се оправдаха... — В очите на Алис запариха горчиви сълзи. — О, Алура! Какво да правя? Толкова го обичам!

Феята поклати тъжно глава.

— Но трябва да има някакъв начин да поправа грешката си... Някакъв начин да го спася! Трябва да има! Ако Ангъс е подозирал, че това може да се случи, той сигурно е измислил план, за да се заличи сторената беда. Моля те, Алура... — От гърдите ѝ се изтръгна ридание и тя се вкопчи в ръката на феята. — Моля те, кажи ми какво да направя. Ще сторя всичко, за да го спася. Всичко! Без значение какво ще ми струва. Само ми дай възможност да оправя нещата!

Погледите им се срещнаха и Алис можеше да се закълне, че видя нещо подобно на човешко състрадание в обикновено безизразните очи на феята.

— Съжалявам, Алис, наистина съжалявам. Но не е в моята сила да ти дам друга възможност. Само Ангъс може да го стори.

— Тогава го призови и ми позволи сама да го помоля. — Алис се вкопчи още по-силно в ръката ѝ.

Феята отново въздъхна и сведе поглед.

— Бих го направила, ако можех, но аз не знам къде е той. Никой не знае.

— Изпрати някой да го намери!

— Няма да има никаква полза. Никой не би открил Ангъс, ако той не го желае. Би трябвало да го знаеш след всички векове, които си прекарала в света на духовете и феите.

— Но откъде си сигурна, че той не желае да бъде намерен? Особено сега? Със сигурност са го осведомили за опасността, която застрашава сина му.

Последва злокобна тишина, сетне Алура бавно вдигна глава. Втренчи се в очите ѝ с поглед, който смрази цялото ѝ същество, и тихо отвърна:

— Защо ще пожелае да го осведомят, когато това ще му причини само страдание?

— За да му помогне! — Алура я погледна така, сякаш бе пълна глупачка.

— Спасяването на душата на Лусиън Уор е твой дълг. Само твой! Ангъс не би могъл да помогне по никакъв начин.

— Но защо? — проплака Алис.

Алура въздъхна.

— Нима забрави това, което ти казах, преди да те изпратя в света на смъртните? След като ти си прекъснала веригата на съдбата на Лусън, ти си тази, която трябва да я възстанови. Затова Ангъс изчезна. Не би могъл да гледа безпомощно как синът му умира, ако ти се провалиш. Реши да бъде далеч, докато настъпи зората на двадесет и пети юни. Тогава ще се появи или да те възнагради, или да те накаже.

— Но ние не можем да оставим Лусиън да умре — проплака Алис и по страните ѝ се застичаха сълзи. — Трябва поне да се опитаме да го спасим!

Феята я изгледа замислено.

— И какво предлагаш? Знаеш последствието, ако те върна в света на смъртните без разрешението на Ангъс.

Раменете на Алис се отпуснаха безсилно. О, много добре го знаеше. И Алура, и Ангъс я бяха предупредили. При първите лъчи на зората щеше да се превърне в това, което отдавна трябваше да бъде, ако преди петстотин години бе останала в света на смъртните — в кости и пепел.

— Точно така. В пепел — съгласи се Алура, сякаш Алис бе изказала мислите си на глас. — Което по никакъв начин няма да помогне на Лусиън Уор.

— В противен случай бих направила тази жертва, без да се замисля нито за миг — заяви Алис и избърса сълзите с опакото на дланта си. — О, Алура! Наистина ли няма никаква надежда за него?

По тъжното изражение на феята бе ясно, че тя не вярва в спасението.

— Поне аз не виждам. Освен... — Смръщи вежди и присви очи, сякаш току-що бе осенена от някаква идея.

— Освен? — Ръката на Алис толкова силно се вкопчи в рамото ѝ, че ако бе човешко същество, щеше да се намръщи от болка.

— Освен ако намеря някакво разрешение в свитъците.

Алис повдигна вежди.

— Свитъци?

— Тайните на нашия крал са записани в стотици свитъци. Като заместник на Ангъс, на мен също ми е разрешено, ако се наложи, да потърся съвет в тях.

— И мислиш, че те може да съдържат нещо, което да ни помогне? — Алис се улавяше като удавник за сламка.

— Не на нас. На теб. Аз не мога да ти помогна нито със съвет, нито с магия. Отговорността от решението, което евентуално ще вземеш, след като ти дам сведенията, ще бъде единствено твоя.

Алис отвори уста, за да я увери, че усилията ѝ няма да отидат напразно, но Алура злокобно добави:

— Длъжна съм да те предупредя, че дори и по някакво чудо да спасиш Лусиън Уор, това не означава, че ще се освободиш от гнева на Ангъс. Всъщност ти се провали в мисията си и с безразсъдството си застраши душата на сина му.

— Знам и съм готова да понеса наказанието. Така да бъде.

Феята понечи да стане, но Алис я хвана за ръката.

— Алура, каквото и да реши Ангъс по отношение на мен, аз винаги ще съм ти благодарна за добротата.

Изпълнена с искрено съжаление, Алура покри ръката ѝ със своята и нежно я стисна.

— Моя скъпа смъртна, ще направя всичко, което е по силите ми, за да убедя Ангъс да прояви снизхождение към теб. — С тези думи тя

отстъпи назад и вдигна ръце, за да изпрати Алис във влажните подземия.

Но тя още не бе готова да си тръгне. Не и докато не зададе въпроса, който тежеше на душата ѝ, затова отново спря феята.

— Моля те! Може ли да поискам още една малка услуга, преди да ме отпратиш?

Алура застина.

— Ако си сигурна, че мога да удовлетвори молбата ти.

Алис кимна.

— Тогава искай.

— Питам се дали можеш да ми кажеш какво ще си помисли Лусиън за моето странно изчезване? Сигурно е потресен от начина, по който се изпарих пред очите му?

— А! Това ли! — Алура отпусна ръце. — За неговите смъртни очи ти не се стопи в нищото, просто ей така. Ти се изтръгна от прегръдките му, обзета от внезапния ужас на една девственица пред необузданата му мъжка страст. — Спря и се взря някъде в далечината. След миг очите ѝ избухнаха в зловещи зелени пламъци. Гледката бе смразяваща. — Точно в този миг той отчаяно копнее да те последва и да успокои страховете ти, но, хмм... виждам, че притежава доста от галантността на Лусън, защото превъзмогва желанието си, за да ти даде време да преосмислиш чувствата си. Той... — Както обикновено, очите ѝ се присвиха и заприличаха на тънки цепки, изпускащи пламъци. — Той е решил да те потърси на сутринта и да ти предложи да се омъжиш за него.

Клепачите ѝ се спуснаха и когато ги вдигна, очите ѝ отново бяха обикновени, толкова обикновени, колкото бе възможно за една фея.

— Не се съмнявам, че когато открие, че си изчезнала, ще те търси дълго и упорито. Но, разбира се, никога няма да те намери. А бих искала да можеше...

Шарлот спря на прага на кабинета на брат си и се намръщи. Както всеки ден през изминалите три седмици от изчезването на Алис, той седеше прегърбен зад бюрото си с чаша порто в едната ръка и почти празна гарафа в другата. По запуснатия му външен вид, зачервените очи и разрошените коси, тя започна да подозира, че

противно на уверенията на Тидзъл, Лусиън прекарва цялото си време в това състояние.

Не че го упрекуваше. А и как би могла? Той искрено обичаше Алис и бе напълно естествено да е съсипан от загубата ѝ. А още поужасно бе, че обвиняваше себе си за това, че я бе прокудил от дома си.

Както често през последните три седмици, Шарлот отпрати мълчалива молба към Бога за благополучното завръщане на момичето. И както всеки път и сега очите на младата жена плувнаха в сълзи.

Бе започнала да гледа на Алис като на сестрата, за която винаги бе копняла и която никога не бе имала. Обичта и привързаността ѝ бяха толкова силни, че когато Лусиън ѝ довери чувствата си към момичето в навечерието на неговото изчезване, тя бе неспособна да съдържи радостта си. Когато брат ѝ се оженеше за Алис, щяха да станат истински сестри! Толкова го желаше...

Желанието ѝ обаче с всеки изминал ден ставаше все по-малко и по-малко осъществимо. Защото въпреки усилията на десетте частни детективи и обявената щедра награда, досега не бяха открили никаква следа. Сякаш момичето просто бе изчезнало от лицето на земята. И макар че Лусиън не го изричаше, тя подозираше, че и той като нея започва да се страхува, че Алис е сполетяна от най-лошото.

Упорито отказвайки да го повярва, Шарлот преглътна сълзите си и влезе в кабинета. Заради Лусиън трябваше да бъде силна и изпълнена с вяра. Как иначе би могла да го измъкне от дълбоката бездна на отчаянието, в която той бавно, но сигурно пропадеше?

— Лус? — тихо рече тя и спря пред разхвърляното му бюро.

Той дори не я погледна. Вече близо седмица брат ѝ се бе оттеглил в някакъв далечен свят и бе много трудно да се изтръгне и дума от него.

Шарлот заговори високо, сякаш се обръщаше към глух.

— Погледни ме, Лус! Трябва да поговорим!

Никаква реакция.

— Лусиън? Чуваш ли ме?

Отново нищо.

— Хайде съвземи се! Можеш поне да направиш усилие да ме гледаш, докато ти говоря! — Протегна ръка и повдигна леко брадичката му. Брат ѝ не реагира. — Какво е станало с прочутата

издръжливост на Уор? Един истински Уор никога не би се предал... — Млъкна по средата на изречението, смаяна от изражението му.

Мили боже! Та той изглеждаше по-зле от вчера. Кожата му, която предишния ден бе бледа, сега бе придобила болезненосивкав оттенък, подчертаван още повече от дълбоките тъмни кръгове под очите. Слабото му лице бе станало почти прозрачно, а когато нежно отметна един кичур от челото му, видя, че слепоочията му сребреят.

Тъкмо когато вече бе започнала да се бои, че той завинаги е изгубил разсъдъка си, напуканите му устни се разтвориха и с дрезгав шепот промълвиха името ѝ. Шарлот се насили да се усмихне.

— Да, аз съм, Лусиън.

Устните му отново се раздвижиха и дрезгаво изрекоха:

— Алис?

— Още няма новини. Обаче съм сигурна, че много скоро ще има! — Дори в собствените ѝ уши думите прозвучаха неубедително. — А дотогава, наистина трябва да се опиташ да си починеш. Изглеждаш изтощен.

— Не мога... — В тези две единствени думи имаше толкова чувства! Усещаше силната му болка, ала не знаеше как да му помогне.

— Трябва поне да опиташ...

— Опитах, но нищо не се получи. — Въздъхна дълбоко, отдръпна се и с треперееща ръка поднесе чашата към устните си. Макар че този път гласът му прозвуча по-силно, все още бе дрезгав и измъчен. — Май единствено в гроба ще намеря покой.

— Недей! Да не си посмял да се отдаваш на такива ужасни мисли! Ще намерим Алис. И то много скоро! Сигурна съм. А дотогава ти си длъжен да направиш всичко, за да бъдеш силен и да продължиш да я търсиш. Значи трябва да си починеш. Ако не можеш да заспиш, изпрати някой при доктор Радклиф, за да ти предпише таблетки.

Лусиън я изгледа намръщено и пресуши чашата си на един дъх. Без да обръща внимание на неодобрителния поглед на сестра си, той я стовари върху бюрото си и вдигна гарафата, за да я напълни отново.

— Моля те, Лус! — Шарлот сложи ръка върху неговата, за да го спре. — Позволи ми да извикам Тидзъл, за да ти помогне да си легнеш. Изглеждаш така, сякаш всеки миг ще припаднеш.

— Не!

— Лусиън...

— Казах не! — Трясна гарафата върху бюрото.

— А аз казвам да! Нито миг повече няма да стоя и да те гледам как се самоубиваш. Ако не желаеш доброволно да си легнеш, ще повикам двама лакеи насила да те отнесат в леглото. И ако откажеш да изпиеш хапчетата за сън, сама ще ги натикам в гърлото ти! Съмнявам се, че в сегашното си състояние ще можеш да ми се противопоставиш.

Лицето му потъмня от гняв. Шарлот нямаше да се изненада, ако ѝ хвърли рицарската си ръкавица и я предизвика на дуел. Всъщност искрено се надяваше да го направи. Това щеше да означава, че духът му не е напълно стъпкан.

Ала както надеждите ѝ за Алис, така и тези за Лусиън явно бяха обречени, защото от гърдите му се изтръгна мъчителен стон и той зарови лице в шепите се.

— Как бих искал всичко да е толкова просто — да отида да си легна в леглото и да глътна няколко хапчета за сън.

— Но то е! Доктор Радклиф миналия месец ми даде такива чудотворни таблетки за сън, че оттогава спя като бебе.

Брат ѝ поклати глава.

— Хапчетата може и да ми помогнат да заспя, но няма да ми дадат покой. И как биха могли! Всеки път щом затворя очи, виждам Алис такава каквато бе през онази последна нощ. Ужасена! Ужасена от мен! От моята чудовищна похот... Тя плачеше. — Цялото му тяло потръпна. — Аз я накарах да плаче.

— Лусиън, недей! Не започвай отново! — Шарлот сложи ръка на рамото му, опитвайки се да го успокои.

— Мили боже! Как можах да се отнеса към нея толкова... непочтително и безсрамно, сякаш е една от проститутките от Ковънт Гардън? Нищо чудно, че избяга от мен.

Отпусна безсилно ръцете си.

— За всичко е виновно проклетото ми мъжко сладострастие! — изрева той и стовари юмука си върху бюрото. — Проклето да е, задето ме накара така да се нахвърля върху нея! Ако това може да възстанови доверието ѝ в мен, ще си отрежа проклетата мъжественост и ще ѝ я поднеса на сребърен поднос!

Последва нов удар върху бюрото.

— Не мисля, че ще са необходими чак такива драконовски мерки. — Шарлот се пресегна да улови ръката му, за да му попречи

отново да я стовари върху полираното дърво. — Едно извинение и предложение за брак ще оправят всичко, а аз се надявам, че за в бъдеще ще бъдеш по-нежен и внимателен.

Лусиън издърпа ръката си.

— Но дали само страхът я е накарал да избяга от мен?

Шарлот изненадано примигна.

— От това, което ми разказа, не виждам какво друго би могло да бъде.

— Ако е била отвратена от ласките ми? Може би са ѝ се сторили толкова противни, че е предпочела да се изправи срещу опасностите на улицата, отколкото да бъде принудена да се омъжи за мен!

— О, не, Лусиън! Не! — възкликна тя, потресена от омразата, с която той говореше за себе си. — От начина, по който лицето ѝ светваше всеки път, щом те зърнеше, аз съм сигурна, че целувките ти в никакъв случай не са ѝ се сторили противни. Всъщност по-вероятно е тя да ги е харесала прекалено много и да е избягала, страхувайки се от себе си и собственото си желание, а не от теб. Не забравяй, че последните няколко години е прекарала в училище с много строги порядки. Сигурно са ѝ втълпили в главата, че ще отиде направо в ада, ако изпита някаква страст, каквато със сигурност е усетила към теб.

Лусиън поклати глава.

— Ако беше така, то тя щеше да потърси опрощение на греховете си от някой свещеник или от учителите си в „Уикингтън“. А аз съм сигурен, че не се е върнала там. Вчера сутринта получих доклада на един от детективите.

Шарлот махна безпомощно с ръка.

— Не е изключено тепърва да отиде.

Лицето му придоби още по-мрачно изражение.

— Детективът се опасява, че... — Лусиън затвори очи, сякаш нямаше сили да продължи, — че навярно е попаднала в ръцете на някоя банда престъпници.

— Не! О, не! Отказвам да повярвам в подобни ужасии! — енергично разтърси глава Шарлот. — Алис е разумно момиче. Тя никога няма да се озове в опасните части на Лондон.

— Това невинно дете, което аз прогоних на улицата! И двамата много добре знаем, че едно красиво и девствено момиче като Алис не е

нужно да ходи никъде, за да срещне опасността. Тя е навсякъде, дебне я зад всеки ъгъл, готова е да я сграбчи в гадните си нокти...

— Но ако е била отвлечена, досега щяха да поискат откуп, не смяташ ли? За красиво момиче като Алис могат да се получат много повече пари от близките ѝ, отколкото, ако я продадат в някой публичен дом.

— Истина е — мрачно се съгласи той. — Точно това ме кара да се страхувам...

Шарлот се втрени ужасено в него. Макар че брат ѝ бе изразил на глас собствените ѝ тайни притеснения, които не смееше да признае дори пред себе си, думите му все пак я потресоха. В очите ѝ запариха сълзи и тя задавено промълви:

— Нали не вярваш наистина, че тя е...

Той вдигна ръка, за да ѝ попречи да изрече ужасната дума.

— А какво друго ми остава?

— Как е Лусиън? — извика Алис и рязко се надигна от сламеника, върху който лежеше през последните дни, потънала в мрачни мисли. Или може би бяха седмици? Не бе сигурна, понеже, за разлика от повечето неща в света на духовете и феите, времето тук не съответстваше на това в света на смъртните. Поради непостоянството и изменчивостта му възможно бе да е лежала само няколко минути. — Хедли, моля те! Кажи ми за Лусиън! — Отпусна се на колене. Виждаше духчето за пръв път, откакто я бяха върнали обратно, и изгаряше от нетърпение да узнае нещо ново за мъжа, когото толкова обичаше.

Той я изгледа замислено за миг, после изкряка и заби поглед в краката си, клатейки глава.

— Нали не... не искаш да ми кажеш...? Не! Не може да е свършило! Не може! — Гласът ѝ пресекна от обзелата я паника. — О, моля те! Моля те, кажи ми, че той не е погубен навеки!

— Още не — промърмори Хедли, — но утре в полунощ ще бъде.

— Утре? Значи днес е двадесет и трети юни? — Беше обзета от безнадеждно отчаяние. Оставаше само един ден, а още нямаше никаква вест от Алура. Един ден! Дори и Алура да е открила нещо в свитъците, навярно вече бе твърде късно.

Сърцето ѝ, което през последните седмици таеше някаква надежда, сякаш спря да тупти.

— О, Хедли — прошепна тя с плувнали в сълзи очи, — той е осъден на вечно проклятие! Аз съм виновна за всичко! Ако бях положила малко повече усилия да свържа съдбата му с тази на Даяна, вместо да мечтая за неговата любов, сега щеше да е спасен.

— И да се беше опитала, едва ли щеше да има някаква полза. Изглежда, че в крайна сметка Даяна не е неговата истинска любов.

Алис се намръщи озадачено и преглътна сълзите си.

— Защо смяташ така?

— След всичкото това време, което прекараха заедно, откакто той се завърна от Тистълуд, вече трябваше да са се обяснили и да си гукат като гълъбчета. — Въздъхна тъжно. — Но не. Тя е влюбена в лорд Конски. Двамата ще се оженят в края на лятото.

— Лорд Конски? О! Ти имаш предвид Стивън Рандолф, лорд Марчланд?

— Лорд Марчланд, лорд Конски — сви рамене Хедли. — Не виждам какво значение има.

— Но как е могло да се случи подобно нещо? Искам да кажа... — Махна безпомощно с ръка. — Двамата с Лусиън се разбираха толкова добре. Бях сигурна, че са създадени един за друг.

Духът отново сви рамене.

— Те все още се разбират. Е, поне се разбираха, преди той да спре да говори. Сега Даяна плаче на гърдите на лорд Конски всеки път щом го види.

— Какво? Какво искаш да кажеш с това, че е спрял да говори?

— Каквото казах! Че той вече не говори. Понякога дори не мига с клепачи. Просто седи в западната кула неподвижен като статуя, втренчил поглед в тавана.

Алис потрепери от ужас.

— Да не би да ми казваш, че е болен?

— Разбира се, че е болен! — Хедли я изгледа така, сякаш бе задала най-глупавия въпрос на земята. — Той умира.

— Но как е възможно? Искам да кажа... Чувала съм, че феите издъхват без никаква болка и страдание.

— Да, но ти изглежда си забравила, че лорд Надут пуяк е от плът и кръв, което го прави почти човек. А всички човешки същества

страдаат, когато срещат смъртта си. Спомняш ли си колко много страда Лусън?

Силна болка прониза сърцето ѝ. Не можеше да понесе мисълта, че и Лусиън е осъден да преживее същите неописуеми мъки.

— Хедли, моля те, кажи ми, че той не страда колкото Лусън. — Дълго сдържаните сълзи най-после рукнаха по страните ѝ.

Изведнъж духът протегна тънката си костелива ръка и я сложи върху нейната, за да я успокои.

— Него тялото не го боли, както беше при Лусън. То просто е отслабнало и постепенно спира да функционира. Всички казват, че е заради разбитото му от теб сърце, но вярват, че ще успеят да го убедят да не се предава.

Лицето му изразяваше пълно презрение към невежеството на човешките същества.

— Разбира се, ние двамата с теб знаем, че те могат да си го убеждават до посиняване, но всичко ще бъде напразно.

— Не и ако не намерят неговата истинска любов и не я пъхнат в леглото му. — Смигна ѝ похотливо. — Обзалагам се, че тя много бързо ще го убеди да се върне към живота.

Алис подсмъркна и избърса сълзите с опакото на ръката си.

— Ако той е толкова болен, както казваш, съмнявам се, че ще има сили за любовни игри.

— Е, малко цуни-гуни и той за нула време ще събере сили — доволно изкряка Хедли.

Алис му метна изпепеляващ поглед, макар очите ѝ да бяха плувнали в сълзи.

— Как можеш да се шегуваш в подобен момент, и то по такъв просташки начин?

Хедли я изгледа обидено.

— А кой е казал, че се шегувам? Не знаеш ли, че това помогна на Езмънд и Мъртайс?

— Езмънд и Мъртайс?

— Никой ли не ти е разказвал тази история?

Алис се замисли за миг, после поклати глава.

— Мислех, че Ангъс и Алура отдавна са ти я предали. Е, добре. Явно аз ще трябва да го свърша. — Измърмори нещо, подскочи и се настани в скута ѝ. Облегна се удобно и заразказва: — Езмънд бил

половин фея. Той живял преди повече от хиляда години. Мисля... — намръщи се, — мисля, че е бил син на прачичото на Ангъс, Ринън, и на някаква келтска принцеса. — Замисли се за миг и кимна. — Да! Ринън. Както и да е, този Езмънд се озовал в същото затруднено положение, в което сега се намира и лорд Надут пуяк. И той не могъл да намери истинската си любов.

— Искаш да кажеш, че всичко това се е случвало и преди? — Не смееше да повярва на ушите си.

Хедли възмутено изръмжа.

— Нали точно това ти казах току-що?

— И как е бил спасен Езмънд?

— Остави ме да довърша! — Хедли почака няколко секунди и тогава продължи: — Случило се така, че неговата истинска любов, Мъртайс, била слугиня от селото, която работела в кухнята на господарския замък. Също като лорд Надут пуяк, и той бил високомерен безделник, който никога не забелязвал тези, които стояли по-долу от него. Мъртайс обаче от пръв поглед се влюбила. Затова изпаднала в отчаяние, когато той се разболял и легнал на смъртно легло.

— По същия начин като Лусиън ли?

Хедли кимна.

— И той лежал неподвижен като статуя пред камината в голямата зала и бавно гаснел. Както и да е, в нощта, в която трябвало да умре, Мъртайс отишла да сложи още дърва в огъня. Докато хвърляла цепениците, забелязала, че Езмънд трепери, сякаш зъзне от студ. И понеже го обичала с цялото си сърце, се пъкнала под одеялото му, за да го стопли. — Хедли млъкна и силно се изкиска. — И високомерният Езмънд не могъл да устои. След това съдбата поела всичко в свои ръце. И когато Ринън се появил на сутринта, за да оплаче сина си, той го заварил да се люби с Мъртайс.

— Възстановил се е толкова бързо?

— Нали ти казах! Същото ще стане и с лорд Надут пуяк, ако се появи истинската му любов и се нахвърли отгоре му.

— Хедли! Много добре, че си тук. Може би ще се нуждаем от помощта ти.

Гласът на Алура накара Алис тутакси да скочи, без да обръща внимание на недоволните писъци на духа, който се търкулна на пода.

— Какво ново? Откри ли нещо в свитъците?

Алура я изгледа тъжно за миг, после бавно кимна.

— Да, намерих нещо, макар че не мога да обещаая, че то ще спаси Лусиън Уор.

— Но има някакъв шанс?

— Много малък. Съвсем нищожен.

— Дори и да е едно на милион, ние сме длъжни да опитаме!

— Ти си длъжна. Но ентузиазмът ти може тутакси да се изпари, ако чуеш какво трябва да направиш.

— Ще го направя, каквото и да е то — твърдо заяви Алис, вирна брадичка и изпъна рамене.

— Дори и ако това означава да пожертваш себе си?

— Дори и тогава! — Алис срещна погледа на феята, без да трепне. — Не излъгах, когато казах, че обичам Лусиън Уор. И понеже го обичам, няма нищо, което да не бих пожертвала за спасението му. Нищо! Дори и себе си...

Феята се усмихна тъжно, но в погледа ѝ се четеше гордост, която Алис никога не бе очаквала да види.

— След всичките тези векове ти явно най-после си разбрала какво означава любовта...

— Да, изглежда, че съм разбрала. И сега знам отговора на въпроса на Ангъс на какво ме е научил моят сватовнически опит.

— Дрън-дрън ярина! Ще ни кажеш ли най-после какво трябва да направим, за да спасим лорд Надут пуяк? — прекъсна ги Хедли, притича през стаята и се настани с подскок върху един стол.

Алура поклати глава, без да отмества поглед от лицето на Алис.

— Не. Ще кажа на Алис какво съм открила в свитъците и ще я оставя сама да реши как да действа. Не мога да ѝ дам съвет.

— Очаквам да чуя какво си открила.

Алура кимна.

— Първото нещо, което узнах, е, че съдбата е отредила само една истинска любов на човешките същества, независимо колко пъти ще се прераждат.

— Искаш да кажеш, че когато умрат, смъртните не отиват направо на небето или в ада? — смаяно попита Алис.

— О, не. За един живот повечето от тях не са направили достатъчно добри или лоши неща, за да бъдат изпратени на небето или

в ада. Обикновено са необходими няколко. Предопределените от съдбата да се обичат, се прераждат отново и отново и в повечето случаи са заедно във всеки живот. Истинската любов остава във вечността.

Хедли шумно се прозя.

— Това е много хубаво и затрогващо, обаче аз не виждам какво общо има с лорд Надут пуяк и неговия проблем.

— Ако това, което подозирам, е вярно, има много общо — продължи Алура, без да откъсва поглед от Алис. — Лусиън Уор не е могъл да открие истинската си любов, понеже тя не е била преродена заедно с него.

— Не е била преродена? Не разбирам...

— Очевидно и Ангъс не го е разбрал. В противен случай нямаше да бърза да те отвлича, а щеше да обмисли вероятността ти да си истинската любов на сина му.

— Аз? — едва чуто прошепна Алис.

— Да, ти. Ако се замислиш сама ще разбереш, че е така. Това обяснява защо е отнело толкова много време на половината душа на Лусиън да се прероди.

— Наистина ли? — дрезгаво попита Алис, твърде смаяна, за да разбере каквото и да било.

Алура кимна.

— Разбира се. Бог очевидно е чакал Ангъс да се осъзнае, да те освободи и да те върне на земята, за да изживееш живота си, а накрая да умреш като всички смъртни и да се преродиш отново заедно с Лусиън. След като минаха толкова много векове и Ангъс не го е разбрал, на Него не Му е оставал никакъв избор, освен да върне половината душа на Лусиън на земята, макар да е знаел, че тя вероятно е предварително осъдена.

— Но ако Ангъс ме беше освободил и аз се бях преродила, както казваш ти, откъде щях да знам, че тъкмо аз съм предопределена да възстановя веригата на съдбата на Лусиън? — Объркването на Алис растеше с всяка изминала секунда.

— Не е било нужно да го знаеш. Всичко, което се е изисквало от теб, за да поправиш скъсаната нишка, е да дариш Лусиън Уор с истинска любов, от която твоят егоизъм го е лишил в предишния му живот. Твоята искрена любов в този му живот, е щяла да го спаси.

— Но аз наистина го обичам — прошепна Алис, макар да разбираше, че това вече няма никакво значение.

— Знам — съчувствено кимна феята. — И ако смъртната ти същност не бе променена от магията на Ангъс, той щеше вече да е спасен.

Отчаянието обгърна Алис като плътна пелена.

— Но аз съм омагьосана и... — Гласът ѝ замря. Сълзите рупнаха. — О, каква полза да го обсъждаме! Цялата ситуация е невъзможна!

— Казах, че има някакъв шанс, нали? — спокойно ѝ напомни Алура.

Алис ѝ хвърли невярващ поглед.

— Не виждам никаква надежда за спасението му, освен ако ти не намериш начин да развалиш магията на Ангъс и да ми върнеш смъртната същност.

— Не, за съжаление никъде в свитъците не се казва как се развалят магии. Обаче... — Алис отвори уста да я прекъсне, но Алура вдигна ръка. — Открих нещо. То потвърди онова, което отдавна подозирах: ако някой успее да избяга от света на духовете и феите, преди напълно да изгуби душата си, той отново става смъртен, но с първите лъчи на зората ще се превърне в пепел.

Сърцето на Алис замря.

— Значи ако успея да избягам и да прекарам часовете до настъпването на зората, обичайки Лусиън, аз ще спася и живота, и душата му.

— Да, ако си истинската му любов, предопределена от съдбата. Ако аз греша и това не си ти, е... — Алура тъжно поклати глава, — тогава твоята жертва ще е напразна.

— Няма да е напразна. За Лусиън. Той напълно я заслужава. А и какво толкова ще изгубя? Само векове на нещастие и страдание.

— Може да изгубиш шанса си да бъдеш напълно възстановена и върната на земята.

Алис се втренчи във феята.

— Ангъс никога няма да ме освободи. Не и след като се провалих с Лусиън. И двете го знаем.

Алура поклати глава.

— Не разбираш ли? Ако това, което подозирам, е истина, не ти си се провалила, а Ангъс. Когато му го кажа, той сигурно ще обвини

себе си за смъртта на сина си и ще те пусне да се завърнеш в света на смъртните. Така отново ще станеш Алис Феър, любимката на висшето общество, свободна да изживее живота си както намери за добре.

— Но без Лусиън — изтерзано прошепна Алис, неспособна да понесе дори мисълта за това.

— Да. Вече ще бъде твърде късно, за да бъде спасен. Затова ти трябва да решиш чий живот да спасиш: неговия или своя?

ГЛАВА 19

— Тук те оставям — промърмори Хедли и спря пред моста.

Алис го погледна замислено. Духът стоеше в позата, в която го бе виждала толкова пъти — навел глава, с изправени рамене и подритващ прашния път, сякаш обиден от самото му съществуване. Макар че се опитваше да скрие чувствата си зад маската на безразличието, от пресипналия му глас бе ясно, че и за него моментът е също толкова тежък и мъчителен, колкото и за самата нея.

И наистина им бе тежко, защото, въпреки че никой от двамата не го бе изразил на глас, през изминалите седмици те бяха станали приятели. Добри приятели.

Алис коленичи пред него, решена да признае чувствата си, преди смъртта и съдбата да ги разделят завинаги. С мъка сдържаше напиралците си сълзи. Не бе сигурна какво да каже, знаеше само, че трябва по някакъв начин да изрази обичта си. Протегна ръка и отпусна длан върху слабичките му прегърбени рамене.

— Хедли? — Надяваше се да я погледне. Откакто напуснаха света на духовете и феите, той почти не я бе удостоил с поглед. И явно нямаше намерение да го стори дори и сега, ако се съдеше по начина, по който продължаваше да се взира в прахта под краката си.

Обзе я тъга. Е, добре. Поне я слушаше. Преглътна с усилие и рече:

— Без значение къде ще отида — на небето или в ада, или ще бродя като призрак по земята — ти винаги ще ми липсваш, Хедли. През последните седмици ми беше добър приятел... Най-добрият! И искам да знаеш, че те обичам...

— Ти ме обичаш? — Думите му бяха придружени със звук, който би трябвало да бъде презрително изсумтяване, но повече приличаше на подсмърчане. — Глупава жена! Никога не съм направил нещо, за да ме обичаш. Е... освен че ти помогнах да избягаш от света на феите и духовете, но не си заслужава да ми благодариш.

Велият му протест предизвика лека усмивка на устните ѝ.

— Обичта между приятели не се доказва с някакви показни жестове или постъпки. Тя се гради бавно, с търпение, с разбиране... И с дребни, на пръв поглед незначителни прояви на доброта. През изминалите седмици ти ми даде всичко. Така че как бих могла да кажа, че не си направил нищо, за да спечелиш обичта ми?

Хедли ритна толкова яростно в крайпътния прахоляк, че надигналият се облак се посипа върху бялата ѝ муселинена пола. За миг остана неподвижен и с нещастно изражение, сякаш това бе най-голямата злочестина на земята, после се втурна и започна да изтърсва прахта, като непрекъснато ругаеше:

— О, по дяволите! Дяволите да ме вземат!

— Шшт, Хедли. Няма нищо. — Алис постави двата си пръста на главата му, за да го усмири. — Остават ни само няколко минути, през които ще бъдем заедно, и бих искала да се сбогуваме както подобава.

Той се намръщи и бутна пръстите ѝ.

— Не искам да се сбогуваме! — Думите му приличаха повече на ридание.

Ако беше с човешки размери, Алис щеше да го привлече в обятията си и да го успокои с приятелска прегръдка. Вместо това трябваше само да се задоволи с нежно погалване по главата.

— О, Хедли, моля те, не бъди тъжен. Искам да си щастлив. Аз съм. Моето най-голямо желание е да обичам Лусиън и през следващите няколко часа ми предстои тъкмо това.

— Тогава върви! — сопна ѝ се той и рязко се дръпна. — Върви да обичаш онзи проклет лорд Надут пуяк и ме остави! Не съм тъжен и не ме е грижа, ако се превърнеш на пепел! — тропна с крак. — Чу ли ме? Не ме е грижа!

— Хедли, моля те...

Духът отново се отдръпна.

— Глуха ли си или просто глупава? Казах ти — върви! Писна ми от теб! Ти си само една дяволска напаст и аз нямам търпение да се отърва от теб!

Алис отвори уста, за да направи последен опит, но размисли и се отказа. Въздъхна примирено. Какъв смисъл имаше? Когато изпаднаше в едно от лошите си настроения и започнеше да се цупи, само времето можеше да го излекува, а тя не разполагаше с никакво време.

Не ѝ се искаше да се разделят по този начин, но явно нямаше друг избор.

— Сбогом, мой скъпи приятелю. Обичам те и ще се помоля да се случи някакво чудо и отново да се срещнем. — С тези думи тя се изправи на крака, макар че сърцето я болеше, че се разделяха по този начин.

Тогава чу:

— Алис?

Спря.

— Аз също те обичам — изхлипа духът.

Алис се извърна рязко, падна на колене и протегна ръце. Няколко мига Хедли се взира в нея и сълзите се стичаха по червендалестото му лице, а после се хвърли в прегръдките ѝ. Зарови се в гънките на полите ѝ и избухна в неистов плач, а малкото му тяло се затресе от дълго сдържаната мъка. Страните на Алис също бяха мокри от сълзи. Тя погали гърба му. Мълвеше утешения.

Накрая, когато избликът премина, той се отдръпна, седна на пети и се втрени в нея със замъглени очи.

— Ще се моля за теб. Ще се моля много, макар да се съмнявам, че Бог ще се вслуша в молитвите на някакъв зъл дух.

Трогната от думите му, Алис се усмихна. Дух да се моли на Бог? Нечувано! Сигурно наистина беше много загрижен за нея, за да направи подобно нещо. С преизпълнено от нежност сърце Алис го целуна по главата.

— Бог чува молитвите на всички, дори и на феите, ако са изречени с искрена вяра.

— Заради теб ще повярвам. — С тези думи Хедли лепна звучна целувка на бузата ѝ. — Пожелавам ти успех, приятелко — прошепна той и се стопи във въздуха.

Алис бавно се изправи, а погледът ѝ се зарея към обвития в мрак замък. Видя слабо осветения прозорец в западната кула. Това бе стаята, където бе умрял първият Лусън, а сега чезнеше от мъка и Лусиън Уор.

Лусиън. Нейната любов. Алис хукна по моста. Прелетя високите порти и вътрешния двор. Когато потропа на масивната дъбова врата, сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение.

Вратата се отвори и на прага се появи Тидзъл. Щом видя кой е, челюстта на обикновено невъзмутимия иконом увисна от смайване.

— Мили боже! Госпожица Феър! Но къде бяхте? — Старият прислужник се олюля, сякаш всеки миг щеше да припадне.

Алис се промъкна край него и нетърпеливо махна с ръка.

— Ще обясня... После... Точно сега... трябва да видя Лусиън...

Икономът тутакси се намери до нея и я хвана под ръка, за да я подкрепи. Верният Тидзъл потисна любопитството си и я поведе през лабиринта от коридори, а по пътя я осведоми за влошаващото се с всеки изминал ден здраве на господаря му. Когато най-после стигнаха до подножието на стълбата, водеща към западната кула, Тидзъл рязко спря. Взе ръцете ѝ в своите и тъжно рече:

— Трябва да бъдете подготвена за гледката, скъпа моя. Страхувам се, че Негова Светлост е много променен от болестта.

Алис безмълвно кимна.

Той се усмихна с нежна и състрадателна усмивка и леко докосна бузата ѝ. За нейна изненада по пръстите му заблестяха сълзи. Не бе усетила, че плаче.

— Хайде, хайде, успокойте се, госпожице. Сигурен съм, че всичко ще бъде наред — промърмори икономът и пхна носната си кърпичка в ръката ѝ. — Изобщо няма да се учудя, ако Негова Светлост се излекува само като ви види.

След като тя избърса сълзите си, Тидзъл я хвана за раменете и я обърна към извитите стълби.

— А сега, вървете госпожице! Негова Светлост ви очаква.

Алис се обърна и импулсивно го прегърна.

— Благодаря ти, Тидзъл... за всичко... — В сърцето си се сбогуваше завинаги с възрастния човек.

Той с обич отвърна на прегръдката ѝ.

— И аз ви благодаря, че се завърнахте при нас. Надявам се, че много скоро ще имам честта да ви служа вече като лейди Тистълуд.

— Няма нещо, което да желая по-силно! — Прегърна го още веднъж, докосна с устни сбръчканата му буза, извърна се и хукна нагоре.

Нямаше търпение да притисне Лусиън до гърдите си. Тази нощ той щеше да бъде неин, само неин. За да го целува и гали. Да го люби. Ще бъде неин до първите лъчи на зората...

Но само ако наистина е предопределена от съдбата за него.

Алис потрепери, смразена от внезапно предчувствие. Ами ако Алура бе сгрешила? Ако тя не бе неговата истинска любов? Нима щеше да понесе да го гледа как умира? Наистина страданието ѝ щеше да продължи само няколко часа, но за нея те щяха да бъдат цяла вечност, най-ужасното наказание, по-страшно дори от мрачното було на смъртта.

Толкова бе потънала в мъчителните си мисли, че не забеляза малката фигурка, сгушена пред вратата на Лусиън.

— Дявол да ме вземе! — извика тя, когато Алис се препъна в нея.

— Барт? Какво правиш тук по това време?

Детето се втрени ужасено в нея, после се притисна към дъбовата врата, а от гърдите му се изтръгна дрезгав вик. Вдигна юмрук, оголи зъби и изрева:

— Не! Няма да го вземеш! Първо ще трябва мен да вземеш!

— Да го взема? — Алис пристъпи и смръщи вежди. — Барт? За какво говориш?

Момчето се озъби като уловено в капан животно.

— Много добре знаеш какво говоря. Дошла си, за да вземеш душата на Негова Светлост и да я отнесеш в царството на мъртвите.

Думите му я смаяха. Пратеничка на смъртта? Откъде му бе хрумнало такова ужасно нещо? Реши, че момчето не я вижда добре в полумрака на коридора, затова застана под една от свещите на стената.

— Това съм аз, Алис.

— Знам коя си и знам, че си мъртва — Барт още по-силно се притисна към вратата. — Всички го казват. Ти си призрак! Призрак, който е дошъл да вземе душата на Негова Светлост!

Мъртва? Тидзъл не бе споменал, че всички я смятат за мъртва. Разтърси глава, коленичи пред момчето и възкликна:

— Не! О, не, Барт! Аз съм жива... също като теб.

Детето я гледаше подивяло.

— Ето. Ако не вярваш на думите ми, докосни ме и сам се увери.

— О, не, няма да го направя. Всички знаят, че който докосне призрак, начаса ще умре.

— Истина е. Всички знаят, че човек си има свой определен дух, който отнася душата му. Ако наистина съм призрак и ти ме докоснеш,

ще бъда принудена да взема теб вместо лорд Тистълуд и така ще спасиш живота му. А ако наистина съм живо същество от плът и кръв нищо лошо няма да стане. И в двата случая Негова Светлост ще е в безопасност.

Момчето се замисли за миг, докато погледът му се местеше от лицето ѝ към протегнатата ѝ ръка. Накрая затвори очи и подаде своята.

Трогната от геройската му саможертва, Алис я пое. Детето не помръдваше, със застинало от ужас лице. После бавно отвори очи и засия в усмивка.

— Дявол да ме вземе! — възкликна Барт и се спусна да я прегърне. — Наистина си ти! Жива!

Тя кимна и го притисна до гърдите си.

— Да. И съм дошла не за да отведа Негова Светлост, а да му помогна.

Малкото личице веднага помръкна.

— Не можеш да му помогнеш. Никой не може. Чух докторът да го казва тази сутрин на лейди Лоти. Той рече, че Негова Светлост е толкова зле, че ще бъде истинско чудо, ако изкара до сутринта.

— Е, всеки ден се случват чудеса. И ако съществува някой, който да е в състояние да направи чудо, то това е тъкмо Негова Светлост — заяви тя с убеденост, каквато не чувстваше.

Барт я изгледа подозрително.

— Наистина ли?

— Той направи чудна промяна в живота ти, когато те спаси, нали?

Момчето се замисли за миг и кимна.

— Пак чудото на неговата любов ме доведе тук, в Тистълуд. — Погледна тъжното личице и се усмихна. — Виждаш ли? Негова Светлост е истински вълшебник. — Канеше се да добави още нещо, когато масивната дъбова врата се отвори.

— Барт, искам да изтичаш... — Шарлот млъкна и очите ѝ се разшириха. — Мили боже! Нима е възможно? Наистина ли си ти, Алис? — извика тя и се свлече на колене.

Алис стисна за последен път Барт и се спусна към Шарлот. Взе треперещите ѝ ръце в своите и промълви:

— Да, Лоти. Наистина съм аз.

Шарлот остана втрещена в нея, после лицето ѝ се сгърчи и от очите ѝ рукнаха сълзи. Тя рязко отдръпна ръцете си.

— Лошо и безразсъдно момиче! Къде беше? Защо не прати поне една кратка вест, че си добре? Не ти ли мина през ума, че може да се тревожим за теб? — Сграбчи ръцете на Алис и здравата ги разтърси. — Нима не помисли за Лус? Той те обича, знаеш го. Нито за миг ли не ти мина през ума, че глупавата ти постъпка може да го нарани? По дяволите, Алис! — Отново я разтърси. — Той бе напълно съсипан, когато разбра, че си си отишла. Съсипан! Отказа да се храни, да спи, търсеше те ден и нощ, докато... — Риданията задавиха гласа ѝ и тя безсилно отпусна ръце.

— Лоти...

— Той е болен! О, Алис! Лусиън е много болен. Лекарят каза, че... каза... — Шарлот поклати глава, а сълзите продължаваха да се стичат по бледото ѝ лице.

— Шшт! Лусиън ще се оправи. Той е силен мъж и ще победи болестта. Сигурна съм. — Прегърна ридаещата жена.

Тя застина за миг и Алис помисли, че ще се отдръпне. После нададе дрезгав вик и с такава сила обвини ръце около приятелката си, че я остави без дъх. Зарови лице в рамото ѝ и задавено изрече:

— Няма да говориш така, ако го видиш. Той е в ужасно състояние. Ако не знаех, щях да си помисля, че вече е...

— Не! Лусиън няма да умре! Аз няма да му позволя!

— Ако страдаше само от разбито сърце, както подозирахме в началото, можеше и да му помогнеш. Но това... това... — Ново ридание заглуши думите ѝ. — Лекарят каза, че има нещо лошо вътре в него, нещо, което... което изяжда живота му. Пусна му кръв. Даде му очистително. Предписа лекарства. Дори му сложи пиявици. Нищо не помогна. Лус слабее все повече и повече.

Алис погледна към Барт, за да се увери, че не ги чува, и прошепна:

— А опита ли с магия?

— С магия? — Шарлот вдигна глава и смаяно я погледна.

Алис кимна многозначително към издутия корем на приятелката си.

— Да, магия.

Шарлот сведе глава и лицето ѝ омекна при мисълта за детето, което растеше под сърцето ѝ. Сложи ръка върху корема си и отново погледна към Алис. Очите ѝ заблестяха от надежда.

— О, Алис! Наистина ли знаеш магия, която може да го спаси?

— Вероятно... Но преди да опитам, трябва да приемеш едно условие.

— Готова съм на всичко! Само кажи!

— Да ме оставиш насаме с Лусиън до сутринта и да се погрижиш никой да не ни безпокои.

— Смятай го за изпълнено.

Не ѝ се искаше да го прави, но бе длъжна да предупреди Шарлот.

— Магията е единственият му шанс. Аз ще направя всичко, което е по силите ми, но не обещавам, че ще успея.

— С магия или без магия, аз вярвам, че е достатъчно Лусиън само да те види отново, за да се спаси. Той наистина те обича, знаеш го.

— Аз също го обичам с цялото си сърце. — Прегърна Шарлот и горещо я целуна. — Обичам и теб, Лоти, като моя най-скъпа сестра. — Извърна се, за да не се разплаче. Това бе сбогуването ѝ с Шарлот.

Лоти се приближи към Барт, който стоеше малко настрани, и го хвана за ръката.

— Ела, Барт. Време е да си лягаш.

— Няма дъ ида никъде! Трябва да остана и да пазя Негова Светлост от проклетия призрак на смъртта.

— Казва се „да отида“ и „трябва“ — нежно го поправи Шарлот.

— Извинете ме — смутено се усмихна момчето. — Толкова съм разтревожен за Негова Светлост, че забравям да говоря правилно.

Тя разроши и без това разрошената му коса.

— Знам. Ти почти не си спал, откакто Негова Светлост се разболя.

— Е, някой трябваше да стои и да го пази от страшния призрак — заяви Барт, но страхливо се озърна, сякаш очакваше всеки миг да изплува от сенките.

— Тази нощ ще го пази Алис. Хайде, ела с мен. Вече стана единадесет. И за двама ни е време да си лягаме.

— Единадесет? — ужасено повтори Алис. Това означаваше, че ѝ остава само един час, за да спаси любимия си.

Барт и Шарлот се обърнаха и учудено я изгледаха. Тя се опита да се усмихне.

— Не бях разбрала, че е толкова късно. Лека нощ. — С тези думи влезе в стаята и затвори вратата.

ГЛАВА 20

Остана за миг втрещена в дърворезбата, събирайки сили да погледне Лусиън. После се обърна. Както и по онова време, стаята бе богато и елегантно обзаведена. Но имаше и някои промени.

Докато Лусън предпочиташе фамилните цветове в зелено и златно, Лусиън бе подбрал по-меки и пастелни тонове. Спалнята на Лусън бе по-оскъдно мебелирана и огромното легло с балдахин заемаше по-голямата част от нея. В стаята на Лусиън имаше изящни предмети, подбрани с вкус, а най-забележителният от тях бе клавесинът, украсен със злато и слонова кост. Дългото легло със завеси в кремаво и златисто бе на отсрещната стена.

Тъкмо то привлече погледа ѝ. Макар че завесите бяха дръпнати и горяха свещи, фигурата, лежаща върху него, оставаше скрита в сенките.

— Лусиън?

Отговор не последва. Не се чу дори прошумоляване на чаршафи.

— Аз съм, любов моя. Алис. Аз... — Млъкна ужасено при вида на мъжа в леглото. Мили боже! Нима бе дошла прекалено късно?

Лицето му бе съвсем бледо и върху него вече се бе изписала восъчната маска на смъртта. Въпреки че бе вчесана, някога лъскавата му коса сега изглеждаше суха и безжизнена, а по слепоочията се виждаха сребърни нишки. Ала най-ужасяващото бе, че гърдите под завивките не помръдваха.

Почти задушена от паника, Алис разтвори яката на нощната риза и притисна пръсти върху ледената кожа на врата му, отчаяно търсейки пулс.

Нищо!

Опипа малко по-надолу. Отново нищо... Не! Притисна пръстите си. Да. Да! Имаше пулс — слаб и забавен, но все пак го имаше. А докато пламъкът на живота все още мъждукаше в тялото му, тя имаше шанс да го спаси.

Всичко, което трябваше да направи, бе да го обича.

Погледът ѝ с тревога се задържа върху смъртно бледото лице. Според преданието за Езмънд и Мъртайс, тя трябваше да го обича не само с цялото си сърце и душа, но и да го люби с тялото си.

Погледът ѝ го обходи. Да го обича със сърцето и душата си бе така естествено, както да диша. Ала да го люби с тялото си... Въпреки лекцията, която Лусиън ѝ изнесе през онази нощ в библиотеката, урокът представляваше по-скоро сухо описание на техниките на любовния акт с много малко подробности как точно да се стигне до него. Разбира се, знаеше, че за да се люби, мъжът трябва да получи ерекция и затова първо трябва да се възбуди.

Смущението ѝ се задълбочи. Но как да възбуди един изпаднал в безсъзнание мъж? Не можеше просто да повдигне ризата му и да започне да го гали по интимния начин, който той бе описал, когато говореше за облекчаването на плътските нужди на мъжа. Лицето ѝ пламна от срам само при мисълта за това. Дори и действията ѝ да предизвикат съответния ефект, това би било оскърбление не само за тялото, но и за достойнството му.

Какво да прави? Намръщи се и отново насочи мислите си към онзи незабравим урок за мъжката анатомия и за всевъзможните трикове, които използват развратниците, за да съблазнят една жена.

Съблазняване? Алис присви очи. Какво ѝ бе казал Лусиън по този повод? Всъщност тогава бе толкова притеснена от първата част на урока, че почти не бе чула втората. След доста усилен размисъл успя смъртно да си припомни нещо за ласкателства, сладкодумни любовни клетви и откраднати целувки.

Макар че се съмняваше, че първите две ще помогнат в сегашната ситуация, мисълта за целувките бе доста обещаваща. Те бяха не само физически израз на любовта, но и подклаждаха страстта. Разбира се, не бе сигурна дали ще имат силата да го изтръгнат от безсъзанието. Но трябваше да опита.

Изпълнена с решимост, Алис се наведе, повдигна брадичката му и целуна напуканите устни. Никаква реакция.

Разочарована, но не и обезкуражена, тя повтори целувката, като този път плъзна език в устата му. Отново нищо.

Или... Остана за миг така с устни, притиснати върху неговите. Да! Леко дихание! Отдръпна се и погледна към гърдите му. Завивките едва забележимо се повдигнаха.

Алис отправи гореща молба, отметна одеялата и сложи длан върху гърдите му. Да! О, да! Не ѝ се бе сторило! Дишането му се усилваше, както и ударите на сърцето.

Изпълнена с нова надежда, тя притисна устни в неговите и без всякакви задръжки се отдаде на петвековното си желание. Целуваше го отново и отново; понякога с нежност и боязън; понякога със страстна жажда, но всеки път с безкрайна любов.

От пламенните целувки устните му ставаха все по-топли и по-топли. А когато езикът ѝ дръзко се преплете с неговия, се чу нещо като въздишка.

Развълнувана от окуражаващия му отговор, Алис се излегна до него и го привлече в прегръдките си. В същия миг тялото му започна да трепери.

Отначало леко, после все по-силно и по-силно, сякаш бе обзет от внезапен студ. Накрая Лусиън се затресе с такава ярост, че тя се изплаши.

Инстинктивно притисна дребното си тяло към неговото, за да го стопли. Ала напразно.

— Моя бедна любов, как да ти помогна?

За огромна изненада получи отговор. Е, може би не беше точно отговор, но начинът, по който тялото му прилепна към нейното, ѝ напомни как Мъртайс бе помогнала на Езмънд.

Мисълта да последва примера ѝ я накара да се изчерви. Трябваше да свали дрехите си и да легне гола до Лусиън. Дали ще има смелостта да направи нещо толкова дръзко?

О, не се страхуваше да бъде гола до любимия си и да го притиска в обятията си. Тъкмо обратното. Това бе най-силното ѝ желание. Просто се срамуваше да го направи без някакъв подтик от негова страна.

Но след миг Алис решително стана от леглото. Обърна се с гръб и стеснително започна да се съблича. Сваляше дреха след дреха и докато всяка следваща падаше на пода, се молеше на Бог да ѝ даде сили да продължи. Накрая прехапа долната си устна и се извърна към леглото. Оставаше да съблече и Лусиън.

С треперещи ръце започна да разкопчава долната му риза. На два пъти той се обърна настрани. И двата пъти тя спираше и го обръщаше отново по гръб, за да продължи.

После пъхна ръце под одеялата и слепешком свали панталоните. Справи се сравнително бързо и гладко. Най-трудното се оказа да измъкне ръцете от ръкавите на ризата. Когато най-после свърши, Алис си позволи да огледа тялото му.

И то бе много отслабнало. Макар че раменете си бяха широки, а кръстът тънък и строен, почти приличаше на скелет. Едва се сдържа да не избухне в сълзи, като си помисли за някогашния здрав и силен мъж.

Изпълнена с нежност и състрадание, тя се пъхна под одеялата и забравила моминския си свян, го привлече в прегръдките си. В мига, в който телата им се докоснаха, неговото се притисна до нейното, а от гърлото му се изтръгна задавен стон.

— Сега всичко ще бъде наред, любов моя. Аз съм тук и ще се погрижа за теб — ласкаво прошепна Алис и нежно го погали по гърба.

Той простена отново и се притисна по-силно към нея.

Дълго останаха така — тя, нашепвайки любовни слова и отчаяно опитвайки се да успокои треперенето му; той, инстинктивно притиснал тяло до нейното, приемайки топлината и утехата ѝ.

Постепенно тръпките намаляха и когато часовникът удари единадесет и половина, Лусиън се отпусна успокоен и затоплен в обятията ѝ.

Единадесет и половина? В гърдите ѝ се надигна паника. Това означаваше, че ѝ остава само половин час, за да го събуди, да го възбуди и да се люби с него. Мили боже!

На ръба на истерията Алис повдигна лицето му, което се бе сгушило в рамото ѝ, и го обсипа със страстни целувки.

— Събуди се, Лусиън. Отвори очи и ме погледни, любов моя. Това съм аз, Алис — шепнеше тя и целуваше клепачите му.

Изведнъж миглите му леко потрепнаха.

Дъхът ѝ секна и тя отново ги целуна. Да. Да! Те отново потрепнаха. Алис леко го плесна по бузите.

— Отвори очи, Лусиън. Събуди се. Отвори очи и ме погледни.

— Алис? — едва чуто промълвиха устните, но клепачите останаха затворени.

Тя го замилва с удвоена страст.

— Да, любими. Аз съм.

Устните отново се раздвижиха.

— Не може да е Алис... Алис е... Мъртва...

— О, не. Не! Аз съм жива... Както си жив и ти... — Прегърна го пламенно.

— Топла — пресипнало промърмори той. — Топла и мека... като Алис. — Разтвори крака и обхвана с тях тялото ѝ, а лицето му отново се зарови в шията ѝ. — Миришеш също като Алис... сладко... на лилия...

— Защото съм Алис.

Лусиън поклати глава.

— Сигурно си ангел. Алис не би била в леглото ми, особено гола. Тя... — по лицето му пробягна сянка — ... се страхува от моята страст...

— Аз съм в леглото ти, понеже целият трепереше и по никакъв друг начин не можех да те стопля. А колкото до това, че се страхувам от теб, е, само ме погледни и...

Той се размърда и членът му се притисна към корема ѝ. Дори и в отпуснато състояние бе впечатляващ.

Ъъъ... Какво искаше да каже? О, да!

— Ако ме погледнеш, ще се увериш, че съм Алис Феър и изобщо не се боя от теб. Моля те!

С видима неохота Лусиън отвори очи. Дълго се взира, сякаш не можеше да повярва. После простена и впи устни в нейните, завладявайки ги с почти болезнена страст.

— Алис... Моята кукла! Наистина си ти! Помислих, че съм те изгубил завинаги.

— Ще можеш ли да ми простиш, задето си тръгнах по този начин? Затова, че толкова много те нараних? — Гласът ѝ се удави в ридания.

— Ти избяга, защото се нахвърлих върху теб като разгонен звяр. — Въздъхна, опря чело в нейното и отново затвори очи. — Ах, Алис! Нима не разбираш, че аз съм този, който трябва да те моли за прошка? Знаех, че си невинно и девствено момиче, а се държах с теб като с някоя уличница. Даже по-лошо. — На устните му се изписа тъжна усмивка. — Никога, дори и в бурната си младост, не съм се отнасял толкова грубо към жена, както постъпих с теб. Отвратително! Непростимо! И макар да знам, че няма извинение за постъпката ми, аз...

— Аз харесах твоята страст — срамежливо го прекъсна Алис.

Той се отдръпна и изумено я погледна.

— Моля?

Усети как страните ѝ пламват, но повтори:

— Твоята страст ми хареса.

— Наистина ли? — Не би бил толкова смаян дори ако му бе признала, че е на петстотин години.

— Прекалено много! Затова избягах. Бях изплашена не от теб, а от себе си. — Хедли я бе посъветвал да каже така. Но следващите думи излязоха право от сърцето ѝ. — Разбираш ли, Лусиън, аз не съм подозирала, че е възможно да се изпита толкова силна страст към един мъж.

— А аз никога не съм подозирал, че е възможно да бъде обожавана жена толкова много, колкото те обожавам аз, моя скъпа госпожице Феър! — С тези думи я сграбчи в прегръдките си. — И ако ме желаеш, мен, нещастното и сластолюбиво създание, бих искал да се ожена за теб!

Алис впи поглед в лицето му, неземно красиво с блестящите от любов очи и зачервени от радост страни, и си помисли колко прекрасно би било да се събужда всяка сутрин до него. Искаше ѝ се да заплаче на глас за трагичната им любов, но успя да се усмихне.

— Най-голямото ми желание е да те обичам през остатъка от живота си!

Погледна над рамото му към часовника върху тоалетната масичка и отново я обзе паника. Само двадесет минути!

Надявайки се, че Лусиън няма да я помисли за пълна безсрамница, тя свенливо изрече:

— Ако нямаш нищо против, бих искала още сега да започнем с любовта.

Да я люби? Лусиън се взря в милото зачервено лице. Не вярваше на ушите си. Дали тя все пак не е ангел и двамата не са в рая? Къде другаде мечтите ставаха реалност? А от горещите му молби Бог знаеше, че най-съкровената му мечта бе да прекара вечността в любов с Алис.

Лусиън наведе глава и устните му завладяха нейните.

Устата ѝ бе топла и влажна, тръпнеща и покорна. Понякога отвръщаше на целувките му срамежливо, като неопитна девица; после ставаше дръзка и изненадващо пламенна. Ала без значение как го

целуваше, резултатът бе един и същ — диво и изгарящо удоволствие, каквото никога досега не бе изпитвал. Гъвкавото женско тяло, притиснато до неговото, бе толкова топло и тръпнещо... Лусиън рязко се отдръпна, изплашен, че ще загуби самообладание и отново ще я изплаши.

— Лусиън?

Той безмълвно я изгледа, поразен от предизвикателното ѝ излъчване. С блеснали от страстта очи и подути от целувките устни, Алис бе въплъщение на женското изкушение. Не можеше да понесе повече това сладко мъчение, затова изстена и се претърколи от прегръдката ѝ.

— Лусиън? Нещо не е ли наред? — Лененият плат прошумоля и в следващия миг ръката ѝ бе върху гърдите му, за да го погали нежно.

— Недей! — изръмжа той и рязко се отдръпна.

— Но защо?

— Защото съм... твърде възбуден.

— Не разбирам...

— И как би могла? Ти си девствена и затова не знаеш нищо за сексуалната природа на мъжете.

Алис отново се размърда.

— Но бих желала да узная.

— Обещавам ти, но трябва да те науча много бавно.

Сега бе неин ред да въздъхне.

— Не може ли просто да следваме желанията си и да ме оставиш сама да я откроя?

Нетърпението в гласа ѝ го накара да се усмихне.

— За съжаление желанието ми към теб е твърде силно, за да бъде контролирано. Ако позволя да ме води страстта, мога да стана груб и да те изплаша, както онази нощ в кухнята. Не искам да се ужасиш и отново да избягаш.

— Погледни ме! Нима ти изглеждам изплашена?

Без да се замисли, Лусиън отвори очи. Тя се бе излегнала на една страна, подпряла глава на ръката си. Завивките се бяха смъкнали, разкривайки прекрасните ѝ гърди. Как изобщо бе могъл да си помисли, че тялото ѝ е лишено от чувствени извивки! Да, гърдите ѝ бяха малки, но у тях имаше нещо, което го възбуждаше много повече от пищните

форми на любовниците, които бе имал. Едва се сдържаше да не ги обхване в шепите си, за да усети копринената им мекота.

— Е? — измърка Алис.

От гърлото му се изтръгна задавено стенание.

— Аз съм този, който е изплашен! Толкова силно те желая! Мили боже, Алис! Знаеш ли колко си красива? Колко неустоима?

— Тогава ме вземи! Забрави страховете си и ме люби.

— Сигурна ли си?

— Никога не съм била по-сигурна. Знам, че нашата съдба е да се обичаме.

В очите ѝ прочете, че казва истината. През целия си живот бе чувствал непълнота, сякаш част от него липсваше. Тогава бе я срещнал и нейната любов го бе накарала да се почувства божествено цял. Като че ли Алис бе липсващата част; две сърца, свързани завинаги от съдбата и предопределени да се обичат.

Лусиън я привлече в обятията си и зарови лице в гърдите ѝ.

— Алис... Моя единствена любов...

Тя въздъхна и се отпусна в ръцете му.

— Искам да те обичам така, както съдбата ни е отредила, и да ти дам цялото удоволствие на света. Ще ми покажеш ли как?

— Всичко у теб е удоволствие за мен... — Потри лице в копринената ѝ кожа. — Уханието ти... — Вдъхна с наслада. — Смехът ти... Нежната усмивка... Начинът, по който грейват очите ти, когато разказваш историите си за разни феи и духове... — Засмя се и подпря брадичка на гърдите ѝ, за да срещне погледа ѝ. — Обожавам дори заекванията и изчервяванията ти, когато си смутена или объркана.

Алис поклати глава.

— Нямах предвид такова удоволствие. Имах предвид... плътското удоволствие. Разбираш, нали... — Страните ѝ пламнаха. — Удоволствие, от което ще получиш ерекция. Ти каза, че мъжът се нуждае от това, за да се люби.

Лусиън се втренчи изумено в нея, после отметна глава и се засмя.

— О, Алис! Мое сладко, невинно момиче. Само като те гледам и получавам най-силната ерекция, която някога съм имал в живота си.

— Наистина ли?

Той кимна и притисна твърдия си пулсиращ член към корема ѝ.

Очите ѝ се разшириха.

— О, боже! Значи не си се шегувал, когато ми каза, че мъжкият... въъ... нараства. Не че твоят беше малък и преди... Не съм го гледала... но ти... го притисна до мен, когато се опитвах да те сгрея...

— Разбирам — промърмори той, като с усилие се сдържаше да не се разсмее.

— Въъ...

— Да?

Алис прехапа устни.

— Какво... ще правим сега?

Лусиън дяволито се усмихна.

— Каквото пожелаем.

Срещна невинния ѝ поглед и още веднъж се удиви на чудото на тяхната любов, после бавно приближи устни към зърното ѝ.

— Това — прошепна и го облиза с език.

Алис ахна и се изви, за да поднесе розовото връхче към устните му. Младият мъж го пое и бавно го засмука, докато то набъбна и щръкна. После се премести на другото.

О, каква радост! Какво неземно блаженство! Алис отмаля от удоволствие. Никога досега не бе подозирала, че тялото ѝ е способно да изпита такива прекрасни усещания, които с всяко всмукване на устните му се засилваха. Цялата тръпнеше и се извиваше. Нетърпелива да вкуси докрай от тази зашеметяваща сладост, тя зарови пръсти в косата му, за да привлече главата му към себе си.

Устните му жадно смучеха ту едното зърно, ту другото, а езикът му се плъзгаше по твърдите кълба. Алис простена името му, затвори очи и се остави на вихъра на страстта.

Лусиън продължи сладострастната си игра, докато всички мисли излетяха от главата ѝ и остана единствено пулсирането между краката. Усещаше, че единствено любимият ѝ може да облекчи тази сладка болка.

Не издържаше повече.

И като жена, обладана от зли сили, Алис дръзко насочи ръката му към нежния триъгълник между бедрата си.

— Лусиън... Моля те! О! Моля те!

Той се усмихна, а пръстите му се заровиха в меките къдрици. Разтвориха нежните гънки и бавно се плъзнаха навътре, приближавайки все повече към пулсиращата сърцевина. Тръпнеща от очакване, Алис разтвори широко крака и цялото ѝ тяло се напрегна, молещо и жадно за докосването му.

Няколко секунди, които ѝ се сториха цяла вечност, пръстите му я галеха и разтриваха, без да стигат до там, докъдето тя желаше.

Алис се изви и се притисна към ръката му. Този път пръстите му нахлуха във влажната и топла мекота и достигнаха малката тръпнеща пъпка. Усещането бе толкова неочаквано и разтърсващо, че тя извика, а бедрата ѝ се сгърчиха, докато горещите вълни на удовлетворението обливаха тялото ѝ.

Отново и отново той докосваше нейната женственост, а тя стенеше и се извиваше, носена от вълните на екстаза. Най-последно пръстът му навлезе дълбоко и тя докосна небесата.

Застина с разтворени крака и извит гръб, докато удоволствието избухваше в нея. Накрая се отпусна изнемощяло.

— О, Лусиън! Никога не съм си представяла... О! — въздъхна и се извърна, за да срещне погледа му. — Наистина ли плътската любов е толкова великолепна?

Той се усмихна и я притегли в обятията си.

— Това, сладка моя кукличке, е само началото. — С тези думи впи устни в нейните и притисна набъбналия си член към слабините ѝ.

Твърдостта му я изтръгна от пелената на чувственото задоволство и тя си припомни, че все още не го е задоволила. Любовта, независимо дали е духовна, или плътска, трябва да бъде взаимна, а удоволствието — споделено.

— Лусиън?

— Хмм?

— Искам да направя с твоето тяло това, което ти току-що стори с моето... Да ти доставя същото удоволствие.

Той отвори очи и впи пламналия си от страст поглед в лицето ѝ.

— Наистина ли?

Тя кимна.

— Добре. — Лусиън се претърколи по гръб и остана неподвижен.

Алис стъписано се втрени в него. Той усети объркването ѝ, усмихна се и ѝ напомни:

— Каквото и да направиш, за мен ще бъде наслада. Само следвай инстинктите си.

Инстинктите ѝ я отведоха при устните му. Отначало срамежливо захапа лекичко долната му устна, после горната, накрая плъзна език по тях. Задръжките ѝ постепенно отслабваха и тя задълбочи целувките си. Отдаде се изцяло на страстта и жадно пъхна език вътре, за да изпие сладостта на пламения му отклик. После се отдръпна и обсипа с целувки шията му.

Той изпъшка, а езикът ѝ се плъзна надолу по ключицата и продължи чувствения си път към корема.

Макар да бе болезнено слаб, тялото му си оставаше красиво.

А кожата му! Разтри бузата си в мускулестите гърди и погъделичка леко черните къдрици по тях. Никога не си бе представяла, че мъжката кожа може да бъде такава: толкова гладка и безупречна, упойваща с аромата и вкуса си.

Езикът ѝ се спусна по-надолу. Лусиън се напрегна. Най-после достигна косматия триъгълник между бедрата. Тогава Алис спря, повдигна глава и погледна издутината. Беше твърде срамежлива, за да продължи.

Лусиън я наблюдаваше през полупритворените си клепачи, а лицето му бе толкова изопнато и преbledняло, че тя се изплаши да не би болестта му отново да се е завърнала.

— Лусиън? Любими? Зле ли ти е?

Намръщи се, искрено озадачен.

— Да ми е зле? Никога не съм се чувствал по-добре. Какво те накара да ме попиташ?

— Ами просто изглеждаше толкова... ами... напрегнат.

Бръчката между веждите му се задълбочи, после челото му отново се проясни и той се засмя:

— Наистина съм напрегнат... от желание. Целувките ти са страшно възбуждащи.

— О, значи ти харесва това, което правя?

— Много!

— Значи няма да възразиш, ако дръпна завивките и докосна твоя... — Усети как се изчервява.

— Моля те!

С треперещи ръце, но не от притеснение, а от радостно очакване, тя отметна одеялата. Знаеше, че ще е голям и възбуден, но не очакваше да е чак толкова внушителен.

Изпълнена със страх, но в същото време твърде очарована, за да извърне поглед, протегна ръка и го докосна. Тялото му потрепери и Алис го чу как си поема дъх. Странно, но дишането му ставаше все по-накъсано и учестено.

Привлечена от твърдата, и в същото време коприненомека, пулсираща плът, тя я погали с пръсти и нежно я повдигна. После обхвана члена му в шепата си и го замилва по цялата дължина.

Лусиън силно изстена и тялото му се напрегна още повече. Смяташе, че е възбуден до крайност, но се бе излъгал. Сладкото мъчение се усилваше. Никога, дори и в обятията на най-опитната си любовница, не бе изпитвал подобно нещо.

Накрая бе принуден да вкопчи ръце в дюшека, за да не се нахвърли върху нея и да не я пронигне на мига. Стисна зъби и си заповяда да остане да лежи неподвижно.

Коленете му започнаха да треперят. Още няколко секунди и бедрата му щяха да се замаят. Повече не можеше да издържа! Тогава отдръпна ръцете ѝ, привлече я върху себе си и задуши въпросите ѝ с изгарящи целувки.

С плавно движение се претърколиха и сега той бе отгоре ѝ, без да отделя устни от нейните. Пъхна ръка между бедрата ѝ и разтвори влажните гънки. Тя простена, изви се към него и извика името му.

Пръстът му отново се плъзна навътре, този път по-надълбоко. Бе влажна и топла, готова да го поеме. Обхвана здраво хълбоците ѝ и я повдигна, насочвайки я към щръкналия си член.

— Съжалявам, любов моя, но сега може би ще те заболи.

Алис бе твърде замаяна от желание, за да се страхува, твърде нетърпелива да го почувства в себе си. Испита единствено радост, когато главичката навлезе в нея. Прониза я болка чак когато се сблъска с преградата на девствеността. Извика леко и инстинктивно напрегна мускулите си, за да го изтласка.

— Шшт! Ей сега ще свърши, кукличке моя. Съжалявам. Само се опитай да се отпуснеш. Няма да боли толкова много, ако си отпусната. Обичам те — прошепна, тласна силно и разкъса нежната преграда.

Алис извика и сълзи на болка намокриха страните ѝ. Лусиън спря, за да ѝ даде време да свикне с размера му. Пръстите му отново погалиха най-съкровената ѝ част. Болката постепенно утихна и когато той отново се раздвижи, Алис откри, че усещането ѝ харесва.

— Искаш ли да продължа? Или те боли? — загрижено попита той, макар в сърцето си да се молеше да не го спре.

Щеше да намери и сам жадуваното облекчение, макар перспективата да не бе особено приятна. За негова огромна радост, тя обви ръце около врата му, привлече устните му към своите и чувствено измърка:

— Моля ви, продължете, милорд. Харесва ми да ви усещам в себе си.

Не бе нужно да повтаря молбата си. Лусиън изпъшка, издърпа члена си и после отново тласна навътре. Тя извика отново, тихо и чувствено, и обви бедра около кръста му, притегляйки го още по-навътре.

Отново и отново го вкарваше и изкарваше, нашепвайки любовни слова между целувките. Алис се бе вкопчила в него, а тялото ѝ се гърчеше и извиваше под неговото, мълвейки името му при всеки тласък.

Никога досега жена не му се бе отдавала толкова изцяло; никога той не бе откликвал така. Нейната топлина и влага, нежното ѝ тяло, тръпнещо от удоволствие, бе повече от всичко, за което някога бе мечтал.

Освобождението му бе толкова силно, че топлата струя на семето му се изля в нея като пълноводен поток. Викът му на върховен екстаз се сля с нейния точно когато часовникът отброяваше полунощ.

Лусиън бе разтърсен от поредната вълна на удоволствие, толкова силна и помитаща, че сякаш избухна в хиляди светлини. После настана мрак.

— Това бе самото съвършенство — въздъхна Алис, след като страстта им утихна.

Очевидно и Лусиън още не можеше да се съвземе, понеже не бе помръднал, откакто преди минути се бе отпуснал върху нея. Нежна усмивка се изписа на устните ѝ и тя леко плъзна ръка по гърба му. После игриво го стисна за хълбоците. Сподави смеха си и зачака.

Ала той остана да лежи неподвижно.

Съвсем неподвижно.

Обзета от внезапен страх, Алис задъхано извика името му.

Никакъв отговор.

Отново извика, този път по-високо. Тишина.

Паниката ѝ растеше с всеки изминал миг. Тя повдигна отпуснатата му върху гърдите ѝ глава и тревожно се втренчи в лицето му. Очите бяха затворени, а лицето — отпуснато.

Неестествено отпуснато.

Сърцето ѝ замря.

Мъртъв?

В гърлото ѝ се надигна ридание, тя сложи пръсти върху разтворените му устни, молейки се да почувства дъха му. Нищо.

Отчаяно потърси пулса на врата му. Едва доловимо потрепване.

Взря се в безжизненото лице. Беше твърде зашеметена, за да направи каквото и да било. После мъката ѝ избухна с разтърсващ стон.

Значи тя не беше истинската му любов! Отново се бе провалила! И този път той бе изгубен завинаги.

Привлече отпуснатото му тяло в обятията си. Мълвеше името му през сълзи и нежно го люлееше, както бе правил Ангъс с Лусън преди векове.

— Моя бедна, сладка любов! Съжалявам! Толкова много съжалявам! — Обсипа с целувки лицето му и бледите устни.

В мига, в който устните ѝ докоснаха неговите, тялото му подскочи, сякаш пронизано от светкавица, потрепери и от гърдите му излезе съскащ звук. После Лусиън пое дълбоко дъх, клепачите му потрепнаха и той отвори очи.

— Лусиън? — Не смееше да повярва на очите си.

— Ммм... — Устните му се разтеглиха в усмивка. — Това беше... вълшебно!

Алис се отпусна облекчено и срещна сияйния му поглед. Очите му бяха толкова живи и изпълнени с такава гама от нежни чувства, че в мига, в който ги видя, тя разбра — той най-после бе постигнал съвършената цялост.

— Да. Наистина беше вълшебно!

Лусиън протегна ръце и ги обви около шията ѝ. Привлече лицето ѝ и прошепна:

— Готова ли си за още едно вълшебство, любов моя?

Отговорът ѝ бе страстна целувка.

Любиха се пак и пак. Смееха се и се закачаха, разменяха си думи на любов и клетви за вечна вяност. На зазоряване Лусиън потъна в дълбок сън.

С натежало от неизбежната раздяла сърце, Алис се измъкна от прегръдките му и приседна на леглото. Погледна го на сбогуване, опитвайки се да запомни любимото лице и тяло. Накрая го зави и докосна с устни неговите.

— Прости ми, че отново те оставям, любими мой! Ако можех, щях да остана завинаги с теб. — Целуна го за последен път, уви се в едно одеяло и отиде до прозореца, за да чака утрото.

Нощта се оттегляше. Запахна първите птици. Внезапно почувствала се безкрайно изтощена, Алис опря чело на хладното стъкло. Сълзите безмълвно се стичаха по лицето ѝ, докато първите лъчи светлина озаряваха небето. Още миг и щеше да се превърне в пепел...

Разсеяно си помисли дали ще изпита болка. Със сигурност щеше да бъде много по-малка от тази, която бе изпитала, когато бе далеч от Лусиън.

Слънцето се издигаше сантиметър по сантиметър, изпъстряйки небето със златни и розови ивици. Когато то най-после се претърколи от ръба на земята, Алис чувства особените тръпки, които винаги усещаше при приближаваща магия. Затвори очи, промърмори последната си молитва и се приготви за края.

Кръвта потече по-бързо във вените ѝ. Главата ѝ запулсира. Сърцето ѝ заби по-силно. Изминаха няколко минути, които ѝ се сториха цяла вечност, и изведнъж всичко утихна.

„Дали вече съм мъртва?“ Хмм... Не се чувстваше по-различно. Държеше очите си затворени. Ощипа се там, където би трябвало да бъде ръката ѝ. Пръстът ѝ срещна здрава и топла плът, а не изсъхнала кост. Намръщи се озадачено и крадешком се огледа.

Все още бе в стаята на Лусиън, която вече бе окъпана в златистото сияние на зората. Погледът ѝ се плъзна наоколо. Това, което видя отне дъха ѝ.

Ангъс седеше на края на леглото, прегърнал сина си, който спеше спокойно. Кралят на феите се усмихваше. На лицето му бе

изписана такава нежна радост и безгранична любов, че Алис едва сдържа сълзите си.

Ангъс положи внимателно Лусън върху леглото и разроши косите му. После се изправи и я погледна.

— Ти се справи добре, смъртна жено! Душата му вече е силна и цяла.

Алис се вгледа в синьо-зелените очи, сетне отмести поглед към любимия си. Беше толкова красив, толкова съвършен. В безграничното си отчаяние се свлече на пода.

— О, Ангъс. Аз го обичам — прошепна тя и обгърна раменете си с ръце. — Той е всичко за мен. Всичко! Обещай ми, че ще се грижиш за него, когато си отида... Да е в безопасност и щастлив. Моля те! Обещай ми!

Ангъс незабавно се озова до нея и се отпусна на колене.

— Не предпочиташ ли да останеш и сама да се погрижиш за него?

— Нищо не желая повече. Но не мога! И ти го знаеш.

— Можеш!

— Но твоята магия...

— Бе развалена в мига, в който ти взе решението да пожертваш живота си за него. — Срещна смаяния ѝ поглед и поясни: — Разбираш ли, Алис, любовта... истинската човешка любов е по-силна от магията. Дори от моята.

Алис го гледаше онемяла. Не смееше да повярва на думите му.

— З-значи аз н-няма да се превърна в п-пепел?

Кралят на феите поклати глава и ѝ помогна да се изправи.

— Не. Ти ще се омъжиш за моя син и ще му родиш четири необикновени деца.

— Четири?

— Три момчета и едно момиче. Момичето, като моята любима Роуина, ще бъде най-красивата девойка в цяла Англия.

— О, Ангъс! — Алис се хвърли в прегръдките му. — Аз... — Поклати глава. Беше твърде развълнувана, за да може да говори.

За нейна изненада той пламенно отвърна на прегръдката ѝ.

— Не е нужно да казваш нищо. Усещам щастието ти със сърцето си.

Докато двамата стояха прегърнати, мълчаливо споделяйки радостта си, Лусиън се размърда и промълви името ѝ в съня си.

Ангъс се усмихна.

— Вече е време да си вървя. Той много скоро ще се събуди и ще пожелае отново да те вземе в прегръдките си.

— Ще те видя ли отново? — Алис за пръв път осъзна колко много го обича.

Погледът му помръкна.

— Страхувам се, че не. Моите хиляда години са към края си.

— Ангъс, не! Сигурно грешиш! — Ужасено се втрени в него. С безупречно гладката си кожа и буйна грива той изглеждаше в разцвета на силите си.

— Не греша — въздъхна кралят на феите. — Чувствам как се разпадам, дори и в този миг.

— Не може да няма начин да те спасим! — Отказваше да повярва на жестоката истина. — Може би в свитъците...

— Не... — В гласа му прозвуча нотка на безвъзвратност.

— О, но това е ужасно! — Очите ѝ се наляха със сълзи.

Той се усмихна нежно.

— Ах, моля те, не плачи, малка смъртна. Може би не всичко е изгубено.

— Не е ли? — през сълзи се усмихна Алис.

Ангъс поклати глава.

— Макар че това не е писано правило, когато му дойде времето, Бог съди всяка фея. Ако реши, че е заслужила, Той ѝ позволява да се роди в света на смъртните, като по този начин ѝ дава възможност да заслужи безсмъртна душа.

— Наистина ли?

Ангъс кимна.

— Тогава ден и нощ ще се моля Бог бъде милостив към теб!

Той докосна лицето ѝ, а по устните му пробяга загадъчна усмивка. После се наведе и я целуна по челото.

— Алис?

Алис объркано примигна.

— Какво правиш там, любов моя? — Лусиън се надигна на лакти.

Тя го погледна и смръщи вежди, опитвайки се да си припомни защо е отишла до прозореца. Колко странно! Не си спомняше дори кога е станала от леглото. Отвори уста да му го каже, но зърна великолепия изгрев и разбра.

— Наслаждавах се на зората и си мислех какво чудо е да си жив — отвърна Алис и се хвърли в очакващите я обятия.

ЕПИЛОГ

— Наистина, Лус, ако искрено си загрижен за съпругата си, ще отпратиш всички онези работници, за да може поне малко да си поспи — оплака се Шарлот и закри ушите си с ръце, за да заглуши шума от вътрешния двор. — В случай, че си забравил, тя цяла нощ не е мигнала, за да роди твоя син.

Лусиън изненадано я погледна и се намръщи, сякаш за пръв път забелязваше шума. Бе толкова погълнат от новороденото, че бе останал глух за всякакви звуци в Тистълуд Касъл.

Отмести поглед от сестра си към сияещата си съпруга, която лежеше, облегната на планина от възглавници със спящото бебе на ръце.

— Тя наистина има право, любима. Колко несъобразително от моя страна — промърмори той и я целуна по порозовялата буза. — Ей сега ще слеза и незабавно ще ги отпратя.

Алис се усмихна и поклати глава.

— Не се притеснявай. Шумът продължава вече толкова седмици, че почти не го забелязвам. Освен това съм твърде щастлива, за да заспя. И развълнувана. О, Лусиън! Само го погледни! Не е ли най-красивата гледка?

Лусиън огледа бебето, докосна гладката му бузка, разроши пухкавата му косица. Поседя така, вперил замислен поглед в новороденото, и поклати глава.

— Не съвсем.

— О? — Алис и Шарлот едновременно възкликнаха от недоволство.

Той отново поклати глава.

— Не е толкова красив, колкото майка си, макар че, трябва да призная, може да заеме второто място.

— Е, във всеки случай той е необичайно красиво бебе — отбеляза Шарлот и се наведе, за да разгледа по-отблизо своя малък

племенник. — Когато се роди, моят Андрю не беше и наполовина толкова хубав.

— Анди беше хубав от мига, в който се появи на бял свят — възрази Алис. — А и всички признават, че той е най-красивият малък джентълмен в цял Лондон.

— Титла, която без съмнение ще трябва да сподели с братовчед си — засмя се Шарлот. — Какви покорители на женски сърца сме родили ние двете!

Младата майка се усмихна гордо и погледна към рождбата си.

— Да, както и синът на Даяна и Стивън. Почти изпитвам съжаление към момичетата.

— Бедните създания! Няма да имат никакъв шанс — въздъхна Шарлот. — Само си представи какво ослепително трио: Анди — рус, Хари — тъмен, а твоят син — с изумителни червени къдрици.

— Не мога да разбера от кого ги е наследил — намеси се Лусиън и леко погали меката косица. — Не си спомням някой от нашия род да е имал коса с подобен цвят.

— Нито пък в моя — обади се Алис. — Това е много необичаен оттенък.

— Какъвто е и цветът на очите му — добави Шарлот, когато бебето изхълца и се събуди.

Тримата възрастни замлъкнаха и с възхищение впериха погледи в блестящите синьо-зелени очи. Шарлот бе тази, която първа наруши тишината.

— Като се замисля, се сещам, че четох някъде за един наш предшественик... Ще трябва да проверя в „Историята на Тистълуд Касъл“, за да съм сигурна, но ми се струва, че синът, който Елинор де Уор е родила през четиринадесети век, е имал червена коса и синьо-зелени очи. — Махна пренебрежително с ръка. — Както и да е, той е много красив и прави чест на името Уор. Като говорим за имена, решихте ли как ще го кръстите?

Лусиън кимна към Алис, която се усмихна и рече:

— Ангъс.

Издание:
ИК „Бард“
Редактор: Теди Николова
Художествено оформление на корица: Петър Христов,
„Megachrom“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.